

TISDAGEN DEN 23 OKTOBER 2007

ORDFÖRANDESKAP: MARTINEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle åter vilja ta upp ett beslut som fattades i går eftermiddag. Jag måste dock föra till protokollet att varken den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet eller Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och Europademokrater, eller någon av de andra grupperna, informerades om önskemålet att vi ska anta en resolution om Ryssland den här gången, trots att detta upprepade gånger har förkastats av talmanskonferensen vid dess sammanträde.

Vi måste därför naturligtvis notera beslutet. I detta sammanhang skulle jag emellertid vilja påminna om – och vi ska också informera de grupper som har begärt detta, särskilt De gröna/Europeiska fria alliansen och Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa – att vi inte begär att denna resolution ska antas nu, utan i stället vid parlamentets nästa sammanträde. Jag skulle helt enkelt vilja att detta fördes till protokollet nu.

Vi måste naturligtvis följa reglerna korrekt. Men för att göra De gröna och liberalerna rättvisa vill vi i detta sammanhang säga att vi inte begär att denna resolution ska antas denna vecka, utan vid nästa plenarsammanträde. Den socialdemokratiska gruppen kommer att rösta om detta i vilket fall som helst, och det verkar som om att PPE-gruppen är av en liknande uppfattning.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag stöder faktiskt helt Hannes Swoboda, eftersom vi inte fick veta något och därför inte har förberett någonting alls för denna resolution den här veckan. Vår grupp, liksom PSE-gruppen, kände inte till detta, och vi ber er att skjuta upp omröstningen till nästa sammanträdesperiod.

Talmannen. – Tack! Vi har noterat er begäran. Den kommer att vidarebefordras till de andra grupperna i vederbörlig ordning, och vi ska se hur frågan kan lösas.

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Skriftliga förklaringar (inkomna dokument): se protokollet

4. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

5. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

6. Skattepolitikens och tullpolitikens bidrag till Lissabonstrategin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0391/2007) av Sahra Wagenknecht för utskottet för ekonomi och valutafrågor om skattepolitikens och tullpolitikens bidrag till Lissabonstrategin (2007/2097(INI)).

Sahra Wagenknecht (GUE/NGL), föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Frågan om huruvida medlemsstaternas skattepolitik bidrar till tillväxt, sysselsättning och nyskapande kan tyvärr besvaras med få ord: det gör den inte! Tillväxt främjas helt enkelt inte genom att man låter skattesatserna för mycket lönsamma koncerner falla fritt i en kapplöpning mot dumpning över hela Europa och i utbyte begär kontanter från genomsnittliga löntagare, de arbetslösa och pensionärer, genom deras kapacitet som konsument, allt mer kraftfullt.

Tillväxt främjas inte genom att göra arbetsinkomster till föremål för en skattesats som är flera gånger högre än den skattesats som tillämpas på kapital, och därmed göra klyftan mellan dessa ännu djupare. Sysselsättningen främjas inte när små investeringsföretag beskattas oproportionerligt tyngre än de företag som spekulerar i aktier, obligationer och finansiella derivat. Nyskapande främjas verkligen inte så länge multinationella företag med guldkantade balansräkningar kan stuva undan de bästa delarna av forsknings- och utvecklingsfonderna på sina konton, medan den egentliga målgruppen för denna typ av bidrag lämnas kvar ute i kylan.

Kort sagt: en socialt balanserad syn och utveckling främjas verkligen inte inom EU, utan i själva verket hindras den. De som badar i pengar erbjuds allt fler skattelättnader och blir allt fetare, medan de som redan har lite måste gräva djupare i fickorna. Denna typ av skattepolitik är ödesdigert för den ekonomiska politiken, kontraproduktiv när det gäller tillväxtpolitiken och katastrofal för den sociala politiken.

Jag vet att strukturen i nationella skattesystem naturligtvis fortfarande är medlemsstaternas suveränitet i teorin, men verkligheten ser något annorlunda ut. Bristen på en EU-omfattande samordning betyder faktiskt – till och med i sektorn för direkt beskattning – att nationella skattesystem i allt högre grad inte alls längre utformas på grundval av politik, utan formas och präglas av det iskalla systemet med skattekonkurrens. Detta system kan omfatta en enda nämnare: ju rörligare en faktor är, desto större är dess potential att framtvunga nationella skattetjänster och desto mer omfattande är naturligtvis skattelättnaden, som den lyckas upprätthålla på egen hand.

Om de statliga intäkterna inte ska sina ut och helt ta slut under denna process, måste de sektorer som inte alls, eller bara med stor svårighet, kan fly beskattningen, beskattas ännu mer, nästan som en kompensation. Skatter flyttas av den orsaken – från företagsvinster till privat inkomst, och sedan från investeringsinkomster till arbetsinkomster, som är ännu mer orörliga, inom ramen för inkomst från välbetalda arbeten till mindre välbetalda, som också är mindre rörlig i motsvarande grad, och generellt från inkomst och kapital till konsumtion. Det faktum att denna process pågår – och har pågått i år och årtionden – kan mycket klart bevisas genom uppgifterna om skatteintäkter och skattesatser inom EU. Inte bara de lagliga skattesatserna, utan också de faktiska skattesatserna på företagsvinster inom EU har under det senaste årtiondet fallit med över 10 procentenheter. Alla studier i ämnet bekräftar detta.

De högsta skattesatserna har praktiskt taget sänkts i samtliga EU:s medlemsstater. I alltfler medlemsstater prioriteras privata investeringsinkomster i mycket högre grad jämfört med arbetsinkomster på grund av övergången till dubbla skattesystem. Punktskatten ökar ytterligare – å ena sidan på grund av "miljöskatter", som i brist på alternativ inte har en tillräcklig miljömässig styreffekt alls, men som uppriktigt sagt plundrar budgetar, och å andra sidan på grund av att mervärdesskatterna konstant ökar och i alltfler länder närmar sig den övre delen av den avtalade marginalen.

En sådan utveckling är inte en tillfällighet. Den är det direkta resultatet av en okontrollerad skattekonkurrens på en enhetlig inre marknad. Det bör redan leda oss till att anta att den uppåtgående trenden för bolagsskatter inom EU kraftigt överstiger dem inom OECD som helhet. Detta innebär att skattesatserna här definitivt har fallit mer än i OECD som helhet.

Detta visar också tydligt att de många påtryckningarna från globaliseringen som man klagat mycket och gärna på inte ger effekt här, utan att det skapas inhemska påtryckningar inom EU och därför också påtryckningar som mycket lätt och diskret skulle kunna övervinnas, om det fanns en vilja att göra det. På ett mycket lämpligt sätt omfattade mitt ursprungliga betänkande uppmaningen till både en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, som naturligtvis stöds däri, och även EU-övergripande minimiskattesatser på bolagsvinster, som inte längre bör överskridas av något land efter detta. Det är egentligen bara minimiskattesatser av detta slag som gör det möjligt att stoppa den uppåtgående trenden för bolagsskatter någonstans längs vägen.

I mitt betänkande fanns uppmaningen till en kraftigare EU-omfattande beskattning av kapital och finansiella överföringar, uppmaningen att ge tydliga skattelättnader för arbetsinkomst i låg- och medelinkomstklasserna och slutligen uppmaningen att vända den ödesdigra trenden där direktskatter i allt högre grad överförs till indirekta skatter och åter sätter i gång mottrenden.

Bara en bråkdel av alla dessa uppmaningar har tyvärr bibehållits efter omröstningen i utskottet för ekonomi och valutafrågor. I stället brister mitt betänkande ut i en lovsång till skattekonkurrens som fullständigt ignorerar de ödesdigra effekterna av denna förmodat hälsosamma skattekonkurrens när det gäller inkomstsidan i EU:s budgetar och med detta för den situation som miljoner av européer befinner sig i. De förändringar som gjorts i betänkandet visar tyvärr mycket tydligt vems intressen som i själva verket ligger

majoriteten av ledamöterna i utskottet för ekonomi och valutafrågor närmast hjärtat, och särskilt då ledamöterna i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, eftersom det är mycket klart vem som tjänar på de aktuella skattesystemen inom EU.

Vi har nu ännu en gång lagt fram våra viktigaste önskemål som ändringsförslag i kammaren. Om de inte skulle lyckas uppnå en majoritet där heller, kommer min grupp att rösta mot betänkandet. Ytterligare en skattepolitisk åtgärd inom EU som minimerar de sociala klyftorna i stället för att ständigt öka dem – som den nuvarande skattepolitiken gör – skulle verkligen vara möjlig och behövas som ett brådskande ärende. Detta skulle dock innebära att den rådande politiken i Europeiska kommissionen och även i de enskilda medlemsstaterna faktiskt utgör ett hänsynstagande till de flesta européers intressen i enlighet med deras riktlinjer, i stället för att hjälpa utövare av elitsamhällets intressen, vilket hittills har varit fallet. Det kommer helt enkelt att ge upphov till ännu större parlamentariska och utomparlamentariska påtryckningar.

Vi kommer att fortsätta kämpa mot just dessa påtryckningar, så att den obeskrivliga retoriken när det gäller socialt oacceptabla förbindelser – som kännetecknar de flesta betänkanden, och som nu också kännetecknar detta betänkande om beskattning – så småningom inte längre lyckas uppnå en majoritet i denna kammare heller.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att ha fått möjlighet att diskutera hur skatte- och tullpolitiken kan bidra till Lissabonstrategin.

En av EU:s viktigaste prioriteringar är att förbättra vår konkurrenskraft samtidigt som vi bevarar vår sociala modell. Skattepolitiken är viktig för att nå tillväxts- och sysselsättningsmålen. Jag välkomnar det övergripande budskapet i ert betänkande, att ni stöder kommissionens initiativ på skatteområdet. Framför allt främjas ökade ansträngningar när det gäller den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen (CCCTB), förslaget om ett pilotprojekt med hemlandsbeskattning, strategin för bättre samordning av medlemsstaternas skattesystem (framför allt uttagsbeskattning och ersättning för gränsöverskridande förluster), det arbete som utförs av det gemensamma forumet för intern prissättning, strategin för att bekämpa skattebedrägerier, momsstatpaketet, sänkta momssatser på arbetsintensiva tjänster och miljöbeskattning.

Alla dessa områden är extremt viktiga. De utgör kärnan i kommissionens skattepolitik och många av dem har diskuterats i flera av Europaparlamentets utskott. Europeiska företag förtjänar ett bolagsskattesystem som är anpassat till hur stor deras faktiska och potentiella ekonomiska integration är när det gäller gränsöverskridande verksamhet i Europa. Detta är en av nycklarna till företagets framtida konkurrenskraft. Det är dessutom viktigt att lösa andra direkta skattehinder genom samordning och inte bara genom kostsamma rättsprocesser.

Det är bara på ett område som jag inte hänger med i ert resonemang. Det handlar om punkt 17 i Sahra Wagenknechts betänkande, i dess nuvarande lydelse. I denna punkt föreslås att minimipunktskattesatser på gemenskapsnivå ska avvisas och att man istället bör anta en allmän uppförandekod. Vi diskuterade dessa frågor här i kammaren när vi behandlade förslaget om alkoholbeskattning, och med all respekt för era åsikter måste jag säga att kommissionen inte har ändrat uppfattning.

Gemenskapslagstiftningen på punktskatteområdet är rent allmänt viktig för att minska snedvridningen på den inre marknaden, för att skydda folkhälsan och för att skapa mer miljömässigt hållbara konsumtionsmönster. Kommissionen är övertygad om att minimiskattesatser behövs för att den inre marknaden ska kunna fungera ordentligt eftersom de ger medlemsstaterna ett skydds nät som garanterar att alla medlemsstater verkligen tar ut punktskatter och att skattesatserna ligger på en rimlig nivå. Jag hoppas att det ändringsförslag som syftar till att ändra punkt 17 kommer att få stöd av en majoritet av ledamöterna

Som avslutning vill jag förmedla tre budskap. För det första vet ni att mina tjänsteavdelningar arbetar mycket hårt för att utarbeta ett lagförslag om CCCTB, som jag planerar att lägga fram för parlamentet efter sommaravbrottet 2008. På momsområdet stöder kommissionen för det andra helt det portugisiska ordförandeskapet i dess ansträngningar att nå en överenskommelse om momspaketet och föra den mer allmänna debatten om mervärdesskatt ordentligt framåt före årsskiftet. Vi kan också arbeta för att se till att förslaget om förlängning av vissa nya medlemsstaters undantag om sänkta momssatser antas. Dessutom kommer vi att öka våra insatser för att bekämpa momsbedrägerier och kommer inom kort att lägga fram ett förslag om moms på finansiella tjänster som kommer att öka rättssäkerheten inom denna sektor och ge den moderna regler. För det tredje fortsätter vi att engagerat arbeta för ett system med minimipunktskattesatser för att minska snedvridningen och främja rättvis konkurrens på den inre marknaden för att på detta sätt bidra till att folkhälsan och miljön skyddas.

Piia-Noora Kauppi, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! I bland är det svårt att se de politiska skillnaderna mellan olika grupper här i kammaren. Men i denna fråga är skillnaderna mycket tydliga. Jag skulle inte kunna vara mindre överens med föredraganden på vissa av de punkter som hon nyss nämnde. Jag respekterar det arbete hon har lagt ned på betänkandet, men i denna fråga har vi helt olika uppfattningar om vad kommissionen bör göra.

För det första handlar betänkandet om Lissabonstrategin och vad vi bör göra för att EU ska återfå sin globala konkurrenskraft. Detta är enda sättet att garantera Europas och våra medborgares välfärd. Utan skatter går det inte. Skatter spelar en viktig roll för att göra EU konkurrenskraftigt.

Vi måste komma ihåg att de allmänna skattenivåerna i EU fortfarande ligger över OECD:s genomsnitt. För att få till stånd lägre skatter i Europa måste vi skapa en investeringsvänlig miljö. Vi behöver mer investeringar, mer tillväxt och fler blomstrande företag i Europa.

Här har hälsosam skattekonkurrens en roll att spela. Det är en ekonomisk, marknadsbaserad kontrollmekanism mot okontrollerade politiska beslut. Med en positiv skattekonkurrens i EU kan regeringarna inte lägga hinder i vägen för den inre marknaden. Det är det vi vill se: en riktig inre marknad utan skattehinder. Å andra sidan finns det inga bevis för att en positiv skattekonkurrens skulle urholka skattebaserna. Tack vare ökad ekonomisk aktivitet har de samlade skatteintäkterna legat på en anmärkningsvärt stabil nivå.

De 27 olika skattesystemen skapar emellertid problem, särskilt för EU:s små och medelstora företag, som är så viktiga för denna tillväxt. Enligt en undersökning från 2004 om skatterna i EU motsvarar småföretagens kostnader för efterlevnad 2,6 procent av deras försäljning och 31 procent av den skatt de betalar. En tredjedel av all skatt går alltså till efterlevnad. Att en så stor andel av den skatt som små och medelstora företag betalar går till efterlevnad är ett stort hinder, och därför måste vi göra vårt bästa för att kräva ersättning för gränsöverskridande förluster, förenklade tullförfaranden, att företag bara ska behöva deklarerar moms i en medlemsstat, pilotprojekt med hemlandsbeskattning osv. Vi ställer oss bakom allt som kommissionen har gjort på detta område.

Avslutningsvis vill näringslivet ha ett välfungerande och lättadministrerat skattesystem. Vi måste lösa problemen med intern prissättning och avskrivning av förluster på EU-nivå, och vi måste undvika dubbelbeskattning och sänka kostnaderna för efterlevnad. Vi välkomnar kommissionens förslag om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas (CCCTB) och att kommissionen står fast vid detta förslag, eftersom förlustavskrivning endast är en tillfällig lösning. I slutändan behöver vi en konsoliderad bolagsskattebas.

Katerina Batzeli, för PSE-gruppen. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Sahara Wagenknecht tog initiativet att utarbeta ett betänkande, ett tecken på det politiska mod som krävdes för att belysa den omfördelning och sociala dimensionen i skattepolitiken. Detta dokument är ett av de viktigaste bevisen på att debatten om skattepolitik kan bli EU-omfattande.

Åtagandet att uppfylla Lissabonmålen, reglerna i stabilitets- och tillväxtpakten, förpliktelsen att förvalta och omfördela skatteinkomster så att sammanhållnings- och sysselsättningsmålen uppfylls, samt fullbordandet av den inre marknaden – allt detta är tillräckliga bevis på ett politiskt mål. Medlemsstaternas skattepolitik kan inte längre uteslutande bygga på nationella kriterier: det blir nödvändigt med en dialog om beskattning för att främja en större skattesamordning inom hela EU.

Mot bakgrund av en sådan dialog, som har möjliggjort ett betydande samarbete mellan skuggföredragandena i alla de politiska grupperna, har vi inriktat oss på följande grundläggande punkter. För det första anser vi att när det gäller frågan om skattekonkurrens bör inte målet vara att tygla principen om skattekonkurrens, för detta skulle vara detsamma som att kritisera vissa medlemsstaters politik. På grund av bristen på gemensamma regler om skattepolitiska frågor, skapar skattekonkurrensen med sina erbjudanden och moterbjudanden om låga skattesatser problem. Detta är också fallet med de andra sektorerna på den inre marknaden, men skattekonkurrens kan säkerställa konkurrenskraft och förbättra produktiviteten i de nationella ekonomierna, liksom i hela EU:s ekonomi, förutsatt att reglerna hejdar den tillväxt av skadlig konkurrens som drivits fram.

Den andra punkten som vi inriktade oss på var förbindelsen mellan direkt och indirekt beskattning. Det har nyligen noterats en tendens att öka indirekt beskattning i medlemsstaterna, i de flesta fall för att täcka deras skatteunderskott. Detta är dock en börda för konsumenterna, och marknaden förblir okontrollerad.

Syftet med detta betänkande är att finna säkerhetsåtgärder som ska understödja en balanserad kombination av direkta och indirekta skatter. Vi är för en granskning av momssystemet och särskilda konsumtionsskatter. Detta bör inte innebära att det ersätts av en uppförandekod som inte är bindande i alla medlemsstater.

Herr kommissionsledamot! Vi är medvetna om kommissionens ansträngningar och problemen inom Ekofin. Trots detta måste vi alla, som ledamöter av Europaparlamentet, först och främst diskutera denna viktiga skattepolitik i ett nära samarbete med de nationella parlamenten.

Margarita Starkevičiūtė, för ALDE-gruppen. – (LT) Jag skulle också vilja betona vikten av detta betänkande i egenskap av den strategiska linje som vi ska följa när vi genomför reformer i Europeiska unionens ekonomier. Tyvärr är inte Portugals företrädare med oss i dag när vi diskuterar denna mycket viktiga fråga.

Vilka är de huvudsakliga punkterna i vårt betänkande? Den viktigaste punkten är att vi med tanke på ändringarna i den ekonomiska miljön måste genomföra en undersökning av både våra anläggningar och företag samt instrumenten i vår skattepolitik. När vi hänvisar till Lissabonstrategin talar vi vanligen om utgiftspolitik. Vi beaktar mycket sällan skattepolitiken. Om vi inte uppmärksammar skattepolitiken ordentligt kan vi inte nå Lissabonmålen.

Vilka frågor ska beaktas? För det första är det nödvändigt att se över metoder för att fördela skattebördan mellan tillverkaren och konsumenten. Vidare kan vi inte ignorera att det finns ytterligare en grupp – de som lever på kapitalinkomst. Detta kallas för *privat kapital*.

Hur ska vi fördela skattebördan? Detta är en av de utmaningar som uppstår i den nya ekonomiska miljön. En annan mycket viktig fråga är: hur uppmuntrar vi till strukturella reformer? Strukturella reformer kan inte genomföras utan att nya företag upprättas, eftersom människor inte kan lämna sina befintliga arbeten för nya arbetsplatser, och detta skulle kunna skapa socialt missnöje. Nya företag kan bara upprättas med förmånliga skattevillkor. Detta är en av huvudpunkterna i vårt dokument.

Den fråga som måste beaktas är: vilken samordningsnivå behövs mellan medlemsstaterna med avseende på skattepolitiken? Vi är för konkurrenskraftiga skatter, men vi stöder inte idén att införa minimisatser. Detta eftersom varje land har sin egna särskilda ekonomiska struktur och nationella utgiftspolitik. Skattepolitiken måste ligga i linje med utgiftspolitik, men vi är definitivt för samordningen av en skattebaserad politik och stöder kommissionen i denna fråga.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag instämmer alldeles särskilt med Piia-Noora Kauppi. Meningsskiljaktigheterna mellan grupperna här i Europaparlamentet om ämnet skattepolitik blir allt tydligare. Vi måste uppmärksamma denna debatt mer seriöst under de kommande månaderna. Jag skulle vilja tacka föredraganden och skuggföredraganden för den stora insats som de har gjort för att föra detta betänkande till ett gott slut.

Ett gott slut – men inte för oss. Som grupp kommer vi inte att kunna acceptera detta betänkande i dess slutgiltiga form. Det har vissa trevliga aspekter, som att man till exempel beskriver och kräver det viktiga steget mot en konsoliderad skattebas för bolagsskatter. Det är ett viktigt första steg. Men det måste åtföljas av liknande tydliga förklaringar när det gäller harmonisering av minimiskattesatser, eftersom det annars kommer att leda till en okontrollerad skattekonkurrens, särskilt på detta område.

Vi ser också problem med det som står i artikel 17, där utskottet tyvärr tydligt hävdar att det är emot minimiskattesatser för punktskatt. Även detta ligger tyvärr i linje med omröstningarna under de senaste veckorna, och vi beklagar verkligen detta. Här stöder vi gruppen. Vi anser att vi måste skapa harmonisering inom ramen för den europeiska punktbeskattningen, och att denna harmonisering, om något, måste stärkas, eftersom vi annars kommer att få en okontrollerad skattekonkurrens när det gäller punktskatt.

Vi anser också att det är ett problem att ämnena klimatförändringar och miljöskatter omnämns i alltför liten omfattning. Jag instämmer inte heller här med föredraganden. Jag anser att miljöskatter är ett viktigt instrument för att möta de utmaningar som klimatförändringarna utgör. Vi måste göra mycket mer i detta avseende.

Jag anser emellertid att strategin att fokusera på kärnenergi här, eller på "rena" energiformer, är fel. Det är viktigt att vi tydligt fokuserar på energibesparing och energieffektivitet. Detta är de viktiga svaren. När vi ser på de utmaningar som vi står inför när det gäller renovering av byggnader och på området transport, verkar det som att vi faktiskt kan uppfylla målet i Kyotoavtalet för energibesparing, om betydligt mer görs på detta område.

Skattepolitik kan vara ett viktigt bidrag för att skapa större energibesparingar och större energieffektivitet och för att verkligen möta klimatförändringarnas utmaningar. Tyvärr återspeglas inte denna åsikt i detta betänkande. Som jag redan har meddelat kommer vi därför att rösta emot detta betänkande.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vår grupp stöder Sahra Wagenknechts åsikter i denna fråga, även om de strider mot uppfattningen hos majoriteten i utskottet.

Europeiska unionen kommer inte att vara världens ledande kunskaps- och teknikbaserade ekonomi 2010. Det beror dock inte på skattesystemen, som ständigt har reformerats på sätt som har gynnat stora företag, utan på att målet inom ramen för Lissabonstrategin är orealistiskt. Stora företag väljer internprissättning och finner ett hemvist för sitt kapital, eftersom alternativen gör det möjligt för dem att undvika skatter. De får hjälp med detta genom skatteparadisen och utlandsbaserade finanscenter som verkar i EU:s medlemsstater, vilka båda är fläckar i EU:s moraliska landskap.

Enligt föredraganden beaktar inte kommissionen effekterna av beskattning på inkomstfördelning i sitt meddelande. Systemet med så kallad *flat tax*, en fast sats eller schablonskatt, som vissa medlemsstater tillämpar, gynnar dem som har stora inkomster, medan progressiv inkomstbeskattning främjar social jämlikhet. Lissabonstrategin kan inte genomföras på ett sätt som skulle fräta bort välfärdssamhällets ekonomiska grund och vara oerhört orättvist.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Det sägs att detta är ett bidrag, men det liknar mer ett recept, ett recept på harmonisering av ännu mer beskattning. Jag citerar olika ställen i betänkandet "27 olika skattesystem" är ett "hinder", "samordning av medlemsstaternas skattepolitik", "uppmärksammar medlemsstaterna att ... åstadkomma mera rättvisa i fördelningen av skattebördan", "stöder kommissionen i dess ansträngningar att anpassa skattepolitiken till ... miljömål.", "ökning av bränsleskatterna", "skapa en ... bolagsskattebas för hela EU". Det är helt enkelt en återgång till 1970-talets misslyckade politik.

Vi britter kan inte ens göra rätt i vissa delar av vårt eget land. Norr är inte samma sak som söder. Wales och Skottland skiljer sig från sydöstra Storbritannien – och detta var med Gordon Brown som finansminister i tio år. Ni lyssnade säkert på honom. Om inte så vid mötet i Lissabon förra veckan när ni lät honom – nu som premiärminister – behålla de så kallade röda linjerna. Eller hur?

Längre fram i betänkandet talas det om "samordning på EU-nivå" av "direkta skatter". I Storbritannien trodde vi att vi hade fått ett löfte om att vi aldrig skulle få harmoniserade skatter, framför allt inte harmoniserad inkomstskatt. Nu finns det här i ett betänkande. Det är lite grand som reformfördraget. Gordon Brown upprepar att det inte är en konstitution, när alla EU-ledare säger att det är just vad det är: Valéry Giscard d'Estaing, José Luis Rodríguez Zapatero, Angela Merkel och till och med vår egen talman uttryckte sig nyligen på det viset här i kammaren.

Så varför ser ni inte till att Gordon Brown berättar sanningen för det brittiska folket? Harmonisera det budskapet! Det är en harmonisering som jag skulle stödja. Men det vågar ni inte göra mot det brittiska folket, för när de får veta sanningen kommer de att rösta med fötterna och gå ur EU. Och ta med sig sitt årliga EU-bidrag på 18 miljarder euro av sina skattebetalares pengar. Vad blir då priset för harmoniserade skatter?

Petre Popeangă, för ITS-gruppen. – (RO) Det går inte att ifrågasätta betydelsen av en översyn av det bidrag som skattepolitiken och tullpolitik skulle kunna utgöra för utvecklingen av Lissabonstrategin. Av denna anledning, men inte bara, är målet nyttigt i det dokument som vi granskar i dag, nämligen Wagenknechts betänkande, att utvärdera om bidraget från den politik som tillämpas på de områden som fastställts för att nå Lissabonmålen. Det skulle inte kunna vara på något annat sätt, eftersom man i Lissabonstrategin föreslår generösa mål, som att främja ekonomisk tillväxt och utarbeta politik som skulle göra det möjligt för europeiska företag att skapa fler och bättre arbetstillfällen. När jag läste betänkandet blev jag ändå, som medborgare i ett land som nyligen anslutit sig, förvånad över känslan att detta vänder sig till en union som bara består av länder med utvecklade ekonomier, eller snarare, ekonomier som är utvecklade i samma omfattning, vilket inte stämmer. Det är mycket troligt att vissa av de föreslagna åtgärderna inte får gynnsamma resultat för de mindre utvecklade ekonomierna, med tanke på att de allmänna lagarna för den inre konkurrensmarknaden gynnar starka ekonomier på de svagare ekonomiernas bekostnad. På grund av tidsbrist kommer jag inte att utveckla detta ämne, men jag anser att det är nödvändigt att genomföra den jämförande granskningen av ekonomierna i alla de 27 länderna, inte 25, som det fastställs i texten, och med stöd av resultaten vidta en rad åtgärder som skulle skapa lika villkor för att utveckla de effekter som föreslås i projektet för att målet i betänkandet ska gynna dessa ekonomier.

Eoin Ryan, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Det betänkande som vi i dag har fått på vårt bord är ytterligare ett bevis på de ständigt återkommande attackerna på de medlemsstater som har framgångsrika system med låg bolagsskatt. Jag håller inte med om att låg bolagsskatt leder till orättvis konkurrens. Jag anser att säkrandet av konkurrenskraften är en viktig beståndsdel i den skattelagstiftningsblandning som krävs för att den inre marknaden ska fungera ordentligt.

Var finns kommissionens bevis för att CCCTB inte kommer att hämma EU:s konkurrenskraft? Var finns bevisen för att det kommer att gynna EU:s konkurrenskraft? Varför angriper kommissionen länder med låga skatter, låg arbetslöshet och hög tillväxt? Jag förstår det inte. Det är skrattretande att kommissionen påstår att fastställandet av en gemensam skattebas inte så småningom kommer att leda till en gemensam skattesats, för det är redan vad de stora medlemsstaterna säger. Argumenten håller inte alls för granskning.

De stora medlemsstaternas försök att slå in CCCTB i tjugigt presentpapper kommer inte att accepteras av Irland och andra länder. Faktum är att varken Irland eller någon annan medlemsstat har rätt att påverka hur en annan medlemsstat gör när den fastställer sin skattesats. EU:s enighet hotas inte av mångfald på det skattepolitiska området. Det är snarare så att EU:s konkurrenskraft undermineras av felaktig skattepolitik. Jag är övertygad om att EU gör bäst i att främja skattekonkurrens, inte skatteharmonisering.

Varför angrips ett land som Irland, och andra medlemsstater, som radikalt har förändrat sin skattepolitik och blivit framgångsrika ekonomier? Vad gör ett land som Irland attraktivt om ni inför detta system, och så småningom får till stånd en skatteharmonisering? För det är exakt vad detta rör sig om, och det enda hållet skatterna kommer att gå åt är uppåt. Personer inom kommissionen har redan sagt att de vill ha ett skattesystem som ligger någonstans i mitten av dem som nu finns, dvs. på drygt 20 procent. Vad skulle Irland och andra länder i ytterområdena ha för attraktionskraft? De skulle inte ha kvar någon attraktionskraft, bara hög arbetslöshet på lång ...

(Talmannen avbröt talaren)

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I det betänkande som vi har framför oss i dag anges med rätta att skattekonkurrensen inom EU genom ett dynamiskt företagsklimat har lett till, och fortsätter att leda till, ekonomiska vinster på EU-nivå.

CCCTB skulle lika gärna kunna leda till ett mindre konkurrenskraftigt EU och bör därför inte stödjas. EU måste vara lyhört för den ständigt föränderliga globala ekonomin. Moderna konkurrenskraftiga ekonomier måste vara flexibla för att kunna möta de växande utmaningar som nya produkter och tjänster innebär. Av flera skäl kommer CCCTB att undergräva denna flexibilitet. En gemensam bolagsskattebas på EU-nivå kommer att vara oflexibel och hindra enskilda länders förmåga att avgöra sin egen rättsliga skattestrategi, baserat på de särskilda omständigheterna i just detta land. Förespråkarna för CCCTB hävdar att varje medlemsstat kommer att ha kvar sitt oberoende och själv kunna fatta beslut om sin nationella skattesats. Men kommer de verkligen det? Är inte CCCTB bara början?

Om CCCTB är frivilligt ökar det bara antalet skattebaser för företagen och gör systemet ännu mer komplext. Den nationella skattelagstiftningen ger företagen en fast ram att rätta sig efter. Ett system som tillämpas i vissa länder skulle kunna leda till tvister om hur bestämmelserna ska tolkas och till osäkerhet för företagen.

Under den tid som jag har kvar skulle jag bara vilja lyfta fram några viktiga punkter. För det första är beskattning något som hör till varje lands suveränitet. Rätten att välja hur stora de offentliga utgifterna ska vara och hur dessa utgifter ska finansieras är en grundläggande funktion i den nationella demokratiska processen. Det är nödvändigt att skydda skattepolitikens flexibilitet genom att belöna entreprenörsanda, sysselsättningskapande åtgärder och ekonomisk tillväxt. En gemensam skattebas skulle undanröja flexibiliteten. Det finns inga bevis för att en gemensam konsoliderad bolagsskattebas skulle kunna hantera frågor som konkurrenskraft, företagens kostnader för efterlevnad, intern prissättning osv. Den skulle inte förenkla EU:s skattelagstiftning eftersom det så kallade frivilliga system som föreslås bara skulle lägga till ytterligare en nivå, som sagt.

Harmoniseringen av skattebasen skulle sätta tryck på nationella skattesatser. En sådan harmonisering skulle bara leda till att det blir mer lockande för företag att flytta sin verksamhet utanför EU. I uppförandekoden om bolagsbeskattning behandlades skadlig skattekonkurrens. Olika skattesatser i olika EU-medlemsstater är inte skadligt.

Jag skulle vilja be kommissionsledamoten att ta hänsyn till detta när han lägger fram förslagen, vilket enligt vad han själv säger kommer att ske nästa år. Medlemsstater som Irland har redan ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Pervenche Berès (PSE). - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja tacka vår föredragande här, för kvaliteten på hennes arbete och hennes ansträngningar för att utarbeta en text som hon tyvärr inte verkar vara helt nöjd med.

Beskattning är helt klart ett grundläggande komplement till upprättandet av en verklig inre marknad, om man vill att marknaden ska vara mer än bara ett frihandelsområde, på vilken alla skattemodeller och former av social dumpning är tillåten. Fullbordandet av den inre marknaden kräver därför att vissa skatteregler harmoniseras och uppmanar i första hand till skapandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas. I det betänkande som ligger framför oss i dag ges en möjlighet till detta, och det gläder mig. Jag noterar att ett antal ledamöter agerar mycket aktivt mot denna plan, för att främja det som de beskriver som "rättvis" konkurrens.

Personligen anser jag att fri konkurrens utan snedvridningar – och jag är inte en vanvetting förespråkare av denna typ av konkurrens – kräver en viss öppenhet i fråga om reglerna. Det överraskar mig att länder, som i solidaritetens namn har gynnats av massiva bidrag från Europeiska unionen, i dag förkastar denna åtgärd, som skulle kunna bli ett viktigt framsteg när det gäller solidaritet, konkurrens och öppenhet.

Beskattning är också ett utmärkt verktyg som EU måste använda om det ska genomföra sina utvalda strategier, eftersom det inte har så många verktyg. Det kan få en positiv inverkan på de renaste energierna eller för att nå...

(Talmannen avbröt talaren.)

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Detta är ett betänkande som i hög grad präglas av kompromissen mellan PPE-DE och ALDE. I mitt tycke är det i stort ett balanserat betänkande. Medlemsländernas ansvar för skattepolitiken slås fast, samtidigt som det finns ett antal skatter som skulle må väl av mer EU-koordinering. I föredragandens ursprungliga förslag förelåg en genomgripande samordning med en kraftig betoning på högre nivåer av omfördelning - det kan inte vara en väg för att få Europa att växa och skapa nya jobb. I den globaliserade värld vi lever i är det inte högre skatter som Europa behöver. Snarare tror jag att vi som lever i högskatteländer bör studera andra modeller, för t.ex. en plattare skatt. Allmänt bör skatten minska på arbete och ökas på skadlig konsumtion. T.ex. bör riktade miljöskatter införas, liksom rimliga punktskatter på t.ex. alkohol och tobak, precis som kommissionären påpekar.

Här måste EU kunna agera mer samstämmigt. Det här är en politiskt känslig fråga - det har vi hört här och det vet jag - men lika fullt enligt min mening nödvändigt. Ska vi lösa de stora klimat- och energiutmaningarna som vi står inför vore det ansvarslost av oss att utesluta styrande skatteinstrument. Det går faktiskt att uppnå hög tillväxt, med höga miljö- och energiskatter, och samtidigt få ner det totala skattetrycket. Ni som tvivlar på detta kan studera den borgerliga regeringens politik i mitt hemland Sverige, om det nu tillåts så här i slutet av debatten att vara lite patriotisk.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - *(PL)* Herr talman, herr kommissionsledamot! Nu när jag får ordet i en debatt som ägnas åt hur skattepolitik och tullpolitik påverkar Lissabonstrategis genomförande skulle jag vilja uppmärksamma er på att vissa av de förslag om medlemsstaternas skattesystem som återfinns i Sahara Wagenknechts betänkande inte kommer att påverka den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen i EU-länderna på ett positivt sätt.

För det första strider det mot principen om beskattningsrätt för EU:s medlemsstater om man frångår skattekonkurrens och försök att standardisera lösningar på området bolagsskatt.

För det andra kommer sänkningar av bolagsskatten, i samma veva som man gör sig av med tillhörande skattelättnader, inte bara misslyckas med att skapa en minskning i budgetinkomsten från denna skatt. De kommer faktiskt att öka den avsevärt. Detta bekräftas av situationen i mitt land, Polen, där bolagsskatten har minskats avsevärt, ändå blir intäkterna från denna skatt högre för vart år.

För det tredje och sista, i denna situation anser jag att förslaget i betänkandet om samordning och skattesystem, inbegripet direkt beskattning, är riskfyllda åtgärder som säkert inte kommer att bidra till genomförandet av Lissabonstrategin.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). - *(HU)* Tack, herr talman! Vad talar vi om? En av nyckelfrågorna är om vi är en värdig medtävlare – när det gäller konkurrens – i den yttre skattekonkurrensen, med andra ord när det gäller skattekonkurrens utanför Europeiska unionen, och vi borde inte leta efter syndabockar inom EU. Annars kommer kapital att lämna EU som helhet, som många av mina kolleger har hävdad. Vad är vi eniga om när det gäller denna skattepolitik? Vi är eniga om att den borde underlätta skapandet av arbetstillfällen, med andra ord främja arbete. Vi är eniga om att vi bör hjälpa små och medelstora företag, eftersom dessa gör det möjligt för människor att stanna där de är, de hjälper till att stärka familjer och skapar även

arbetstillfällen. Jag samtycker också till de sociala politiska åtgärderna, som kommer att bidra till att hantera den demografiska utmaningen inom EU.

Vad är vi oeniga om? Vi är oeniga om överbeskattning av oss själva på områden som hör samman med hälsovård, miljö eller social politik i stället för att fortsätta föra en inflationshämmande politik och försöka besvara konkurrensutmaningarna på ett lämpligt sätt. Det andra som vi måste komma ihåg är att Europeiska unionen har utvidgats och blivit mycket heterogen. Vi förväntar oss att alla ska behålla regler om budgetordning i sin oberoende skattepolitik, men samtidigt vill vi minimera instrumenten för att göra detta. Om konvergens är vårt främsta mål, så bör vi, om vi ska komma någonstans när det gäller indirekt beskattning, med punktskatt till exempel, inte bara tvinga länder som verkar runt minimisatsen att nå konvergens, utan också andra länder som tillämpar mycket högre satser. Det är därför som vi i flera instanser har föreslagit att den nuvarande strategin som uteslutande grundar sig på en minimisats för punktskatt ska ersättas med någon slags "uppförandekod" som leder medlemsstaterna längs samma väg. När det gäller gemensamt kapital eller det gemensamma skatteunderlaget, skulle jag vilja säga följande: det skulle vara ett allvarligt problem om detta ledde till att konkurrenskraftiga länder straffades om minimiskattesatsen införs. Jag är också orolig för vad som kommer att hända med rörligheten för kapital när det gemensamma skatteunderlaget fastställs. Kommer inte detta att innebära att vinster från till exempel dotterbolag i de nya medlemsstaterna ständigt kommer att omklassificeras i räkenskaper till vinster från moderbolaget i stället för att investeras lokalt? Det är också mycket viktigt att bekämpa bedrägeri, och jag önskar kommissionen all lycka med detta. Den är på rätt väg, eftersom det viktigaste är att reglera den svarta ekonomin och vidta åtgärder för att bekämpa brott. Tack så mycket, herr talman!

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Herr talman! Det viktigaste ändamålet med Lissabonstrategin är att öka de nationella ekonomiernas konkurrenskraft. En stark konkurrenskraft gör att den ekonomiska tillväxten påskyndas och nya arbetstillfällen skapas och gör det möjligt att finansiera sociala mål. Tyvärr gynnas inte genomförandet av Lissabonstrategin av det nuvarande skattesystemet i EU:s medlemsstater. De bördor som läggs på arbetsrätt och ekonomisk verksamhet är alltför stora, skattesatserna alltför differentierade och bestämmelserna alltför komplicerade. Samtidigt belastas skattesystemet av ett alltför stort antal uppgifter och tjänster – ekonomiska, skattemässiga, sociala eller miljörelaterande.

För att skatterna ska bidra till konkurrenskraften måste de först och främst stimulera arbete, stärka ekonomisk verksamhet och vara nyskapande. Skatter, särskilt direkta skatter, bör därför fastställas till en måttlig nivå, så att onödigt differentiering av satser och överdriven progression undviks. Eftersom direkta skatter innebär en starkare, negativ påverkan på produktion och sysselsättning, måste vi i högre grad använda oss av skatter när vi planerar budgetintäkter.

I samband med debatten vill jag uttrycka min oro över att det figurerar för mycket ideologi och politik och för lite faktisk ekonomisk kunskap. Det bästa exemplet är de begrepp som används här, som skattedumpning eller social dumpning. Det finns ingen objektiv norm för beskattning, och det är därför inte möjligt att anklaga de stater som tillämpar låga bolagsskattenivåer för skattedumpning.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att gratulera utskottet för ekonomi och valutafrågor till den svåra och i grunden lyckade uppgiften att införa de nödvändiga ändringsförslagen till den första texten, som var det ursprungliga målet.

Från början föreslog man att inte bara Europeiska unionen skulle delta i att fastställa principerna om bolagsskatt, utan också att dessa skatter borde höjas, i motsats till trenderna i världen. Det är bra att vi har undvikit detta. Av liknande skäl bör vi kritiskt granska det stöd för skattebaserad harmonisering som uttryckts i texten. Ett gemensamt skatteunderlag är ett slag mot skattekonkurrensen inom EU, med alla de negativa effekter som följer. Dess införande skulle begränsa medlemsstaternas ansträngningar att optimera bolagsbeskattningen gentemot Lissabonmålen. Politiskt sett skulle detta belasta EU, som i sitt eget formulerade intresse, borde avstå från att försöka påverka formen på skattesystemen inom EU.

László Kovács, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Detta har varit en mycket intressant debatt och de flesta inläggen har varit uppmuntrande att lyssna till. Precis som ni är jag övertygad om att det är mödan värt att försöka få bort skattehinder på den inre marknaden. Jag är särskilt tacksam för att ni stöder det viktiga projektet med CCCTB och jag ser fram emot parlamentets initiativbetänkande om den gemensamma skattebasen. När det gäller vissa av de kritiska synpunkterna kommer jag att skicka ett personligt brev till de parlamentsledamöter som har kommit med invändningar mot förslaget, vilket jag respekterar. Eftersom jag inte vill ta för mycket av er tid är det lämpligt att svara dem skriftligt.

Jag är glad att de flesta av er delar min uppfattning att skattepolitiken har en viktig roll att spela när det gäller flera av EU:s politiska mål, framför allt tillväxt, sysselsättning, konkurrenskraft och hållbarhet. Tack för visat intresse och tack för ert stöd.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Mina damer och herrar! Jag skulle vilja tacka många av er för att ni höll er inom tidsramen, och också tacka alla, hoppas jag, för er förståelse, som har gjort det möjligt för oss att avsluta debatten fem minuter före utsatt tid, och därför gjort det möjligt att lyssna till alla, i stället för att vi, som vid andra tillfällen, före en viktig debatt eller en omröstning inte har tillfälle att lyssna till det som våra kolleger har att säga.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Vi bör alla enas om att de 27 olika nationella skattesystem som nu finns innebär att fördelarna med den inre marknaden inte alls kommer till sin fulla rätt. Beskattnings- och tullåtgärder på EU-nivå innebär dessutom en verklig möjlighet att stärka genomförandet av Lissabonstrategin så att det blir attraktivare att investera och arbeta i EU. För att utöka och fördjupa konkurrenskraftigare marknader bör vi använda alla tillgängliga redskap, inklusive mer investeringsvänlig skatte- och tullpolitik i syfte att öka sysselsättningen, FoU-investeringarna och utvecklandet av miljövänlig teknik. Därför välkomnar vi verkligen det initiativbetänkande som Sahra Wagenknecht har utarbetat, vars mål är att skapa de skatteramar som behövs för att uppmuntra riskkapital och innovativa investeringar för att nå målen i fråga om tillväxt och sysselsättning. Det finns uppenbara fördelar med ett förenklat och harmoniserat skattesystem i hela EU, eftersom det inte bara kommer att hjälpa oss att nå Lissabonmålen – genom större skatteincitament för investeringar – utan dessutom kommer att bidra till en integrerad EU-marknad genom att man avlägsnar de kvarvarande hindren för den inre marknads fullbordan.

(Sammanträdet avbröts kl.9.55 och återupptogs kl.10.10.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

7. Resultat från det informella toppmötet mellan stats- och regeringschefer (Lissabon, 18-19 oktober 2007) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om resultaten från det informella toppmötet mellan stats- och regeringscheferna i Lissabon. Jag vill ge ett varmt välkomnande till rådets ordförande och Portugals premiärminister, José Sócrates. Ni är mycket varmt välkomna till Europaparlamentet denna morgon!

Lika varmt välkommen är naturligtvis Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Durão Barroso, och jag vill tacka honom för hans arbete under det europeiska toppmötet.

Mina damer och herrar! Innan vi inleder debatten skulle jag vilja – och jag önskar inte alls gå händelserna i förväg – tacka det portugisiska ordförandeskapet för dess oerhörda insats och framgången på torsdagsnatten omkring kl. 1.00 när det godkände fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Detta är ett viktigt resultat för Europeiska unionen och ett viktigt resultat för oss alla. För Europaparlamentet del skulle jag vilja tillägga att utan Europaparlamentet skulle vi inte befinna oss där vi är i dag. Detta är också ett viktigt resultat för oss alla, eftersom fördraget var och är Europaparlamentets högsta prioritet om vi ska lyckas komma ut tidigare och segra när det gäller detta fördrag.

Med dessa gratulationer till det portugisiska ordförandeskapet och även till kommissionen – och bredvid kommissionens ordförande ser jag kommissionsledamot Wallström här, som också har gett ett betydande bidrag – är det mig en stor glädje att nu ge ordet till rådets ordförande, José Sócrates. Varmt välkommen till Europaparlamentet!

José Sócrates, rådets ordförande. – (PT) Herr talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Låt mig ägna mina första ord i dag åt minnet av en vän till mig. Till minne av parlamentsledamot Fausto

Correia, som dog för några dagar sedan. Han dog ung. Hans död är naturligtvis en stor förlust för både Europaparlamentet och det portugisiska socialistpartiet.

Fausto Correia var en man med fina politiska och humanitära kvaliteter. Ni hade alla tillfälle att lära känna honom. Han var en intelligent politiker, öppen och alltid engagerad i ädla europeiska ideal. Men här skulle jag särskilt vilja betona hans mänskliga kvaliteter: generositet, kamratskap och tolerans. Det är i sanning våra mänskliga kvaliteter som ger mening åt vårt politiska liv.

Hans bortgång är en personlig förlust för mig, förlusten av en gammal vän, tillsammans med honom delade jag många stunder i livet, och jag kommer att sakna honom väldigt mycket.

Mina damer och herrar! När jag lade fram det portugisiska ordförandeskapets program för kammaren för tre månader sedan, klargjorde jag mycket tydligt vilken som skulle bli den viktigaste utmaningen – toppprioriteringen – för det portugisiska ordförandeskapet: att utarbeta och nå ett avtal om det nya fördraget, få ett slut på de sex åren av dödläge i den institutionella debatten som Europeiska unionen varit försänt i.

Av denna anledning är det i dag med stor tillfredställelse som jag vänder mig till kammaren för att presentera det avtal som nåddes av regeringskonferensen den 18 oktober. Detta avtal var grunden för det nya Lissabonfördraget. Fördraget kommer att undertecknas den 13 december i den stad vars namn det bär.

Det portugisiska ordförandeskapet började med uppgiften att omvandla det mandat som vi ärvde av det tyska ordförandeskapet – som var föredömligt i sin tydlighet och precision, något som jag har påpekat tidigare – med att omvandla mandatet till ett nytt fördrag. Detta var vårt uppdrag.

Det avtal som vi har nått bekräftar att den metod och tidsplan som vi fastställde i början av vårt ordförandeskap var riktiga. Det var nödvändigt – som jag sa här i vid ordförandeskapets början – att utnyttja rådets möte i juni till fullo för att försöka fullborda avtalet i oktober vid det informella rådet, och inte i december som vissa förespråkade, och vi hade rätt.

Sanningen är att vi genomförde den snabbaste regeringskonferensen i Europeiska unionens historia om en översyn av fördraget. Vi började den 23 juli och fullbordade det den 18 oktober.

När historien om detta fördrag har skrivits kommer vi att förstå vikten av detta politiska beslut bättre, av att inte lämna den uppgift som vi kan slutföra tidigare till årsslutet. EU behövde ett snabbt avtal, och detta är just vad det fick. EU behövde ett tecken på tillit, och detta är just vad det fick. EU behövde vända sig mot framtiden, och det är precis vad det har gjort.

Vi arbetade snabbt med alla medlemsstater, och varenda en av dem visade en konstruktiv anda och vilja att överkomma de kvarvarande svårigheterna. Detta gjorde det möjligt för oss att lägga fram en fullständig text till fördraget den 3 oktober, och det förde oss mycket närmare vårt mål.

De frågor som fanns kvar inför toppmötet i Lissabon var avgränsade, även om de naturligtvis var politiskt känsliga. Mot denna bakgrund var det vår strategi att försöka nå ett avtal på toppmötets första dag. Detta verkade inte bara möjligt, ansåg vi, utan också högst önskvärt, eftersom det skulle sända en kraftfull signal till Europa. Det skulle signalera att EU kan fatta snabba beslut, även beslut som alla medger är svåra. Dessutom var det viktigt att lyckas lösa dessa institutionella frågor på den första dagen av det informella mötet, och på den andra dagen, precis efter detta beslut, diskutera globaliseringen och hur EU bör ta itu med globala frågor.

I Lissabon var det därför möjligt att nå avtal om följande frågor, något som gjorde det möjligt för oss att fullborda avtalet om fördraget:

Först Ioanninaklausulen, och i avtalet nåddes en lösning på två nivåer:

– en förklaring om systemet för beslutsfattande i rådet genom kvalificerad majoritet som klargör den faktiska säkerhetsmekanismen inom ramen för Ioanninakompromissen,

– dessutom ett protokoll där det fastställs hur denna mekanism för samstämmighet i Europeiska rådet kan ändras eller upphävas. Som jag fick tillfälle att säga tidigare, kräver Ioanninafrågan, som jag såg den i avtalet vid rådets förra möte, att denna klausul blir obligatorisk enligt lag, men inte att den förekommer i fördraget. Den lösning som vi antog, en förklaring plus ett protokoll som garanterar att beslutet om Ioannina bara kan ändras genom konsensus, verkade vara den lösning som låg mest i linje med andan i det senaste avtalet.

Vi gav alltså garantier om Ioanninakompromissen utan att underminera integriteten i förfarandet med beslutsfattande med kvalificerad majoritet.

Det fanns också ett behov av att lösa en politisk fråga om antalet generaladvokater i EG-domstolen. Man enades om en förklaring som syftade till att rådet skulle godkänna alla krav från EG-domstolen om att antalet generaladvokater ska ökas med tre (till elva i stället för åtta). I det fallet kommer Polen att få en permanent generaladvokat och inte längre delta i det roterande systemet, medan det befintliga roterande systemet kommer att innefatta fem generaladvokater som roterar i stället för nuvarande tre.

När det gäller utnämmandet av unionens höga representant för utrikes- och säkerhetspolitik enades vi om en förklaring i syfte att Europaparlamentet från januari 2009 skulle delta i utnämningförfarandet under till och med det första skedet genom lämpliga kontakter.

Konferensen godkände också en förklaring som klargjorde avgränsningen mellan unionens och medlemsstaternas befogenheter, såsom anges i fördragen.

Slutligen frågan om Europaparlamentets sammansättning. Som ni känner till har artikel 9a i EU-fördraget ändrats och där anges nu att antalet parlamentsledamöter inte ska överstiga sjuhundrafemtio plus talmannen, det vill säga 751, samtidigt som den degressiva proportionaliteten behålls.

Det bifogades två förklaringar till detta ändringsförslag:

- en i vilken det anges att extraplatsen i Europaparlamentet kommer att tilldelas Italien,
- den andra garanterar att en politisk överenskommelse kommer att nås i Europeiska rådet om Europaparlamentets sammansättning, grundat på parlamentets förslag.

Rådet godtog därför de kriterier som parlamentet lade fram och gick vidare med vad som ansågs vara en acceptabel omställning, med tanke på att anpassa den nuvarande ramen under perioden 2009–2014.

Förutom de frågor som jag har nämnt, intresserade sig det portugisiska ordförandeskapet för att i fördraget införliva de regler och undantagsklausuler som fanns i mandatet, naturligtvis med respekt för ståndpunkterna i de medlemsstater som ville ha dem, men ordförandeskapet var alltid angeläget att undvika att gå ifrån gemenskapens beslutsprocess och den genomgående konsekvensen i fördraget.

Vi har alltså ett nytt fördrag. Det är ett nytt fördrag och ett bra fördrag. Ett fördrag som löser den tidigare krisen och placerar EU i en ställning där det kan rikta blicken mot framtiden. Ett fördrag med betydande fördelar, varav jag skulle vilja belysa några, om jag får.

- Genom detta avtal godkänns, utan undantag, utvidgningen av Europaparlamentets deltagande i lagstiftningsprocessen, liksom nyheterna i budgetförfarandet, och därmed stärks unionens demokratiska legitimitet.
- Genom detta fördrag förbättras beslutsprocessen, särskilt genom att omröstning med kvalificerad majoritet utvidgas till områdena frihet, säkerhet och rättvisa.
- Åter på området frihet, säkerhet och rättvisa innesluter detta fördrag de nödvändiga rättsliga grunderna för utvecklingen av en mer effektiv invandrings- och asylpolitik, liksom polisiärt och rättsligt samarbete i kampen mot terrorism och organiserad brottslighet som stärker säkerheten för våra medborgare.
- I detta fördrag förtecknas tydligt de områden där medlemsstaterna har överfört befogenheter till EU.
- Genom detta fördrag förstärks de nationella parlamentens tillsynsroll.

Men av alla de fördelar som detta fördrag innehåller, finns det en punkt som jag särskilt skulle vilja lyfta fram: Genom detta fördrag ges uttryckligen rättsligt bindande kraft till stadgan om de grundläggande rättigheterna, som ska tillkännas av Europeiska unionens tre institutioner den 12 december.

Därtill har vi EU:s anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och det faktum att man har svarat på frågan om den rättsliga ramen för europeiskt medborgarskap, som önskat, och detta dessutom av företrädare för parlamentet.

När det gäller yttre förbindelser är den nya institutionella ram som inrättades genom fördraget – särskilt tillägget med tjänsten som hög representant och vice ordförande av Europeiska kommissionen med ansvar för utrikesfrågor – en återspeglning av EU:s utrikespolitiska ambitioner, som kommer att göra det möjligt för EU att spela en mer framstående roll på den internationella arenan och ger unionen redskap för att effektivt samarbeta med våra partner.

Förhandlingarna var hårda och krävande, men EU lyckades. EU lyckades och nådde det centrala målet med att få ett fördrag som bekräftar europeiska värderingar och stärker EU som en global ekonomisk aktör, samt inför mer effektiva institutionella villkor som låter EU spela sin roll.

EU går därför starkare ut ur detta toppmöte. Starkare för att möta globala frågor. Starkare för att ta sin roll i världen. Starkare, eftersom EU har sänt ut en signal om förtroende till vår ekonomi och till EU-medborgarna.

Lissabonfördraget visar nu att EU är redo, tillitsfullt och självsäkert. Lissabonfördraget har åter gjort EU redo för en ny era.

Jag vill tacka Europaparlamentet och dess talman, Hans-Gert Pöttering, samt dess företrädare vid regeringskonferensen – Elmar Brok (PPE-DE), Enrique Barón-Crespo (PSE) och Andrew Duff (ALDE). På det portugisiska ordförandeskapets vägnar skulle jag vilja tacka er för ert utmärkta samarbete i vår verksamhet, era konstruktiva förslag, men främst för ert ständiga engagemang när det gällde att EU skulle nå ett avtal, och det snabbt.

(Livliga applåder)

Jag skulle också vilja tacka Europeiska kommissionen, särskilt kommissionens ordförande, som ordförandeskapet är tack skyldig efter dessa månader för hans värdefulla stöd när det gällde att framgångsrikt slutföra förhandlingarna. Tack så mycket, herr ordförande!

(Applåder)

Jag måste dock också uttrycka min djupa tacksamhet gentemot rådets generalsekretariat, särskilt dess juridiska avdelning och dess generaldirektör, Jean-Claude Piris. På ordförandeskapets vägnar skulle jag vilja tacka dem för deras hårda arbete, kunskap och hängivenhet. De gjorde ett alldeles magnifikt arbete.

Jag skulle också vilja tacka medlemsstaternas alla företrädare som deltog i regeringskonferensen på olika nivåer. Ordförandeskapet kommer inte att glömma den samarbetsanda, det engagemang och den öppenhet som alla uppvisade när det gällde att hitta den bästa lösning.

Mina damer och herrar! Låt mig nu framföra ett mycket personligt tack. Jag skulle vilja tacka utrikesministern, som sitter bredvid mig, Luís Amado, statssekreteraren, Lobo Antunes, och alla de portugisiska diplomater som gjorde sitt yttersta under denna period för att se till att den definitivt skulle bli ihågkommen som en av EU:s ordförandeskap stora insatser.

När stats- och regeringscheferna hade nått målet med att fullborda Lissabonfördraget kunde de ägna morgonen dag två åt att diskutera den yttre dimensionen i Lissabonagendan och hur EU borde besvara globaliseringens utmaningar. Det var en utmärkt debatt, som kännetecknades av det värdefulla bidraget från Europaparlamentets talman. Det var en debatt som blickade framåt.

Europeiska kommissionens ordförande lade fram ett viktigt inlägg till diskussionen, som byggde på meddelandet "The European Interest: succeeding in the age of globalisation" [EU:s intresse: att lyckas i globaliseringens era]. Detta dokument lovordades kraftfullt av stats- och regeringscheferna.

De viktigaste punkter som debatterades var finansmarknaderna, mot bakgrund av det senaste tumultet, och klimatförändringen med tanke på ministermötet i Bali.

Bland de olika slutsatserna som kunde dras från debatten, skulle jag vilja lyfta fram en: den idé som präglade debatten på fredagsmorgonen, att EU nu är utrustad – och till och med förpliktad på vissa områden – för att leda globaliseringsprocessen. Det kan gälla det ömsesidiga öppnandet av marknader, förbättring av miljömässiga, sociala, finansiella och immateriella normer, eller stärkandet av strategiskt samarbete med våra internationella partner.

Låt mig säga en sista sak innan jag avslutar. Det stämmer att den 18 oktober slutade med ett avtal om Lissabonfördraget, men den dagen började också med ett annat viktigt avtal som jag skulle vilja berätta om här: avtalet om de nya utmaningarna för arbetsmarknaden mellan de europeiska arbetsmarknadsparterna. Det var också ett viktigt avtal. Genom detta avtal statuerar arbetsmarknadsparterna ett exempel på konstruktivt engagemang, ansvar och social dialog. Ett bra exempel på intresset för behovet av dialog, behovet av reform i en globaliserad värld i ständig förändring.

Låt mig avsluta med en personlig anmärkning. I det politiska livet får vi sällan möjlighet att tjäna vårt land och EU i ett avgörande ögonblick. Jag känner mig ärad att jag har fått denna möjlighet. Jag skulle vilja tacka er, från djupet av mitt hjärta, för det stöd från alla parlamentsledamöter som jag alltid har haft.

Vårt arbete är dock inte avslutat. Det finns mycket kvar att göra. Jag, för min del, skulle vilja försäkra er om att ordförandeskapet kommer att fortsätta att arbeta med samma engagemang, energi och övertygelse som vi inledde med och att arbeta för ett starkare EU och en bättre värld.

(Livliga applåder)

Talmannen. – Ett stort tack, herr rådsordförande, för er rapport och ert arbete!

Mina damer och herrar! Ni har hört om Europaparlamentets sammansättning, och rådsordförandens rapport tog inte upp rösträtten för Europaparlamentets talman. Jag ska därför än en gång här betona att detta inte heller handlade om Europeiska rådet. Europaparlamentets talman kommer, om han samtycker, naturligtvis använda sina rättigheter. Ingen kan ta detta från honom, och Europeiska rådet har inte heller tagit det från honom. Jag skulle vilja att detta fördes till protokollet.

Jag skulle nu vilja be Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Durão Barroso, att ta ordet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – *(PT)* Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Toppmötet i Lissabon var ett toppmöte med ett enat och solidariskt EU. EU har kommit ut ur en sex år lång period under vilken man har diskuterat institutionella frågor och de uppdelningar som orsakats av dessa diskussioner. Vi har nått ett avtal om Lissabonfördraget.

Först av allt skulle jag vilja hylla det portugisiska ordförandeskapets arbete, och särskilt premiärminister José Sócrates beslutsamma ledarskap. Jag skulle också vilja utvidga dessa komplimanger till alla i hans grupp, vars kunskap och hängivenhet jag bevittnar nästan dagligen. Det är också riktigt att erkänna det tyska ordförandeskapets anmärkningsvärda arbete, särskilt förbundskansler Angela Merkels gärning, som lyckades fastställa ett mandat, ett tydligt och precist mandat, som låg till grund för regeringskonferensen. Men det stämmer också att utan det portugisiska ordförandeskapets beslutsamhet och kompetens skulle vi inte nu fira att vi har omvandlat ett mandat till ett fördrag.

Låt mig säga att det har en särskild betydelse att fördraget kommer att undertecknas den 13 december i Lissabon i San Jeronimos kloster, precis där Portugals anslutningsfördrag till Europeiska gemenskapen undertecknades. Tjugo år efter Portugals anslutning till Europeiska gemenskapen tycks Portugal återgälda Europa för allt som det har gjort för Portugal genom att hjälpa EU att övervinna detta dödläge.

Herr premiärminister! Portugal har all anledning att känna sig stolt över sitt arbete, över det portugisiska ordförandeskapets arbete när det gällde att fullborda Lissabonfördraget.

kommissionens ordförande. – *(EN)* Låt mig också hylla Europaparlamentet för dess engagemang under regeringskonferensen. Genom hela denna process har Europaparlamentet visat en stark politisk vilja att lösa den institutionella frågan och varit fast beslutet att stärka den europeiska demokratin.

Jag vill framför allt ge ett erkännande åt talman Hans-Gert Pöttering och Europaparlamentets delegation – Elmar Brok, Enrique Barón Crespo och Andrew Duff – och tacka dem för deras konstruktiva förbindelse med kommissionen. Detta var verkligen ett typexempel på gott samarbete och jag tror att båda parter bidrog till viktiga framsteg i det nya fördraget, nämligen medborgarskapsfrågorna.

Lissabonfördraget är den utvidgade unionens första fördrag. Det är första gången i den europeiska integrationens historia som länder som en gång delades av en totalitär järnridå tillsammans förhandlat fram och enats om ett gemensamt europeiskt fördrag.

Det passar bra att vi i dag erinrar oss hur viktig Berlinförklaringen var. Den var ett högtidlighållande inte bara av Romfördragets 50-årsjubileum utan även av uppkomsten av ett fritt och återförenat Europa.

Låt mig i dag påminna er om en del av de förutsägelser som vi har fått höra under de två senaste åren. Efter de två folkomröstningsnejen 2005 hörde vi vissa säga att ett EU med 25 eller 27 medlemmar aldrig skulle kunna enas om ett fördrag, oavsett innehåll. Vissa skeptiker ansåg att det fanns alldeles för många olika nationella intressen för att unionen skulle kunna nå konsensus.

Under 2007 har kritikerna hävdat att medlemsstaterna aldrig skulle enas om ett mandat. Sedan så de att mandatet från Europeiska rådets möte i juni aldrig skulle respekteras.

När jag var på väg till Lissabon i förra veckan hörde jag fortfarande vissa kritiker säga att det skulle bli väldigt svårt, för att inte säga inte omöjligt, att nå en överenskommelse och att delegationerna till och med hade bokat hotell till söndag morgon – kanske tänkte de njuta lite extra av det fina vädret i Lissabon och Portugal.

Faktum är att 27 medlemsstater nådde samförstånd, respekterade mandatet och enades om ett fördrag – och allt detta efter middagen på torsdag kväll.

Succén i Lissabon visar att EU verkligen är tuffare än man kan tro och att det har en stark förmåga att komma tillbaka efter motgångar. Jag är stolt över att i dag kunna säga att EU lever och levererar.

Kommissionen är nöjd med resultaten från regeringskonferensen. Kommissionens två icke-förhandlingsbara villkor var respekterades. Å ena sidan har Lissabonfördraget på ett tydligt sätt avancerat från det rådande dödläget. Jag har alltid sagt att kommissionen inte kunde acceptera en mindre ambitiös lösning än Nicefördraget. Vi vill komma så långt som möjligt.

Å andra sidan kämpade vi hårt för att hålla kommissionens befogenheter intakta och behålla gemenskapsmetoden på central plats i EU. Vi måste erkänna att det gjordes vissa försök att minska och försvaga kommissionen befogenheter. Låt mig tala klartext. Europeisk integration är omöjlig utan starka europeiska institutioner, och jag tror att detta fördrag kommer att stärka EU-institutionerna, inte försvaga dem. Om man vill att EU ska ha större förmåga att agera måste man ha starka, effektiva, demokratiska och ansvariga EU-institutioner.

Lissabonfördraget kommer att stärka EU:s demokratiska karaktär. Tack vare Europaparlamentet har vi nu för det första en tydlig definition av vad EU-medborgarskapet innebär.

För det andra innebär ändringsfördraget att stadgan om de grundläggande rättigheterna, som kommer att bli en central del av kontrollsystemet i vår rättsstatsbaserade union, får rättslig verkan. Tillsammans med talman Hans-Gert Pöttering och premiärminister José Socrates kommer vi att tillkännage stadgan i Europaparlamentet innan ändringsfördraget undertecknas. Stadgans stora symbolvärde kommer på så sätt att få sin rättmätiga uppmärksamhet här i Strasbourg.

För det tredje kommer Europaparlamentet att få en större roll i unionens lagstiftningsprocess.

Det fjärde demokratiska framsteget som införs genom ändringsfördraget rör de nationella parlamentens roll, vilket kommer att göra det lättare att utkräva ansvar och stärka subsidiariteten.

Det centrala inslaget i EU:s demokratiska karaktär kommer emellertid även i fortsättningen att vara Europaparlamentet. En av de saker jag njuter mest av när jag är i Strasbourg är att lyssna till de många politiska ledarna och personligheterna från hela världen som talar här i kammaren om sin strävan efter demokrati, och sin starka tro på frihet och individuella rättigheter. Detta är verkligen en av Europaparlamentets uppgifter – att vara ett forum för frihetens röster i världen. Det är något som alla européer bör vara stolta över. När man hör dessa röster inser man vad vi har uppnått i Europa. En gång i tiden hade även vi människor i Europas städer som demonstrerade för dessa demokratiska rättigheter. Vi bör vara väldigt stolta över att bo på en kontinent där vi, tack vare EU, kan åtnjuta grundläggande rättigheter, och det är vårt gemensamma budskap när vi godkänner ändringsfördraget och stadgan om de grundläggande rättigheterna.

EU står inför många utmaningar, både intern och externa. Våra medborgare vill se resultat. Lissabonfördraget kommer att innebära ett nytt kapitel när det gäller vår förmåga att leverera och kommer att stärka vår förmåga att agera. Framför allt kommer fördraget att innebära betydande framsteg när det gäller rättsliga och inrikes frågor.

Ändringsfördraget kommer även att stärka EU:s sammanhållning i utrikesfrågor. Jag fäster personligen stor vikt vid en av de främsta innovationerna i detta fördrag, nämligen inrättandet av den höge representanten för Europeiska unionens utrikespolitik, som samtidigt kommer att vara kommissionens vice ordförande.

Här har EU en lysande möjlighet att agera konsekvent och enat i världen. Vårt interna välstånd, vår frihet och vår trygghet är beroende av att EU kan agera kraftfullt på global nivå.

Med ändringsfördraget kommer EU att ha de förutsättningar och instrument som behövs för att forma globaliseringen i stället för att dra sig undan. Vi får inte missa denna möjlighet.

Jag vet att en del engagerade européer inte är nöjda med antalet undantagsklausuler. Jag och kommissionen skulle givetvis ha föredragit att dessa undantagsklausuler och specialarrangemang kunde ha undvikits. Mångfald är emellertid ett av EU:s grundläggande drag och ibland kräver detta politiska och institutionella

kompromisser. Jag har hellre specifika undantagsklausuler för vissa länder än sänker den allmänna ambitionsnivån för fördraget och EU.

Det viktiga är att vi trots våra skillnader delar samma grundläggande mål, värderingar och principer. Vi har mycket arbete framför oss: ekonomiska reformer, tillväxt och sysselsättning, stärkandet av den sociala sammanhållningen, vårt fokus på innovation, våra förslag på energiområdet och om klimatförändringen, vårt program för rättvisa, frihet och säkerhet. Vi måste fortsätta att visa att vi inte ägnar oss åt institutionell navelskådning utan tar tag i de verkliga utmaningar som EU står inför.

Samma dag som toppmötet inleddes sände dessutom arbetsmarknadens parter en stark signal när de på EU-nivå enades om en analys av den europeiska arbetsmarknaden, och i allmänna ordalag välkomnade flexicurity-konceptet. Det visar att arbetsmarknaden parter vill samarbeta med oss i vårt proaktiva globaliseringsarbete.

När det gäller Lissabon gjorde vi även framsteg under toppmötets andra dag. Vi diskuterade den stora frågan för EU under 2000-talet, att främja europeiska intressen i en globaliserad värld.

Vår diskussion var ett naturligt komplement till ingåendet av ändringsfördraget. Budskapet var tydligt: efter att ha slutfört förhandlingarna om institutionerna måste vi lägga dessa diskussioner bakom oss och ta itu med de konkreta frågor som bekymrar våra medborgare mest, de områden där de vill se konkreta resultat.

Vi hade en mycket positiv debatt. Det dokument som kommissionen lade fram, baserat på konceptet om europeiska intressen, stöddes helhjärtat. Man beslutade att utarbeta en förklaring om globalisering till Europeiska rådets möte i december, för att visa att hanteringen av globaliseringen går som en röd tråd genom mycket av EU:s arbete i dag.

Stats- och regeringscheferna välkomnade tanken på en femte frihet: fri rörlighet för forskare och idéer, vilket är en grundsten i vår hantering av globaliseringen. Detta är extra viktigt just nu, när vi för avgörande diskussioner om Galileo och förbereder oss för att inrätta Europeiska tekniska institutet.

Jag välkomnar verkligen den anda som präglade denna debatt. Nu måste vi stärka den externa dimensionen av Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Utan ytterligare åtaganden från medlemsstaternas sida i frågor som rör utbildning, innovation, forskning och teknik kommer vi inte att lyckas. Jag tror att jag har rätt när jag säger att alla medlemsstater inser behovet av en strategi på EU-nivå, och att vi behöver mer handling på EU-nivå om vi verkligen vill lyckas i dessa globaliseringstider.

Kommissionen har hela tiden hävdat att institutionella reformer är viktiga. Men vi behöver också leverera resultat. Precis som kommissionen sa 2005 och 2006 var det denna tvåspårsstrategi som fick oss ur det institutionella dödläget.

I Lissabon uppnådde vi vårt strategiska mål. Vi enades om ett ändringsfördrag. Nu är det oerhört viktigt att vi når ytterligare ett mål, nämligen att Lissabonfördraget ratificeras före valet till Europaparlamentet 2009. Jag tror faktiskt att det finns ett nytt politiskt självförtroende i Europa. De senaste opinionsmätningarna visar det största stödet för EU sedan 1994. Vi har det politiska klimat som krävs för att gå framåt.

Regeringskonferensen och rådets informella möte i Lissabon visade att EU:s institutioner och medlemsstater kan lösa även de svåraste och största utmaningarna när vi samarbetar. Jag hoppas att Lissabonandan, som gjorde att vi kunde enas om EU-fördraget, under det kommande året kommer att inspirera EU så att även ratificeringsprocessen blir en framgång. Det behöver vi om vi vill se ett starkt EU som levererar resultat till sina medborgare.

Talmannen. – Tack så mycket, herr kommissionsordförande.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag skulle först och främst vilja tala om hur nöjd båda jag och min grupp är. Nöjda med det resultat som nåddes förra torsdagen i Lissabon, och nöjda med den väg som Angela Merkel slog in på och som José Sócrates färdas vidare på.

Genom att utrustas med de institutionella redskap som EU behöver för att fungera, har äntligen unionen resurser för att ta itu med 2000-talets stora utmaningar. Detta var vår önskan. Av denna anledning har vi gett vårt stöd till denna text från det att den började förberedas, även om de flesta av oss skulle ha föredragit en ännu ambitiösare text, något som ni känner till. Detta fördrag väcker kritik här och var. Personligen välkomnar jag det avtal som nåddes i Lissabon, eftersom det signalerar början till en ny europeisk dynamik.

Det förenklade fördraget, reformfördraget eller ändringsfördraget, namnet spelar liten roll. Det som spelar roll är inte själva det fack som det stoppas in i, utan det som finns i facket. Detta fördrag kommer officiellt att undertecknas i Lissabon den 13 december. Detta är ett utmärkt datum. Nummer 13 har alltid varit mitt lyckonummer. Se på mitt födelsedatum, jag föddes den 13, så det är utmärkt. Det kommer då att ha ratificerats av alla medlemsstater före valet till Europaparlamentet 2009. Vissa har redan meddelat att processen kommer att påbörjas dagen efter undertecknandet i Lissabon, och detta gläder mig.

Till Europeiska unionens stats- och regeringschefer skulle jag bara vilja säga att det är viktigt att detta fördrag blir grunden för ett europeiskt projekt som bygger på medborgarnas äkta medlemskap. EU-institutionerna och medlemsstaterna måste försöka nå detta genom att förklara, sedan genom att förklara och slutligen genom att förklara lite till. Vad innebär detta? Det innebär att man fyller bestämmelserna i fördraget, som påverkar unionens demokratiska liv, med innehåll. Medborgarinitiativet och de nationella parlamentens engagemang innebär att information kommer att behövas tillhandahållas om innehållet i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som innefattar EU-medborgarnas grundläggande rättigheter.

Men det innebär också att vi måste ge våra medborgare bättre information om vilka de valda företrädarna i parlamentet är – det kommer att finnas 751 stycken 2009 – och vad de gör. Detta innebär att förklara hur omröstning med kvalificerad majoritet, som ska bli regel, ger EU möjlighet att agera på nya områden som rättsligt och polisiärt samarbete, miljöskydd, ekonomisk politik och invandring. Det innebär också att vi måste förklara för våra partner i världen att unionens höga representant för utrikes- och säkerhetspolitik, som också kommer att vara vice ordförande för Europeiska kommissionen från och med den 1 januari 2009, kommer att bli den främsta förbindelsen, tillsammans med rådets ordförande, som kommer att utses på två och ett halvt år och underlätta sammanhållning och enighet inom Europeiska unionen, så att den slutligen kan agera enat.

Om det i Lissabonfördraget utlovas att Europeiska unionen ska bli mer europeisk, öppen, effektiv och handlingskraftig som en enda politisk enhet på den internationella arenan, måste detta i första hand förklaras för dess medborgare.

Tack vare fördraget kommer EU äntligen att kunna gå från ord till handling. Unionen kommer att kunna inleda långtgående och nödvändiga reformer för att effektivt bekämpa brott och terrorhot. Den kommer också att kunna bekräfta sin roll som världsledande i kampen mot klimatförändringarna.

Mina damer och herrar! När vi gör upp med våra internationella partner om sådana viktiga utmaningar, får vi inte längre fastna i ofruktsamma schismer. Den resa som började i Berlin, med ett stopp i Lissabon och som kommer att passera genom Ljubljana och Paris, går i rätt riktning, eftersom den äntligen lägger grunden för en konsekvent europeisk politik. En politik vars syfte i första hand borde vara skydd, välfärd och välbefinnande för medborgarna, som kräver ännu mer av EU, något som våra polska vänner, som i mängder gick ut för att rösta, har visat oss. Låt oss leva upp till förväntningarna för deras och för alla andras skull.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka José Sócrates och Luis Amado. De har haft en svår uppgift, en mycket svår uppgift. Jag skulle för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vilja tala om för dem att de har fullgjort denna uppgift ytterst väl. Gratulationer, herr premiärminister!

(Applåder)

EU står inför stora utmaningar – inte bara från och med nu, utan redan sedan många år tillbaka. I årtal har vi om och om igen diskuterat samma problem. Klyftan mellan fattiga och rika blir allt större – inom EU och överallt i världen, mellan vår kontinent och andra kontinenter. Social rättvisa inom Europeiska unionen och i världen är en av EU:s största utmaningar. De stater som ingår i Förenta nationerna och är östater har ropat på hjälp i FN i många år. Flera av dessa stater vet att om klimatförändringarna fortsätter på samma sätt och havsnivåerna höjs, kommer de inte längre att existera inom överskådlig framtid. Klimatförändringarna är inte alls abstrakta, utan de är en konkret företeelse som kräver omedelbara ingripanden från Europeiska unionens sida.

Vi står inför utmaningar. Ni har med rätta antagit en av dessa utmaningar i ert ordförandeskap: utmaningen med den afrikanska kontinenten. Vi superrika européer kan inte se på medan denna kontinent dör, varken i inbördeskrig eller i aids. Det portugisiska ordförandeskapet gjorde därför klokt i att inrikta sig på Afrika. Vi – som européer, stater och parlament – ombeds att ta upp denna fråga, och vi blev ombedda att göra det för mycket länge sedan, inte för några få år sedan. Men sedan 2001 har Europeiska unionen främst ägnat sig åt konstitutionella frågor och inte åt dessa utmaningar. Detta har tagit alltför lång tid! Det är bra att det är

över nu, att den konstitutionella ramen äntligen är på plats, så att vi nu kan ta itu med de politiska utmaningarna på grundval av denna. Den stora framgången förra helgen är att vi nu äntligen kan koncentrera oss på det som behöver göras på det politiska området och det som människor förväntar sig av oss.

Vi såg därför några uppmuntrande tecken förra veckan. Toppmötet med arbetsmarknadsparterna är ett steg i rätt riktning. Kapital och arbete måste åter kunna samtala med varandra på lika villkor. För oss socialister är detta en del i detta nya förslag till konstitution – den borde inte kallas så, och jag måste säga att den har hamnat långt efter konstitutionen – att social rättvisa tillämpas här inom EU genom större medbeslutande från Europaparlamentet. Inget kan göras i fråga om kvalificerad majoritet utan oss socialister, utan vänstern inom EU. Jag skulle därför vilja säga att detta fördrag kommer att bidra till att göra EU:s lagstiftning mer social, grundad på de mål som ni har enats om med arbetsmarknadsparterna vid detta toppmöte. Med framtida majoritetsbeslut ger detta oss äntligen tillfälle – även inom jordbrukspolitiken för övrigt – att ta itu med de reformer som vi så länge har påmint alla om. Dessa reformer behövs också, eftersom alla som vill framstå som trovärdiga vid världshandelsrundan – vid Doharundan – och i Bali till sist måste säga: ja, vi behöver en reform av EU:s bidragspolitik. Även detta blir möjligt tack vare fördraget.

Det finns utmaningar som vi måste ta itu med. Förenta staternas president talar om ett tredje världskrig, och vi talar om huruvida Europaparlamentets ordförande har rösträtt eller inte! Detta är denna typ av oproportionalitet som måste upphöra inom EU. Förslaget till fördrag kommer också att kunna stoppa detta.

Jag anser att detta fördrag innebär ett stort framsteg för oss. EU blir mer demokratiskt, EU blir mer öppen för insyn och institutionerna blir mer effektiva. Vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet måste erkänna att vi inte har åstadkommit allt det som vi skulle ha velat, och till dem som nu åter vrålar att detta egentligen är konstitutionen – jag läste i några brittiska dagstidningar att några av våra kolleger hävdar att detta i grund och botten är konstitutionen – måste jag tyvärr säga att de varken har läst konstitutionen eller detta fördrag. Detta fördrag ligger långt efter konstitutionen. Men det är helt klart mer än Nicefördraget!

Utvecklingen går därför inte alltid i den riktning som vi skulle vilja. Ibland tar det längre tid. Men en sak kan sägas: det som nu har lagts fram är bättre lämpat i fråga om demokratisk politik, social politik och när det gäller att institutionerna ger oss förmågan och gör oss lämpade att effektivt ta itu med de världsomfattande sociala utmaningar som vi står inför. Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet kan, liksom min grupps alla delegationer, godkänna detta fördrag, och detta var resultatet från vår debatt i går.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det passar bra att ändringsfördraget undertecknades i en stad som Caesar en gång gav namnet "Felicitas Julia", eftersom det har stått emot år av attacker, belägringar, till och med sista-minuten-ränker, för att sedan återuppstå, blodigt och blåslaget, men ändå mer eller mindre intakt, som en plan för ett mer demokratiskt och öppnare EU. Så Felicitas, José. Må ditt namn, precis som Caesars, för evigt förknippas med de historiska förändringar som du bidrog till i Lissabon – förändringar som att medbeslutandeförfarandet gjordes till norm, rådets tyranniska vetorätt avskaffades, och energi och rättsliga och inrikes frågor underställdes demokratisk kontroll. Tack vare dessa förändringar kan EU nu möta globaliseringens utmaningar.

(Skratt)

Det är synd att fördraget inte är mer lättsmält. Men vad kan man vänta sig efter att det slaktats av 27 medlemsstaters tjänstemän och deras bläckpennor? Er berömde poet Fernando Pessoa skrev en gång att "ingen intelligent idé kan accepteras av allmänheten om inte lite galenskap blandas i". I detta fall var det nationella intressen som var boven och som gjorde att politik och praxis som ligger i allas intresse urvattnades eller blev obegriplig.

En del av den nationella kohandel som ni ägnade er åt såg ut som en komedi som övergick i fars: beslutet att österrikiska universitet får bryta mot lagen i ytterligare fem år medan polisen tittar bort, eller beslutet att skapa två klasser av EU-medborgare, de med grundläggande rättigheter och de utan. Eller förslaget om att Europaparlamentets talman ska ge upp sin rösträtt, eller att rådet ska ha rätt att fatta beslut om parlamentets arbetsordning. Men den verkliga tragedin är att vi inte såg en enda nationell ledare återvända hem sjungandes EU:s lov. I stället klagade de på de undantagsklausuler, dispenser och strykningar som vanpryder den text som vi har framför oss i dag.

Hur tror ni att ni ska kunna övertyga folket om ni själva inte alls låter övertygade? Om det minimalistiska fördragets bristande ambitioner avspeglas i er bristande entusiasm? Ni har rätt att agera som ni vill, men det är även ni som bär ansvaret. Det enda parlamentet måste beklaga bland de många framgångarna är själva

processen. Den öppenhet och demokratiska process som präglade det konstitutionella konventet var helt klart att föredra framför de hemliga toppmötena och överenskommelserna i kulisserna under småtimmarna på torsdagsmorgonen. Så viktiga frågor bör inte avgöras på ett sådant kamikazeliknande sätt.

(Applåder)

Trots detta vill jag än en gång framföra mina gratulationer. Jag skulle vilja utbringa en skål med ett glas som är halvfullt. Leve Lissabonfördraget! Låt oss hoppas att det för oss snabbare fram och omvandlar cynism till förnyad tro.

(Applåder)

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! Unionens ledare ska hyllas för att de har nått ett avtal om det nya EU-fördraget. Det kommer att bli lättare att fatta beslut inom EU:s institutioner på EU-nivå. Det är exakt vad det nya fördraget kommer att leda till. EU fungerar bra när parlamentet, kommissionen och rådet drar åt samma håll i den nya andan.

(EN) Herr talman! Medan andra kanske tycker att det som hände vid toppmötet i Lissabon var chockerande är det min fasta övertygelse att de valda folkföreträdarna som utgörs regeringarna i EU:s medlemsstater har rätt att försvara det som de anser vara deras folks rättigheter inom EU.

Jag tror att när vi tittar rent allmänt på det exempel som Lissabontoppmötet har gett oss finns det positiva aspekter att ta med sig. Vi kan se framsteg och, viktigast av allt, en möjlighet för en ny zon och ett nytt område av EU:s utveckling att göra sig gällande, framför allt där medbeslutandeförfarandet nu kommer att tillämpas i frågor som rör miljö, globalisering, forskning, utbildning och EU-institutionernas behov av att möta den allt snabbare förändringstakten i världen.

Men det finns fortfarande problem – och vissa kolleger har nämnt dessa – när det gäller rättsliga och inrikes frågor. Irland har exempelvis varit tvunget att försöka få en särskild klausul om deltagande eller undantag på vissa områden. Det betyder inte att vi är motståndare till mer samarbete eller samordning. Tvärtom ligger vi längre fram än de flesta andra länder inom Europol och Eurojust när det gäller att hantera narkotikahandeln och bekämpa gränsöverskridande brottslighet. Vi samarbetar med åtta andra länder inom internationella sjöfartsorganisationens analyscentrum för att bekämpa kokainhandeln.

Men den viktigaste frågan när vi talar om demokrati och ratificering av detta fördrag är att ratificeringsprocessen är ytterligare ett steg mot att informera allmänheten i EU om vad vi kan göra. Tyvärr är det bara mitt eget land Irland som kommer att hålla en folkomröstning. När vi talar om EU:s framtida utveckling skulle jag vilja uppmana mina kolleger att inte göra samma misstag som Romano Prodi gjorde när han var kommissionens ordförande och säga att detta endast är första steget mot ännu ett fördrag och ytterligare fördrag som kommer att medföra förändring. De som röstar i folkomröstningen ställer sig då frågan: Varför ska vi rösta om detta fördrag om vi snart måste rösta igen om ett annat?

I våra demokratiska kontakter med allmänheten måste vi kunna tala om för dem exakt vad detta fördrag innehåller. Framför allt måste vi låta detta bli en möjlighet för små och medelstora länder att se vad de kan uppnå genom att försvara sina intressen och rättigheter.

Monica Frassoni, för Verts/ALE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har alltid varit en ståndaktig anhängare av det ofrånkomliga behovet av en europeisk konstitution, av en kortfattad, kraftfull text, ett uttryck för europeisk demokrati och sammanhållning mellan Europas folk.

Vi stödde konstitutionsfördraget – trots dess enorma brister – och i dag hoppas vi att denna röriga tingest, vi kan inte kalla det för ett förenklat fördrag, eftersom det som ni i dag har lagt fram för oss, herr Crowley, ärligt talat är ett skämt, ratificeras, så att vi kan gå vidare till nästa fas.

Vi kommer inte att instämma i förhållandet av resultatet, som enbart är en tillbakagång jämfört med konstitutionsfördraget. Herr premiärminister! Som tur var, var regeringskonferensen kort. Om den hade varat längre vet jag inte vilka övriga mästerstycken av överskådlighet som rådet och dess rättsliga och diplomatiska avdelningar skulle ha gett oss. Skonsamt nog var den därför kort.

Det som är viktigt för oss i dag är att peka ut dem som ansvarar för denna situation, som vi anser är högst otillfredsställande: Först och främst Europeiska konventet och dess ordförande, som systematisk vägrade

att i tid föra upp analysen av trossatsen vetorätt för ändringsförslag till fördraget på dagordningen och i dag betalar priset med en systematisk demontering av hans arbete och glömska.

Ingen, inte heller premiärminister José Sócrates, har erinrat om konventets arbete här. De europavänliga som förespråkar att inte det inte ska hållas folkomröstningar, vilka i dag står tomhänta, med mindre demokrati, mer nationalism och mer förvirring. Den brittiska regeringen och det brittiska mediasystemet, med alla sina pragmatiska och pålitliga gester, har i själva verket skamligt gett vika för ropen i Murdoch's tabloidtidningar och har – efter att de har bidragit till att stadgan om de grundläggande rättigheterna och det konstitutionella fördraget blivit mycket, mycket sämre än de någonsin skulle ha kunnat bli – har i dag lyckats övertyga den allmänna opinionen att färre rättigheter, mindre skydd, mindre öppenhet och mindre demokrati är en stor seger.

Parlamentet och kommissionen, som har beslutat att sitta tysta i två år i väntan på ett mirakulöst initiativ från Angela Merkel, Europeiska rådet och de regeringar som har beslutat att rafså åt sig reformprocessen för fördragen från den allmänna opinionen och nationella parlamenten samt att spela ut korten trassel och förvirring för att rädda det som kunde räddas.

Herr talman! Ratificeringarna har nu inletts, en process där De gröna inte kommer att ljuga för allmänheten. Denna text innehåller positiva inslag, men den är full av fallgropar och käppar som kan hamna i hjulet. Vi kommer att arbeta för att man vid ratificeringen och tillämpningen av det nya fördraget inte ska bortse från att färden mot ett verkligen fritt, öppet och demokratiskt EU inte är över, och att detta bara är ett litet steg, och inte ens särskilt praktfullt.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! General de Gaulle sa om Valéry Giscard d'Estaing att hans problem var folket. Detta uttalande stämmer rätt väl in på Europeiska rådet i dag. Vid toppmötet visade de 27 medlemsstaterna ännu en gång att de är mycket skickliga på kohandel. Den förteckning över eftergifter i Prévertstil som beviljades alla de motsträviga medlemsstaterna förtjänar ett omnämnande. Detta är priset man får betala för att få alla att enas, från ättlingarna till EU:s grundare till de mest inrotade euroskeptiker.

I slutändan verkade bara två eller tre saker oantastbara, och i Europeiska rådet har ingen haft en tanke på att ta upp dem. Den restriktiva ram som EU:s ekonomiska och sociala politik måste passa in i till exempel: en öppen marknadsekonomi, ekonomi med fri konkurrens, frågan om kredit av Europeiska centralbanken, stabilitetspaktens inriktningar, sträng respekt för fri rörlighet av kapital, det gradvisa avlägsnandet av allt som investerarna anser vara ett handelshinder och koncentrationen av centrala befogenheter i institutionerna, som är otillgängliga för medborgare, nationella parlament och till och med regeringarna själva, särskilt i mindre länder, och särskilt de dimensioner som antas av militära aspekter inom ramen för Europeiska unionens utrikespolitik.

Detta är *red lines* som man säger på engelska, röda linjer, som inte får överträdas enligt EU:s regerande kretsar. Problemet är att det är just mot dessa problem som de flesta av frågor och den övervägande kritiken från vårt folk riktas, och det finns aldrig svar på dessa frågor, den upprepade vägran att lyssna på denna kritik som underblåser den förtroendekris som Europeiska unionen lider av bland våra medborgare. Dessutom, om medlemmarna av Europeiska rådet hade öppnat fönstren i sitt mötesrum den 18 oktober, skulle de med egna öron ha kunnat avgöra hur starkt missnöjet var, som uttrycktes på Lissabons gator under den största demonstration som skådats i Portugal under de senaste 20 åren, och jag anser att varken José Sócrates eller José Manuel Barroso kommer att motsäga mig på denna punkt.

Den avgörande utmaningen för Europeiska unionen – det som vi läste i kommissionens meddelande vid toppmötet i Lissabon – är att förklara för medborgarna vad Europeiska unionen representerar för européerna. Alltid förklara, aldrig ta ansvar. Alltid kommunicera, aldrig föra öppna debatter, och därför på riktigt goda grunder inte genomföra folkomröstningar. Ja, Europeiska rådets problem är folket, men utan folket skulle det inte finnas en framtid för en mäktig europeisk strävan. Denna fråga förtjänar väl verkligen att diskuteras öppet en dag? Det är detta som jag begär av er.

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta är inte första gången jag har hört kommissionens ordförande och stats- och regeringscheferna komma hit till parlamentet efter ett toppmöte i den gamla staden Lissabon och förklara att allt har varit en stor succé och ett exempel på hur framgångsrikt EU är. Visst kommer ni väl i håg förra gången, herr Barroso? Lissabonagendan. För sju år sedan satt jag här och fick höra att tack vare det där helgmötet i Lissabon skulle vi bli världens mest högteknologiska ekonomi med full sysselsättning och hög tillväxt. Som ni vet har nu 75 procent av tiden gått och allt har kollapsat.

Om jag vore ni skulle jag inte vara alltför nöjd med det toppmöte som ni hade i Lissabon i förra veckan heller. För en gångs skull kommer nämligen de nationella parlamenten att ha något att säga till om. Detta är givetvis ovanligt eftersom nationella parlament vanligtvis inte har mycket att göra längre, eftersom EU-institutionerna har tagit över efter deras makt. Men de nationella parlamenten kommer att få säga sitt och det finns en realistisk chans att vi får se fler folkomröstningar än bara den som ska hållas i Irland.

Men det är förstås just det ni inte vill, eller hur? Ni föraktar demokrati så mycket nuförtiden att ni faktiskt kallar det för populism. Ni behandlade de franska och nederländska folkomröstningarna med förakt och vägrade att acceptera ett nej. Ni är Europeanationalister, farliga människor utan spärrar.

Vad toppmötet i Lissabon stod för var en gigantisk bluff och ett försök att tvinga på Europas folk en konstitution genom att bara ta bort detta ord och paketera om innehållet, när det i själv verket innehöll exakt samma förslag. Det är skamligt att ni gör på detta sätt men jag hoppas och tror att det brittiska parlamentet i Westminster, alla parlaments moder, för en gångs skull gör sin plikt och ser till att det brittiska folket får en folkomröstning.

Vi har hört tillräckligt från Europas politiska klasser. Det är dags för oss i Storbritannien och i många andra länder i Europa att lyssna på vad folket har att säga. Ni kan inte gå vidare med detta projekt utan folkets stöd. Låt folket tala.

Jean-Marie Le Pen, för ITS-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Två och ett halvt år efter att fransmännen och nederländarna förkastade den europeiska konstitutionen, antog Europeiska rådet den 19 oktober i Lissabon det förenklade ändringsfördraget, som är ett mycket dåligt namn, eftersom fördraget har gjorts mer komplext och bara marginellt "ändrar" den förkastade konstitutionen. Kort sagt, de försöker att slå blå duster i ögonen på oss och övertyga oss om att denna text inte har något gemensamt med den föregående, för att undvika att möta EU:s folk i en folkomröstning.

Ni verkar säga att detta är en alltför allvarlig fråga för att den ska anförtros åt folket. Men vi anser exakt motsatsen. Eftersom man har använt funktionen klipp-och-klistra på den europeiska konstitutionen, förtjänar den att läggas fram för en folkomröstning om ratificering i varje land, med början i Frankrike och Nederländerna. Bara en folkomröstning kan annullera det som har beslutats i en annan folkomröstning. I dag, utan att försöka vara partipolitisk, lanserar jag en stor framställning i mitt eget land i ett försök att få Frankrikes president som började med det europeiska minifördraget, att göra en helomvändning och erbjuda en folkomröstning.

Detta handlar om framtiden i våra respektive nationer, deras suveränitet, oberoende, identitet och frihet. Vi kan till exempel inte ge ansvaret för att företräda oss utomlands till en hög representant, lika lite som vi kan se på medan vår plats i FN:s säkerhetsråd utmanas av Europeiska unionens juridiska person. Eller låta vår juridiska och rättsliga korpus demoleras av domare i Luxemburg. De parter som förnekar demokratin på detta sätt borde bära en tung ansvarsbörda i historien.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Vid sammanträdet mellan stats- och regeringscheferna förra veckan enades man om ett avtal som skulle anpassa EU-institutionerna till nya förhållanden och förbättra de befintliga fördragen. Eftersom Europeiska unionens rådande struktur skiljer sig oerhört mycket från den struktur som fanns 1957, måste vi anta ett nytt europeisk dokument. Vi behöver tydliga nya regler. Jag stöder denna process fullständigt.

För att vara trovärdig måste Europeiska unionen garantera sina medborgare mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Dessa värderingar nämns flera gånger i ingressen och artiklarna i fördraget, och unionen har grundats på just värderingarna respekt för mänsklig värdighet, frihet, demokrati och jämlikhet. Det är mycket beklagligt att, även om vi i artikel 3 i det nya fördraget förklarar att vi ska agera i enlighet med principerna i FN:s stadga om de mänskliga rättigheterna, i samma andetag vägrar att inbegripa Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Jag generaliserar med flit, eftersom jag inte vill peka ut enskilda medlemsstater som vägrar uttrycka sin åsikt i denna viktiga fråga. Stadgan om de grundläggande rättigheterna saknas i fördraget, och jag beklagar detta. Stöds inte de mänskliga rättigheterna i stadgan, de som innesluts i konstitutionella traditioner och är gemensamma för alla medlemsstater?

Jag anser att ledamöterna av parlamentet för närvarande spelar en mycket viktig roll i förfarandet med att reformera fördraget, de försvarar EU-medborgarnas åsikter och de bör fungera som en katalysator för enhällighet på områden som mänskliga rättigheter. Jag vill gratulera er, herr Socrates och herr Barroso!

Elmar Brok, *Europaparlamentets företrädare vid regeringskonferensen*. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Det tyska ordförandeskapet har lyckats utarbeta ett mandat, och det portugisiska ordförandeskapet har lyckats godkänna och genomföra det. Jag vill tacka er för detta.

På grund av de diskussioner som förts de senaste dagarna om ett antal mindre ärenden har man glömt bort att detta fördrag är ett genombrott för demokrati och handlingskraft, eftersom Europaparlamentet nu får 95 procent av lagstiftningen i ett medbeslutandeförfarande, eftersom skillnaden mellan obligatorisk och icke-obligatoriska utgifter har slopats och det finns fullständiga rättigheter i budgetsektorn, inom jordbrukssektorn har Europaparlamentet något att säga till om när det gäller avtal med tredjeländer och ratificeringar, Europaparlamentet väljer kommissionens ordförande och utan Europaparlamentet tillträder inte kommissionen och den höga representanten.

Det är så att demokratin och handlingskraften har skapats genom att den tredje pelaren har avlägsnats, och att handlingskraften har förbättrats med rådets nya metoder för att fatta beslut om utökningen av medbeslutande.

Medbeslutande och majoritetsbeslut är nu regel i rättsligt hänseende. Detta är en omkastning av saker, och det har stor betydelse. Stadgan om de grundläggande rättigheterna och den juridiska personen finns där, och dessutom har Storbritanniens röda linjer bevarats i sin helhet, för på dessa områden finns det undantag inom rättslig och inhemsk politik.

Vi måste fortfarande klargöra vissa frågor: de frågor som hör ihop med artikel 24. Vi måste kämpa för att se till att rådet inte missbrukar övergången från ett fördrag till ett annat när det gäller tilldelningen av tjänster, såsom befattningen som hög representant till exempel. Vi kan bara hävda att det finns 751 ledamöter i Europaparlamentet, och jag ser ingen rubrik i denna text där det talas om en skillnad i rösträtt.

Dessutom måste jag hävda att vi nu verkligen måste se till att denna text genomförs, att vi förverkligar konstitutionen på det sätt som vi förstår av detta fördrag. Låt mig kommentera en sak. År 1994 utnämndes jag för första gången av parlamentet till Westendorpgruppen – och jag skulle vilja tacka er för detta. Detta var min fjärde regeringskonferens. När vi började hade vi som parlament inget att säga till om. Jag skulle vilja nu vilja tacka Elizabeth Guigou, Dimitris Tsatsos, Klaus Hänsch och Íñigo Méndez De Vigo, liksom min två kolleger från regeringskonferensen, för deras fina samarbete de senaste 13 åren.

Talmannen. – Även ett tack för kontinuiteten i arbetet med att utvidga parlamentets befogenhet.

Enrique Barón Crespo, *Europaparlamentets företrädare vid regeringskonferensen*. – (PT) Gratulationer! Talmannen har levt upp till sitt efternamn, och arbetat med passion och förnuft för att toppmötet skulle bli lyckat.

Europaparlamentets företrädare vid regeringskonferensen. – (ES) Herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag, som närvarande i slutet av regeringskonferensen, kan intyga – jag tror att det är den första gången som talmannen och de tre företrädarna har släppts in till konferensen – och säga att det portugisiska ordförandeskapet har lyssnat på Europaparlamentet. För det första genom att återinföra medborgarskap, något som verkade omöjligt fram till mitten av september, och för det andra genom att ge stadgan om de grundläggande rättigheterna en korrekt behandling, något som också verkade omöjligt, och även genom att godkänna en betydande utökning av majoritetsomröstningen.

Det är inte bara Europaparlamentet som har förvärvat saker, utan EU, och vi har hjälpt till. Rådsordföranden inledde sitt anförande med att tala om Ioanninakompromissen. Jag utmanar honom med att vi bör förklara för folket i EU vad protokollet om Ioanninaförklaringen är, och det som överraskade mig mest är att regeringarna inte kämpat särskilt hårt i rådet för att stoppa ett införande av Luxemburgkompromissen i fördraget, något som skulle innebära att det förstörs.

Det samma gäller på sätt och vis – och jag vänder mig till kommissionens ordförande – ämnet för den höge representanten för utrikes- och säkerhetspolitik. Ni måste arbeta mycket hårt med detta, eftersom parlamentet kommer att försvara sina rättigheter för att se till att det finns en intelligent lösning när fördraget träder i kraft, något som jag hoppas kommer att ske, med tanke på att det kommer att finnas en rad mycket intressanta befattningar att tilldela, och vi vill naturligtvis övervaka denna process på ett demokratiskt sätt.

Avslutningsvis sa premiärminister José Sócrates att Lissabonfördraget har fötts. Det är fortfarande ett litet barn, och jag hoppas att alla skriver under på att de vill att det ska växa i december, och framför allt att alla agerar med ömsesidig lojalitet och solidaritet, så att detta Lissabonfördrag blir verklighet.

Talmannen. – Stort tack, herr Barón Crespo, för er uppskattning av denna och de många övriga uppgifterna på förhand.

Andrew Duff, Europaparlamentets representant vid regeringskonferensen. – (EN) Herr talman! För 26 länder är detta fördrag verkligen ett stort steg framåt mot europeisk enhet och av minst lika stor betydelse som Maastrichtfördraget. Fördraget saknar visserligen den enkelhet som utmärkte dess djupt saknade föregångare, men alla grundläggande reformer finns kvar. Både utanför och inom EU kommer folk snart att få se en effektivare och mer demokratisk union.

Men i ett land är detta inte fallet. Britterna verkar fortfarande skrämmas av EU:s framgångar. Vid regeringskonferensen försökte de minska den gemensamma politikens räckvidd och kraft när det gäller grundläggande rättigheter, frihet, säkerhet och rättvisa och den gemensamma utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Det är oklart varför man anser att en sådan strategi av icke-samarbete tjänar det brittiska folkets intressen. Varken Nigel Farage eller det konservativa partiet kan heller komma med någon bättre eller alternativ lösning. Jag hoppas och tror att denna konstiga, egensinniga brittiska politik blir så kortlivad som möjligt.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Duff. Ni har utfört ert uppdrag med stort engagemang.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Det bästa sättet att hylla de viktiga resultat som nåddes förra veckan, tack vare det mandat som framförhandlades under det tyska ordförandeskapet och det portugisiska ordförandeskapets effektiva åtagande, som jag särskilt skulle vilja lovorda, är att effektivt utnyttja de nya institutionella instrumenten och nå bättre resultat.

På senare tid har EU-medborgare upprepade gånger med rätta fått veta att vi behöver en ny institutionell ram för att anpassa Niceavtalets EU till ett utvidgningarnas EU. Det är nu dags att visa att detta omorganiserade EU kan fullborda sitt nya uppdrag.

Femtio år efter undertecknandet av Romfördraget hotas inte EU av krig eller ständiga klagomurar. Den nya utmaningen är att möta en global värld, där det finns ännu mer människor som konsumerar och producerar, där gränser upphör att existera och inget europeiskt land egentligen är en global aktör. Vi måste möta farorna med globaliseringen och den tekniska revolutionen och visa att EU, stärkt av det nya fördraget, kan upptäcka nya vägar och skapa ny välfärd. Redan nu är detta också ett tillfälle för att tänka ut nya lösningar på de nya problemen. Med sex, tolv eller till och med femton medlemsstater var det enklare att skapa nära band mellan medborgare och gemenskapens strukturer, men i dag är det den svåraste utmaningen.

Allt eftersom EU utvidgas, förflyttas också maktcentret allt längre från medborgaren. Denna negativa effekt kan bland annat urskiljas i att rådets roterande ordförandeskap upphör eller att principen för en kommissionsledamot per medlemsstat överges. Vi måste bemöta denna negativa effekt, och parlamentet har en avgörande roll i denna uppgift, för att skapa mer öppenhet och mindre byråkrati, mer utveckling och mindre onödig lagstiftning, mer samarbete med nationella parlament och mindre avstånd från medborgarna, mer sammanhållning och mindre ojämlikhet. Låt oss, fria från tvivel på vår interna organisation, bli en symbol för mod och ta oss an den moderna tidens utmaningar. I dag borde vi fira vår förmåga att enas.

Edite Estrela (PSE). - (PT) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! I dag har ord som tillfredsställelse, glädje, framgång och seger använts här om det informella mötet i Lissabon, och det med rätta. Avtalet om det nya fördraget tillkännagavs före midnatt den 18 oktober. Det var ett historiskt ögonblick.

För det första på grund av de resultat som nåddes, men också eftersom det gjordes så snabbt. Efter lite mer än 12 månader av energiskt arbete och intensiva förhandlingar var det på toppmötets första dag möjligt att nå den konsensus som krävdes. Dessutom undertecknades ett avtal med Europeiska unionens arbetsmarknadsparter, arbetstagar och fackförbund samma dag, i syfte att modernisera arbetsmarknaden, en viktig åtgärd för nya perioden inom ramen för Lissabonstrategin.

Det portugisiska ordförandeskap ska hyllas. Det nådde med erkänd skicklighet sin högsta prioritering: att ge EU ett nytt fördrag, något som var en stor seger. EU har kommit ur ett sex år långt dödläge och kan nu inrikta sig på det som verkligen är viktigt för medborgarna, eftersom, som Jean Monnet sa, vi inte kan stanna upp när hela världen omkring oss rör på sig, och den hastighet som världen snurrar med tar inte hänsyn till ett långsamt europeiskt svar.

Fördraget kommer att undertecknas den 13 december, och ratificeringsprocessen kommer att följa därefter, något som borde gå snabbt och problemfritt. Som portugisisk medborgare vill jag säga hur mycket det gläder mig, eftersom namnet Lissabon åter blir outplånligt förbundet med ett avgörande ögonblick i den europeiska integreringen. Tack, herr premiärminister Sócrates! Ni förtjänar ett tack från Portugal och från EU för er beslutsamhet och ert engagemang. EU har kommit ur dödläget. Tack så mycket, herr premiärminister.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE). - (DA) Herr talman! Som tur är slutade toppmötet i Lissabon lyckligt. Det tyska ordförandeskapet utförde en del utmärkt förberedande arbete, och det portugisiska ordförandeskapet avslutade det på ett professionellt sätt. Tyvärr måste jag påpeka att nationella intressen åter har spelat en roll. Detta är absolut inte lämpligt för det europeiska samarbetet. Vi måste nu få särskilda befogenheter för att diskutera innehållet i stället för förfarandet. Men vi har tyvärr sett nedslående tendenser som låter förstå att vi hellre skulle diskutera förfarandet än innehållet. Men om vi till sist ska diskutera förfarandet, skulle jag tydligt vilja hävda att vi inte behöver folkomröstningar för att ratificera fördraget. Folkomröstningar är helt enkelt inte lösningen. Låt den representativa demokratin göra sitt arbete!

Det är inte för att jag är rädd för en nej-röst – långt därifrån! Det beror snarare på att det är helt fel att separera EU-frågor från nationella parlamentariska val. EU är och kommer att förbli en helt integrerad del av den nationella politiken. Folkomröstningar används för att fyra av skott mot den tjänstgörande regeringen. De gör det möjligt för de övriga politiska partierna att undvika att bedömas för sin EU-politik. Men alla politiska partier kommer naturligtvis att bedömas på grundval av sin EU-politik, och detta kommer att ske när vi går till valurnorna i de nationella valen. Detta ställer dock två krav: ett krav på att vi, väljarna, tillåter EU-politiken avgöra vårt val av nationella politiker, och ett krav på att de politiska partierna självfallet inte får använda folkomröstningar för att slippa ifrån ansvar för Europeiska gemenskapen. Därför kommer förhoppningsvis de ansträngningar som säkerställer att innehållet, och inte förfarandet, ges högsta prioritet att bli lyckade.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Det gläder mig mycket att reformprocessen för fördraget närmar sig sitt slut. Det är inte så att de föreslagna ändringarna av mina övertygelser när det gäller integrering kan förverkligas till fullo – ibland är de mycket långt därifrån. Anledningen till att jag gläder mig är snarare att vi på senare tid har ägnat alltför mycket tid och politisk energi på institutioner.

Jag är övertygad om att EU:s framgång inte är ett resultat av den institutionella strukturen eller maktmekanismerna. Framgången är resultatet av politisk vilja och en gemensam framtidsvision. Jag hoppas att inget kommer att hindra oss från att engagera oss i ett EU som skapar resultat, från att ta mer ansvar för den globala säkerheten, från att påverka grannländer aktivt och slutligen från att diskutera EU:s utvidgning, från att vinna när det gäller konkurrens, investeringar och tillväxt, när ratificeringen väl är fullbordad. Trots det som har sagts under de senaste sju åren, är varken institutionella ändringar ett fullständigt eller tillfredställande svar på dessa problem.

Johannes Vogenhuber (Verts/ALE). - (DE) Herr talman! Utifrån EU:s många omvälvningar, bondeuppror och revolutioner känner vi alla till den romantiska historien med flyktingen som göms på en gödselkärra för att föras över gränsen och fly Richelieus blodhundar och kungens vakter. Om han tills sist lyckas, ser han inte särskilt trevlig ut, inte heller luktar han särskilt angenämt, men när han väl har tvättat sig, så kan man säga: han lever!

Konstitutionen har klarat sig på ungefär samma sätt. Regeringar har begravt den i en tilltrasslad massa av oläsliga och otydbara texter med undantag, klausuler, fotnoter, resolutioner, protokoll, och de har fört konstitutionen utanför gränserna i skydd av denna gödselstack. Det tragiska i detta sammanhang är helt enkelt att de sökte skydd från medborgarnas vaksamma öga i denna konstitutionella skatt, inte från kungens vakter.

Jag har grävt i denna snåriga textmassa. Ja, jag har faktiskt funnit konstitutionens alla huvudsakliga prestationer som jag själv har arbetat för i mer än 10 år, och jag kan mycket väl vara lyckligt lottad. Jag finner trots detta denna situation mycket oroande. Dessutom, vilket helt enkelt är fallet med äventyr, så snodde naturligtvis alltid de som hjälpe flyktingen en del av skatten. Jag har därför även funnit några regeringshänder i denna dynghög. En har säkerställt undantag för sig själv, och därmed snott en del av stadgan om de grundläggande rättigheterna, en del av parlamentets rättigheter, en del av dataskyddet, osv. Skatten anländer i ofullständigt skick, men generellt sett så anländer den.

Vi har vunnit en del av EU, vi har räddat en del av EU:s framtid, inte med våra medborgare, utan våra medborgare, inte med parlamenten, utan parlamenten och detta är en stor fara. Vi har vunnit en del av EU,

men vi har inte löst förtroendekrisen bland EU-medborgarna. Parlamentet har därför en enorm utmaning framför sig: att återvinna EU-medborgarnas förtroende.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Herr talman! Vi beklagar att toppmötet i Lissabon övertogs av det viktigaste innehållet i den så kallade europeiska konstitutionen, som tidigare har förkastats i folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna, samtidigt som man försökte undvika den nödvändiga demokratiska debatten och offentligt samråd genom folkomröstningar. Förutom att det är en djup kränkning av demokratin och den uttryckta enväldiga viljan, visar detta er rädsla för medborgarnas röst om ett fördrag som utgör ett kvalitativt språng mot nyliberalism, federalism och militarism, som i allt högre grad urholkar arbetstagarernas och de fattigas ekonomiska och sociala prestationer.

Men kampen kommer att fortsätta, något som mer än 200 000 personer klargjorde vid den imponerande demonstrationen i Lissabon, som även främjades av CGPT den 18 oktober. Det var den största demonstrationen på 20 år, och ordförandena för rådet och kommissionen, båda portugiser, ignorerade den symboliskt. Detta skrivs också in i historien om detta fördrag.

Vladimír Železný (IND/DEM). - (CS) Herr talman! Efter misslyckandet med konstitutionen föreföll det som om principen med demokratiskt beslutsfattande åter hade fått övertaget inom EU, åtminstone för ett tag. Vi hade fel. Mycket snabbt har samma konstitution åter lagts fram med en annan titel. Dess författare besvärar sig inte ens med att dölja att detta är den ursprungliga konstitutionen i en något ändrad form, i avsikt att ignorera folkets demokratiska vilja i en folkomröstning.

Fördraget, som ger EU:s icke-valda tjänstemän en större roll och därmed ökar det demokratiska underskottet, skapar bland annat 105 lagstiftande och icke lagstiftande befogenheter i EU. I 68 fall ersätts den nationella vetorätten med majoritetsbeslut. Det undergräver de nationella behörigheterna på det utrikespolitiska området. Det överlämnar beslutsfattandet inom EU till medlemsstaterna, särskilt Tyskland, på de små ländernas bekostnad.

En enkel jämförelse visar att fördraget är nästan helt identiskt med konstitutionen för en europeisk federal stat som förkastades av fransmännen och begravdes av nederländerna. Den oförsämdhet med vilken det åter har lagts fram, med pokeransikte, och nu med en ny Orwellisk titel, är förbluffande. En ny typ av utopisk nationalism vann i Lissabon: allomfattande europeisk nationalism och EU-nationalism. Nationalism utan några riktiga nationella, kulturella och historiska grunder, som bara slagit rot i Bryssels långa tjänstekorridorer. Berlaymontpatriotismen har utropat sig till segare.

De av oss som företräder länder som levde under en kommunistisk diktatorisk regim i närmare ett halvt sekel blir sällan överraskande. Vi har vant oss vid maktens fräckhet och förakt för folkets vilja. Men inte ens inom CMEA har vi upplevt ett sådant uppenbart svek som EU:s bedrägeri i dag mot medlemsstaternas folk. Inom CMEA doldes åtminstone sådana försök bakom partiets politbyråer. Men det tillhör det förflutna.

Medborgarna vill själva bestämma om de ska överlämna sina suveräna rättigheter till en europeisk superstat utan en demokratisk eller historisk ram. Det är därför jag vill ha en folkomröstning.

Luca Romagnoli (ITS). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I ändringsfördraget, som jag förkastar, finns det vinnare och förlorare. Polens och Italiens reservationer mot den nya fördelningen av platser i parlamentet blev lösta, förutom att Polen vinner andra, viktigare slag: Det uppnådde undantag från stadgan om de grundläggande rättigheterna, landet kommer att få en generaladvokat vid EG-domstolen och den gynnas av Ioanninamekanismen. Till och med Österrike vann en seger genom att få möjlighet att begränsa utländska studenters tillgång till landets universitet.

Romano Prodi kungjorde, innan han gick in på mötet, att han skulle kämpa för att inte bli av med Italiens jämlikhet. Det slutade med att han förlorade jämlikheten gentemot Frankrike, men återställde jämlikheten med Storbritannien, och skröt med det tryggade löftet att på nytt överväga fördelningen av platser som grundas på medlemskap efter 2014. Men vi hade redan uppnått detta vid det senaste plenarsammanträdet i Bryssel.

Det som godtogs av den håglösa Prodiadministrationen var bara några smulor från förhandlingarna, till följd av vilket omkring tre miljoner européer med italienskt medborgarskap anses vara mindre européer än de pakistanier, indier och kenyaner som har den stora lyckan att arbeta och bo i Storbritannien, eller kameruner som bor i Frankrike, som inräknas i fördelningen av platserna, trots att de inte är EU-medborgare.

Vi skulle inte ha kunnat förvänta oss något bättre från den italienska regeringen, som stöds av en tölpaktig kommunistvänster och den svekfulla och hycklande center-vänstern. Som ni kan se har vi andra skäl till att

inte betrakta ett EU som bygger på dessa fördrag som vårt, och hoppas att vi snart kommer att fira *De profundis* av Prodis löjlige regering.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Mina damer och herrar! Efter en noggrann behandling av Lissabonfördraget står det klart att statscheferna lägger fram grundläggande ändringar av EU-dokumentet.

Genom ändringsfördraget skrivs bokstavligen EU-fördragen och Europeiska gemenskapernas grundfördrag om. Jag skulle vilja framhålla att de ändringarna inte bara rör enskilda staters inflytande på EU-processen, utan också de grundläggande principerna i sig, på vilka EU grundades på för 50 år sedan. Genom ändringsfördraget överförs principen om fri konkurrens från fördragets viktigaste delar till protokoll som ska bifogas fördraget. Jag anser att detta är en varning för alla demokratiskt lagda medborgare.

Om EU-projektet ska vara trovärdigt, måste ändringsfördraget genomgå en folkomröstning i medlemsstaterna. Politikerna bör lägga bort sin arrogans och bekväma situation. De måste förklara det beslut som fattats i Lissabon för medborgarna och vinna över dem. Annars kommer klyftan mellan medborgarna och den politiska eliten att fortsätta att växa. Inte bara detta kommer att äventyras. Det kommer också försämma EU:s demokratiska underskott i helhet.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag tackar premiärministern för hans uttalande i morse, och samtidigt som jag noterar regeringschefernas beslut konstaterar jag att det brittiska folket och det brittiska konservativa partiet har varit mycket konsekventa i sin kritik av konstitutionen och det mycket liknande ändringsfördraget.

Den brittiske premiärministern har sagt att ändringsfördraget inte är en konstitution. Hans kolleger bland regeringscheferna håller inte med. Han berättade för oss att Storbritanniens så kallade röda linjer har säkrats. I likhet med de flesta briter förstår jag inte, eller tror jag verkligen inte på, premiärministern i denna fråga. Det handlar om förtroende. I ett valmanifest för två år sedan lovade vår premiärminister att hålla en folkomröstning. En folkomröstning om detta fördrag är därför inte bara politiskt nödvändigt utan även en moralisk skyldighet.

Irlands premiärminister sa under helgen apropå eventuella folkomröstningar: "Varför låter ni inte ert folk säga sitt? Jag tycker att det är lite upprörande att se att så många länder underlåter att ge sina folk denna möjlighet."

För några dagar sedan sa Gordon Brown att detta fördrag kommer att innebära de sista institutionella reformerna som vi kommer att få se det närmaste decenniet. Men under de senaste 15 åren har vi haft fyra fördrag som har handlat om reformer, och jag undrar om det går att motstå suget efter ytterligare institutionella förändringar. Genom den så kallade spärrklausulen skulle exempelvis fler nationella veton kunna avskaffas.

Den konservativa visionen för Europa inriktas å andra sidan på de tre nyckelområdena global konkurrenskraft, global klimatförändring och global fattigdom. Jag gratulerar särskilt kommissionens ordförande José Manuel Barroso för hans beslutsamhet att hela tiden sträva efter dessa mål. De kan emellertid hanteras med politisk vilja och kräver inte detta fördrag. Vi måste komma ihåg vad som sades i Laekenförklaringen. Där angavs att unionen måste bli mer demokratisk, öppnare och effektivare. Men vi uppmanades dessutom att i högre grad engagera medborgarna och inte bara meddela dem våra beslut. I dag ställer vi oss följande fråga: Motsvarar fördraget Laeken? I Laeken ställdes rätt frågor. Har vi gett rätt svar?

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja säga följande till rådets tjänstgörande ordförande. Vilket fantastiskt toppmöte. Jag tvivlade aldrig på att ni skulle klara det, men det är en sak att inte tvivla och en annan sak att klara det, och ni klarade det. Grattis.

Jag vet inte om kollegerna inser det, men detta är ett stycke historia. Redan dag ett fick vi ett nytt konkret fördrag. Jag vet att alla maximalister här inte tycker att det är det vackraste fördrag de har sett, men den verkliga världen är inte den vackraste värld man kan få. Vad vi behöver är ett effektivt fördrag, ett fördrag med tydliga värderingar – och det har vi fått.

Dag två fick vi en inriktning – dag ett ett fördrag, dag två en inriktning. Vi fick veta vad folk vill att vi ska göra i den verkliga världen. Vad ni sa dag två var att vi vill se ett Europa som intar en ledande roll och gör globaliseringen mänskligare och mer välkomnande och baserad på våra sociala värderingar. Ni sa att Lissabonprocessen inte bara är en process för några få, utan en vägledning för EU:s externa inriktning. Det handlar inte bara om att bli världens starkaste ekonomi utan även om att förstå att vi bara kan få en mer sammanhållen värld om den baseras på en social marknadsekonomi.

Det är detta jag vill betona i dag. Jag vill tacka ordförandeskapet, inte bara för dag ett utan även för dag två, eftersom slutsatserna dag två var att EU inte handlar om marknadssamhällen. Det handlar om social marknadsekonomi, vilket innebär att vi är ledande när det gäller att förena sociala frågor med ekonomisk konkurrenskraft. Bra gjort, herr rådsordförande – och vän, om jag får kalla er det – för det leder mig in på min tredje och sista punkt.

Låt oss ge det portugisiska ordförandeskapet ett sista toppmöte i december, inte bara ett toppmöte där ett portugisiskt ordförandeskap formellt kommer att underteckna fördraget, utan även ett toppmöte där vi bekräftar Lissabonprocessen på ett bra sätt. Låt oss börja. Låt oss sätta fart. Det är vad folk förväntar sig av oss.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! Europeiska unionen ska få ett nytt fördrag. Uppenbarligen kan viss besvikelse uttryckas: besvikelse över att texten om Europeiska unionens symboler övergavs, besvikelse över de undantag som vissa länder fick, särskilt gällande stadgan, och slutligen besvikelse över fördragets komplexitet, där jag begär en konsoliderad text, så att EU-medborgarna kan försöka begripa det. Det skulle vara bra.

Samtidigt kommer detta fördrag att ge oss medel för att återuppliva EU, förutsatt att vi vill göra det. Med denna text kommer Europeiska unionen att få de redskap som den behöver för att fortsätta integrationen, utvidgningen och fördjupningen av den gemensamma politiken. När det gäller energi, klimatförändringar, invandringspolitik, kampen mot terrorism, ekonomisk samordning, utrikes- och säkerhetspolitik samt utvecklingspolitik, kan nu EU gå framåt.

Det handlar bara om politisk vilja. Ingen kommer nu att kunna utnyttja ursäkten att det saknas institutionella åtgärder. Nu kommer alla att tvingas ta sitt ansvar, och med detta tänker jag särskilt på, förutom våra institutioner, medlemsstaterna. Detta är goda nyheter för EU, och jag hoppas att det kommer att vara goda nyheter för medborgarna.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Herr talman! Tvärt emot Polens ödesmättade prognoser och grundlösa kritik under de senaste debatterna i kammaren, särskilt från ledaren för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, blev toppmötet i Lissabon en diplomatisk kompromiss. Både EU och de polska myndigheterna insåg möjligheten att nå ett avtal. Från EU:s sida visade man uppskattning för Polens betydelse och potential genom att öka antalet generaladvokater i EG-domstolen och genom att behålla Ioanninakompromissen.

Vi får hoppas att den kompromiss som nåddes vid toppmötet bara är inledningen till ett samråd med EU:s folk. Utkastet till ändringsfördraget är när allt kommer omkring ett alltför viktigt dokument för att smusslas igenom i hemliga politiska sammanträdesrum. Vi får inte glömma att den tidigare versionen av fördraget dog i två medlemsstaters folkomröstningar. Om man ännu en gång struntar i att låta allmänheten säga sitt om EU:s framtid, skulle det inte bara vara ett brott mot en av EU:s grundläggande värderingar, utan det skulle också vara ett tydligt bevis på att regeringspersonerna fruktar sin egen väljarkårs röst. Låt demokratins diktatorer låta allmänheten själv uttrycka sin vilja när det gäller EU:s framtida vision.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag företräder Skottland. Mitt parti SNP ingår i den nya regeringen i Skottland och jag tror att den kommer att visa sig mer konstruktiv i EU-arbetet än de brittiska regeringarna har varit.

Jag accepterar att fördragen måste reformeras för att skapa ett öppnare, mer demokratiskt, effektivare och ansvarigt styre. I princip stöder jag utökningen av omröstningar med kvalificerad majoritet och ökat medbeslutande för Europaparlamentet. Men den mångfald som ordförande José Manuel Barroso med rätta hänvisade till kommer alltid att innebära att nationella intressen kommer att gynnas. Vi får inte tappa kontakten med våra lokalsamhällen genom att trampa på deras intressen, eller ge ett intryck av att vi gör det.

I Skottland finns det en mycket påtaglig rädsla för att befästandet av den gemensamma fiskeripolitiken som en exklusiv befogenhet i fördragen bara kommer att hindra den genomgripande reform av fiskeförvaltningen som jag tror behövs. Tyvärr, men inte förvånande, tog den brittiska regeringen inte upp denna fråga vid toppmötet. Ännu en gång har en brittisk regering ignorerat Skottland nyckelintressen.

Koenraad Dillen (ITS). – (NL) Herr talman! Konstitutionen är död. Långe leve konstitutionen! Hur kan man annars beskriva händelserna i Lissabon? Vi anser alla att detta ändringsfördrag bara är en kopia av den konstitution som förkastades av Frankrike och Nederländerna. En kopia som till och med är mindre läsbar

än originalet, som Valéry Giscard d'Estaing sa. När allt kommer omkring säger man till oss att folkomröstningar ska undvikas till varje pris.

Det är verkligen en stor skillnad jämfört med 2005. Denna gång får inte folket i Frankrike, Nederländerna eller andra EU-länder möjlighet att yttra sig. Ett exempel på detta förakt för demokratin kan hittas i kommissionsledamot Margot Wallströms uttalanden, hon som alltid har så mycket att säga om att överbygga klyftan mellan EU och dess medborgare. Hon uppmanar de nationella parlamenten att ratificera denna text så fort som möjligt.

Men genuin respekt för demokratin kräver att medborgarna i samtliga medlemsstater ska få möjlighet att yttra sig om fördraget, en text som i många avseenden urholkar nationsstatens suveränitet ännu mer än vad som redan är fallet. De ansvariga borde inte beklaga sig ifall denna fruktan för medborgarna åter ligger det officiella EU i fatet i det kommande Europavalet.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Ni har det verkligen inte lätt just nu! I de länder, som Storbritannien eller mitt hemland, Österrike, där folkomröstningar utlovades, framställs fördraget som en förlängning av något, som en mindre detalj. I andra länder, som Tyskland, talas det om en total omorganisering av gemenskapen och ett historiskt genombrott. Vad är då sant?

Jag anser att vi åter ska påminna oss själva om detta tillfälle till samtal och den tidigare ordföranden för Västtyskland Roman Herzogs mycket tydligt uttalanden, han var trots allt ordförande för konventet med ansvar för att utarbete stadgan om de grundläggande rättigheterna och sa att demokratin urholkas av EU-konstitutionen. Vi har det nu i en ändrad form i ändringsfördraget.

Om ni inte vill att det ska urholkas, om ni inte vill att demokratin ska kvävas, var då åtminstone politiskt hederliga och tillåt folkomröstningar, såsom skett tidigare – om det senaste europeiska konstitutionsfördraget – till och med i Spanien och Luxemburg.

Marianne Thyssen (PPE-DE). - (NL) Herr talman, herr kommissionsordförande, herr rådsordförande, mina damer och herrar! När man tittar på de ändringar i ändringsfördraget som gjorts på områden som migration, jordbruk samt polisiära och rättsliga frågor, och på besluten om den höga representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, stadgan om de grundläggande rättigheterna, euroområdet och social marknadsekonomi – som för första gången blir ett mål – och om man också tar hänsyn till mellanstatlig solidaritet när det gäller energi, är det för mig uppenbart att detta fördrag bygger på resultaten från konventet och toppmötet i juni, och ger oss som politiska institutioner mer inflytande och mycket mer demokrati. Från och med nu kommer unionen att vara bättre rustad för att ge folk de svar som de förväntar sig, både internt och externt.

När det gäller den senare innebörden skulle jag vilja gratulera rådets ordförandeskap till fastställandet av dagordningen. Herr rådsordförande! Genom att inte bara besluta om fördraget vid ert toppmöte, utan också ge utrymme för utbyte av idéer om det stora problemet för vår generation – globaliseringen – har ni sänt ut en viktig signal. När allt är sagt och gjort är det inte institutionerna – institutionell navelskådning – utan deras politik som är viktig.

Detta föranleder mig att ställa en fråga till kommissionens ordförande. Anser ni att det är möjligt med ett äkta djärvt politiskt upplägg under den period som sträcker sig från nu och fram till den slutliga ratificeringen av fördraget, eller får ratificeringen er att befara att ni inte får kränka människor och att ni måste begränsa er till "varsamma" frågor? Med andra ord, kan ett EU som genomför särskilda projekt fortsätta 2008?

Slutligen två kortare frågor till rådet. Herr rådsordförande! Har ni bitt stats- och regeringscheferna om ett personligt politiskt åtagande för att ratificeringen ska slutföras med framgång i deras respektive länder? Jag hoppas verkligen det. För det andra, när kommer det en samordnad text för dessa fördrag? När allt kommer omkring måste ett fördrag som innefattar målen öppenhet och förenkling vara läsbar, om inte annat av respekt för folket. Tack, herr talman, och tack i förväg till rådets ordförande och kommissionens ordförande för era svar på mina frågor.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Herr talman! Vi har Lissabonstrategin och förhoppningsvis har vi nu även Lissabonfördraget, och de båda kommer att föra EU framåt. Parlamentet, särskilt utskottet för konstitutionella frågor, har slagits och arbetat för ett nytt europeiskt fördrag i sju år. Vi medger att vi inte fick konstitutionen, men vi menar att detta ändringsfördrag är ett framsteg i varje aspekt. Det finns inte en enskild post där vi har hamnat på efterkälken jämfört med Nicefördraget. Allt går framåt och för oss närmare en union med 27 stater. Vi måste även tala om detta för medborgarna utanför.

Vinnarna i det nya fördraget är EU:s folk. Det finns olika former av direkt och indirekt deltagande i EU:s politik, och vi befinner oss i en ställning där vi snabbare och mer effektivt kan lösa de största problemen som det hänvisas till här. Vinnarna är också medborgarnas kammare i EU, de nationella parlamenten och denna EU-medborgarnas kammare, Europaparlamentet. Demokratin urholkas därför inte – som man just har sagt, och vilket är fullständigt nonsens – utan det är ett fullbordande av den europeiska demokratin, som vi faktiskt kan nå med detta fördrag.

Detta har nu varit det fjärde avtalet. Jag hoppas att det blir den sista gången som medlemsstaterna måste samlas i detta syfte. All kraft måste nu läggas på ratificering. Jag hoppas inte att något land säger nej. Det är kanske fördragets sista chans. Varje nej skulle leda till isolering, om inte självuteslutande för det landet. Vi hoppas att så inte blir fallet. All kraft bör strömma in i ratificeringsprocessen, så att vi får detta fördrag till 2009.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Lapo Pistelli (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det fanns en mycket kvick och cynisk slogan skriven på en vägg i tunnelbanan i Milano, där det stod "*framtiden är inte vad den en gång var*", lite som vädret eller livsmedel.

Vi lever i en tid när de yngre generationerna inte längre är övertygade om att framtiden kommer att bli bättre, som deras föräldrar en gång trodde. Vi hör faktiskt ofta människor som säger att "*Europa är inte vad det en gång var*". Ett suveränt, nationalistiskt och antieuropeiskt tänkesätt framträder och utvecklas på vår kontinent. Vi har hört några exempel på det nu på morgon i kammaren.

Jag anser att resultatet från Lissabon är viktigt, även om det är mer för den hastighet med vilket det beslutades, som sänder ut en positiv signal till den allmänna opinionen, snarare än för dess innehåll, eftersom det fortfarande finns alltför många undantag, och det fortfarande är alltför komplicerat. Men parlamentet, kommissionen och rådet har nu ytterligare 18 månader på sig för att återfå den allmänna opinionen efter denna krisperiod.

Alla av oss, eller åtminstone majoriteten i kammaren, anser att EU är lösningen på, inte orsaken till, globaliseringen, och att vi är starkare om vi tar itu med invandring, klimatförändringar, nyskapande och forskning tillsammans. Det är vad de flesta parlamentsledamöter här anser. Vi har nu 18 månader på oss för att övertala de 500 miljoner medborgare som lever i EU om detta före Europavalet.

Mario Borghesio (UEN). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under toppmötet i Lissabon uppnåddes ett enda resultat: att distansera EU:s medborgare från Europeiska unionen samtidigt som man gjorde plats för lobbyister och teknokratiska befogenheter. Den vision som vi kämpar för – ett EU av människor och regioner – blir alltmer avlägsen. Till och med i parlamentet. Var är korsikanerna, folket från Valle d'Aosta, baskerna, var är de bretonska separatisterna, elsassarna?

Vid fördelningen av platser är det en skam att vårt land, som företrädde av den uppbragta premiärministern Romani Prodi, skulle dra det kortaste strået mot Frankrike. Ändå var inte detta tillräckligt för den förblekande Romani Prodi, som påminde om *Alice i Underlandet* i Lissabon, helt förvirrad och felinformerad. Tack vare Prodi uteslöts Italien från förklaringen, från den gemensamma förklaring i vilken Frankrike, Tyskland och Storbritannien med rätta bad EU att vidta åtgärder för att undvika en upprepning av den ekonomiska turbulens som blev resultatet av den amerikanska krisen med subprime-lån.

I uttalanden som Romani Prodi gjorde till pressen om den globala finansiella krisen sa han att han inte kunde förstå meningen med EU:s ståndpunkt när det gällde utlåning. Den tidigare konsulenten för Goldman Sachs och kommissionens före detta ordförande kan ibland agera som en tidigare konsulent för en multinational bank, men han har inte för avsikt att oro sig för de kritiska konsekvenserna för italienska familjer – även de i norr – som får bära kostnaderna och som inte kan få det att gå ihop...

(Talmannen avbröt talaren.)

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). - (ES) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Talesmannen för min grupp, Joseph Daul, sa att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater är nöjd, och detta beror på att vi har kommit ur ett dödläge, men vi är inte glada. Detta beror på den mycket antieuropeiska stämningen bland regeringarna, som kontrasterar mot de opinionsundersökningar som José Manuel Barroso hänvisar till när det rör viljan hos EU:s folk, och även

eftersom Lissabonfördraget omfattar många måttbestämda delar för regeringar som vill ha alltmer själva och allt mindre för EU.

Herr rådsordförande! Ni hänvisade till – och jag skulle vilja gratulera er till det avtal som har nåtts, eftersom jag skulle vilja betona att jag anser att avtalet är viktigt för att få ut oss ur detta dödläge – ni hänvisade till tre frågor som jag skulle vilja framhålla.

För det första anser jag att det är mycket viktigt att ha en formell kungörelse i kammaren av stadgan om de grundläggande rättigheterna. Detta gjordes inte i Nice, det gjordes i hemlighet. Låt oss nu göra det formellt, eftersom stadgan om de grundläggande rättigheterna, med eller utan undantag, är det europeiska folkets DNA.

För det andra oroar jag mig för fördelningen av platser i Europaparlamentet, eftersom det som ni har antagit bryter mot en princip som finns i detta fördrag, och det är degressiv proportionalitet. Ska det nå parlamentet? Vi ska se vad vi kan göra, men ni känner alla väl till att det som ni måste anta inte skapar degressiv proportionalitet.

Slutligen när det gäller den höga representanten. Jag anser att ni har slutit ett bra avtal, men jag anser att rådets ordförande, den höga representanten och kommissionens ordförande är ett paket, som vi måste diskutera i parlamentet.

För att sammanfatta, jag tror att det var Paul Valéry, som var en stor poet och kanske därför en stor europé, som skrev att en dikt aldrig avslutas, den läggs bara åt sidan. Skapandet av EU avslutas aldrig. I detta fall har vi, för enhällighetens skull, övergivit några av fördelarna med konstitutionsfördraget, men vi kommer att stanna här och fortsätta kämpa för dem. Vi kommer också att tvingas stödja dem i en mening i den ingress, som, ironisk nog, räddades ur lågorna: en union som ständigt närmar sig EU:s folk. Detta är vårt mål.

Jan Marinus Wiersma (PSE). - (NL) Herr talman! Nederländerna blev också lättade på lördagsmorgonen över att avtalet nåtts, och jag anser att vi ska tacka rådsordföranden för detta också. Det nya avtalet hjälper Europeiska unionen att utvecklas. Unionen kommer att bli mer beslutsam och demokratisk. Europeiska unionen är åter på fötter. Den kan nu inrikta all kraft på sin konkreta uppgift. Att gå tillbaka till arbetet med en dagordning som täcker allt från mer utveckling av det sociala Europa till en bättre samordnad utrikespolitik. Detta är också det bästa sättet för att föra EU närmare sina medborgare.

I mitt land, Nederländerna, har det nu antagna fördragets natur och skillnaderna jämfört med konstitutionsfördraget, som landet förkastade i en folkomröstning, diskuterats en hel del. Slutsatsen var att olikheterna är sådana att en andra folkomröstning inte behövs. Det nya fördraget saknar den konstitutionella natur som den ursprungliga konstitutionen hade, och därför behöver inte vi heller genomföra en folkomröstning till. Det kommer därför bara att handla om en vanlig parlamentarisk ratificering.

De reformer som man har beslutat om får vårt helhjärtade stöd, eftersom de utgör betydande framsteg – särskilt när det gäller Europaparlamentets rättigheter – utan att i grunden flytta balansen mellan medlemsstaterna och EU-institutionerna. En större union behöver annorlunda, mer omfattande regler. Förhoppningsvis kommer nu alla medlemsstater att driva ratificeringen framåt, så att vi alla kan gå vidare med de nya reglerna 2009, i syfte att lyfta fram unionens betydande roll på alla områden som våra medborgare förväntar sig av oss.

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

Bronisław Geremek (ALDE). - (PL) Herr talman! Även jag skulle vilja börja med att uttrycka mitt stora tack till det portugisiska ordförandeskapet. Man har nått stora framgångar. Europeiska unionen behövde finna en väg ut ur känslan av nederlag och misslyckande, den behövde en politisk dimension, och tack vare det portugisiska ordförandeskapet har den nu det.

Jag anser också att det är av yttersta vikt att stadgan om de grundläggande rättigheterna är en del av dessa beslut, och jag skulle här också vilja tillägga att stadgan om de grundläggande rättigheterna är EU:s kompass, dess uppsättning instrument. Jag kan inte ens föreställa mig hur ett land som vill vara en del av EU samtidigt skulle kunna dissociera sig från det som utgör dess moral, filosofiska och politiska grund.

Min kollega Andrew Duff framförde kritik mot den brittiska regeringen, som krävde ett undantag. Jag befinner mig i en bättre position. Den polska regeringen, som bad om ett *undantag* till följd av ett beslut som det polska

folket fattat, överlämnar makt. Jag skulle vilja uttrycka en djup förhoppning om att Polen till följd av den politiska övergång som har ägt rum i mitt land och av lojalitet till den polska solidariska traditionen kommer att respektera stadgan om de grundläggande rättigheterna till fullo. Polen kommer att ansluta sig till stadgan om de grundläggande rättigheterna till fullo, utan något undantag.

Alain Lamassoure (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Som talesperson för det största franska partiet, UMP, gratulerar jag det portugisiska ordförandeskapet, och detta avtal om fördragstexten gläder mig. Det ger det utvidgade EU de regler som det behöver för att fungera effektivt och demokratiskt.

Som medföredragande för Europaparlamentets nya sammansättning, är jag också nöjd med rådets avtal om förslag till resolution, som röstades igenom av parlamentet den 11 oktober. Rådet har därmed godkänt den definition som vi fastställde för degressiv proportionalitet, översättningen av denna princip i siffror, användningen av Eurostats siffror för att utvärdera de befolkningar som ska beaktas och önskan att finna ett mer stabilt system efter 2009.

Rådets avtal är mer än ett 100-procentigt avtal, det är ett avtal på 101 procent, eftersom rådet lägger till en plats som ska ges till Italien, utan att förklara varför. Detta föranleder mig att göra två kommentarer.

Det första kommentaren är, som ni sa, herr talman, att alla ledamöter av parlamentet kommer att behålla rösträtten – till och med talmannen, och till och med den sjuttiotredje italienaren – tvärt emot ett envist rykte som någon i pressen spred.

Min andra kommentar är att den sjuttiotredje platsen som beviljades Italien utgår från principen om degressiv proportionalitet som skrivits in i fördraget, föreslagits av parlamentet och godkänts av rådet. Vi måste därför se till att det beslut som ska gälla artikel 9a är obestridligt inför EG-domstolen, och av denna anledning kommer föredragandena att föreslå ett reviderat utkast inför parlamentet som beaktar Europeiska rådets önskemål.

Talmannen. – Mitt uppriktiga tack till er också för betänkandet om fördelningen av platserna, och till Adrian Severin. Ni har gjort ett utmärkt arbete här, och vi har varit med er längs 99 procent av vägen.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Herr talman! "Ingenting är möjligt utan människor; ingenting är bestående utan institutioner". Så sa Jean Monnet, och det gäller i högsta grad vår situation.

Är då fördraget perfekt? Naturligtvis inte! Jean Monnet har ett svar på detta också. När det gäller Romfördraget skrev han att han inte frågade sig själv om fördraget skulle ha kunnat bli bättre, eftersom det motsvarade allt det som var möjligt vid den tidpunkten enligt den periodens vetande. 1957-2007. Tar vi risken att börja om igen? Nej, naturligtvis inte. Det kommer inte att bli ett tredje fördrag. En kris räcker. Två är för många. Jean Monnet har åter svaret: "Jag har alltid menat att Europa skulle skapas genom kriser, och att det skulle vara summan av lösningarna på dessa kriser." Det är detta som fördraget är.

Men ingen instämmer naturligtvis, eftersom våra brittiska vänner är så ivriga att skaffa sig undantag. Jag bor på en halvö, så jag förstår ömentaliteten. Men Jean Monnet upplevde detta 1951 med kol och stål. De var inte intresserade, det erbjöds dem, och sedan kom de ombord. Minns ni Tony Blair? Han undertecknade det sociala protokollet i Maastrichtfördraget. Vi är säkra på att vi finner en brittisk kollega som undertecknar stadgan om de grundläggande rättigheterna för eller senare. Vi måste ha tålamod, och minnas den kinesiske diplomaten som sa att han beundrade den visa långsamhet som Europa byggdes med. Låt oss gå vidare.

Jag skulle naturligtvis vilja avsluta genom att gratulera det portugisiska ordförandeskapet, och eftersom jag är fransk parlamentsledamot är jag stolt över min portugisiska ordförande och de förhållanden som innebär att vi nu verkar ha fått två till priset av en!

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I ett slag har Europeiska unionen lösgjort sig från sitt konstitutionella dödläge. Den nya Europeiska unionen kommer att vara mer handlingskraftig, demokratisk och öppen, och den kommer vara i stånd att fullgöra sina plikter mer framgångsrikt både på hemmaplan och ute i världen. Detta är bra, och jag vill gratulera det portugisiska ordförandeskapet i detta avseende. Om jag med stolthet nämner att det tyska rådets ordförandeskap fanns där i början av vägen mot Lissabon, hoppas jag att ni inte har något emot att jag, som tysk, säger det.

Man har ännu inte löst alla problem. Den absurda episod som omger stol nummer 751 och talmannens rösträtt har tydliggjort detta. Det bör inte råda några tvivel alls om att rådet inte är auktoriserat att avlägsna en vald ledamots röst – oberoende av ledamotens befattning. Jag är tacksam att både talmannen och parlamentets företrädare tydliggjorde detta snabbt och tydligt vid regeringskonferensen.

Trots detta finns det ett problem här. Det rör parlamentets sammansättning, som förblir oklar fram till 2014. Jag är övertygad om att det kommer att innebära att vi finner ett system där parlamentets sammansättning fastställs och styrs i enlighet med objektiva kriterier, oberoende av politiska infall. Det kan inte vara riktigt att rådet effektivt ska fördela parlamentets platser som en godsherre. Vi måste sträva att nå detta fram till 2014.

Ett viktigt framsteg har kanske inte fått ett tillräckligt erkännande ännu: stärkandet av subsidiaritetsprincipen. Detta är ett mycket viktigt steg som inbegriper nationella parlament med ansvar för EU-lagstiftning om subsidiaritetsprincipen. Herr talman! Subsidiaritetsprincipen och efterfrågan på denna stärkte, inte försvagade, gemenskapen. Vi ska också eftersträva detta i framtiden. Jag kan bara be de nationella parlamenten att utnyttja dessa nya möjligheter till fullo!

(Applåder)

Richard Corbett (PSE). - *(EN)* Herr talman! Jag välkomnar också denna överenskommelse. Förutom några märkliga detaljer som en extra plats för Italien är detta ett bra paket som förtjänar att ratificeras och som kommer att göra att EU fungerar bättre, samtidigt som det kommer att öka den demokratiska ansvarigheten

Låt mig ägna resten av min minut åt den andra aspekten. Timothy Kirkhope frågade sig precis om vi har besvarat de frågor som ställdes i Laeken om att göra EU mer demokratiskt ansvarigt och föra det närmare medborgarna. Jag skulle säga att vi definitivt har rört oss i denna riktning. Låt oss komma ihåg en sak: när detta fördrag väl träder ikraft kan ingen EU-lagstiftning antas utan att först ha förhandsgranskats av varje nationellt parlament, godkänts av ministerrådet – som består av nationella ministrar som är ansvariga inför exakt samma nationella parlament – och slutligen godkänts av Europaparlamentet, vars ledamöter är direkt valda av medborgarna just för att behandla europeiska frågor på EU-nivå.

Detta är en grad av ansvarsutkrävande som inte existerar i någon annan internationell struktur. Se på Världshandelsorganisationen. Se på IMF. Se på Världsbanken. Se på OECD. Nämn vilken organisation ni vill. Ingen struktur på en nivå över nationalstaten har samma grad av demokratisk ansvarighet. De som verkligen är oroade över demokratisk ansvarighet i internationella strukturer bör koncentrera sig på dessa institutioner och organisationer. Vi ska vara stolta över vad vi har uppnått i vårt demokratiska EU.

Bogdan Klich (PPE-DE). - *(PL)* Herr talman! Vi har faktiskt ett nytt fördrag, och detta i sig är en anledning till att glädjas. Det finns dock något annat som är viktigare – att det är ett bra fördrag. Det är ett bra fördrag, eftersom det besvarar de utmaningar som EU står inför i dag.

Det uppfyller dessutom de mål som föreskrevs som en skyldighet i Laekenförklaringen för sex år sedan. I linje med dessa mål ordnar och förenklar fördraget både den institutionella ramen och rättssystemet i unionen. Det demokratiserar Europeiska unionen, bland annat genom att stärka parlamentets lagstiftande roll. Det för unionen närmare sina medborgare, bland annat genom medborgarinitiativet.

Frågan är om unionen, till följd av fördraget, kommer att bli viktigare i världen och agera mer effektivt? Detta beror dock inte helt på de institutioner som infördes eller ändrades av fördraget. Det beror i första hand på den politiska viljan hos medlemsstaternas ledare. Om denna skulle saknas, kommer alla institutionella reformer att ha gjorts förgäves. För att fördraget inte ska förbli en stagnerad rättsakt, ett stagnerat dokument, skulle jag vilja vädja om en gemenskap med politisk vilja vid undertecknandet och ratificeringen.

Adrian Severin (PSE). - *(EN)* Herr talman! Det ändringsfördrag som antogs vid toppmötet i Lissabon är en avgörande framgång och ett stort steg framåt i den europeiska integrationens historia – jag skulle vilja kalla det ett europeiskt enande. Det bör därför hälsas med tillfredsställelse.

Hur viktigt detta steg än må vara är det emellertid inte det sista. På kort sikt är det avgörande att samtliga 27 medlemsstater ratificerar fördraget. Det bör nu stå klart för alla att det aldrig fanns någon plan B eller plan C. Efter ratificeringen måste vi fortsätta, på medellång och lång sikt, med de reformer och den politik som krävs tills vi har nått en fullständig sammanjämkning mellan Europas historia och geografi inom ramen för den europeiska gränsöverskridande demokratin.

I denna stund av lättnad är det också viktigt att göra sig av med allt demokratiskt hyckleri och all demagogi och erkänna att politisk ledning i denna komplexa värld, nu mer än någonsin, kräver professionell kompetens som inte kan lämnas åt folkomröstningar. Vi måste be folket att säga ja eller nej till principer och grundläggande värderingar, inte sofistikerade teknikaliteter och komplicerade kompromisser. I övrigt måste vi följa principen om ett obundet mandat.

Å andra sidan måste vi också erkänna att de framsteg som vi firar i dag uppnåts på bekostnad av öppenhet och uppriktighet. Klyftan mellan folket och oss, de politiska ledarna, är minst lika stor efter Lissabon som före. Innan vi har överbryggat denna klyfta bör vi vänta med att öppna champagneflaskorna.

Jan Zahradil (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Som före detta ledamot av konventet om Europas framtid, den enda nationella parlamentsledamot som deltog i förhandlingarna och en övertygad motståndare till konstitution allra sedan början gläder det mig att säga att det sunda förnuftet har fått råda i Lissabon, åtminstone i viss utsträckning.

Själva konceptet med en europeisk konstitution var felaktig från början. Det gläder mig att det har övergetts, och det gläder mig att mitt land var ett av dem som bidrog till detta. EU är inte en stat, det kommer aldrig att bli det, och därför kan det inte ha en konstitution. Det måste bygga på ett mellanstatligt fördrag, där medlemsstaterna, nationalstaterna, förblir grundvalarna i hela processen för europeisk integration.

När det gäller innehållet, gillade och ogillade vi alla vissa aspekter i det. Å ena sidan är jag personligen nöjd över att de nationella parlamentens och verkställarnas roll stärktes genom den så kallade flexibilitetsklausulen. Det som jag å andra sidan inte tycker om är att den nationella vetorätten har försvagats. Men eftersom jag är realist, är jag medveten om att vi har nått gränserna för det möjliga.

Det som jag trots allt anser är viktigt, är att ett konstgjort begrepp som utarbetats av De gröna i viss utsträckning för första gången i EU:s historia tvingades omarbetas efter att ha testats mot verkligheten. Detta föranleder mig att hoppas att EU i framtiden kommer att fortsätta visa att det kan lämna vissa begrepp som visar sig olämpliga, såsom, enligt min mening, den 50-åriga föråldrade federala modellen. Det får mig att hoppas att EU kommer att lyckas gå mot en äkta, flexibel, centraliserad mellanstatlig organisation som kan ta itu med 2000-talets utmaningar.

Jag förlitar mig dock på att parlamentet inte kommer att ge efter för frestelsen att återuppliva den redan döda konstitutionella idén, eftersom den bara skulle illustrera att detta är ett elfenbenstorn.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Herr talman! Jag trodde inte att förra veckan skulle sluta så framgångsrikt.

För det första antog vi ett nytt ändringsfördrag vid toppmötet i Lissabon, något som är en enorm framgång, och jag vill varmt gratulera premiärminister José Sócrates, ordförande José Manuel Barroso och oss alla. Det gick, utan några försök att lägga in veton mot det eller några ytterligare strider om dess slutgiltiga form. Enligt min mening innebär detta att Europeiska unionen har kommit ut ur sin institutionella kris.

För det andra har mitt land fått en god nyhet, de senaste dagarnas avlägsnande av befogenheter från en antieuropeisk och mycket högerviden regering är en obestridlig framgång. Det polska folkets inställning är en bekräftelse på det som jag har sagt många gånger – de flesta polacker stöder europisk integrering. Polackerna vill att Polen ska vara en part i, inte en motståndare till, Europeiska unionen.

Sådana händelser ingjuter onekligen framtidsoptimism i vårt gemensamma europeiska projekt. Jag anser att Europeiska unionen är redo att möta framtidens utmaningar, och, som José Sócrates så korrekt noterade, är Europeiska unionen nu en starkare och mer internt sammanhållen struktur, och definitivt en mäktigare partner i förhandlingar i internationella globala förbindelser. Ställningen för rådsordföranden och den högag representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik är ett mäktigt vapen som, om det används skickligt, kan stärka bilden av Europeiska unionen på ett positivt sätt.

En av de viktigaste insatserna i detta avtal är för övrigt att stadgan om de grundläggande rättigheterna har fått en rättsligt bindande karaktär. Jag hoppas att den nya polska regeringen kommer att dra tillbaka beslutet att utesluta de polska medborgarna från bestämmelserna i kapitel IV i stadgan, med rubriken *Solidaritet*. Detta kapitel innehåller bestämmelser om arbetstagares rättigheter och fackföreningsrättigheter som den polska och europeiska vänstern värderar särskilt högt.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja gratulera det portugisiska ordförandeskapet till ett utmärkt resultat under rådande omständigheter. Men det är en sak som vi måste komma ihåg. Det grundläggande målet med konventet om Europas framtid har fortfarande inte uppnåtts. Vi har fortfarande inte överbryggat klyftan mellan institutionerna och EU-medborgarna. Vi har nu redskapen för att tillämpa vår gemensamma EU-politik. Vad vi behöver är politisk vilja och beslutsamhet. Nu handlar allt om genomförandet, och det finns två principer som genomförandet av Lissabonfördraget bör baseras på: för det första, subsidiaritet.

Att EU:s befogenheter nu har definierats är helt klart ett mycket uppmuntrande resultat. Detta hänger samman med de nationella parlamentens ökade roll och ansvar, eftersom våra medborgare bör ges intrycket av att EU kommer att ta itu med sina egna problem på ett effektivt sätt, och samtidigt undvika att blanda sig i deras liv där det inte är nödvändigt.

Den andra principen rör solidaritet, som är en av EU:s grundläggande värderingar. Att enas om degressiv proportionalitet vid utformningen av det framtida Europaparlamentet är ett tydligt utslag av solidaritet, och jag är tacksam för detta. Ett annat viktigt test av denna solidaritet kommer att bli skapandet av en gemensam utrikespolitik för energisäkerhet, som Europaparlamentet föreslog förra månaden, inklusive en särskild hög representant för energi som skulle lyda under den nya höge representanten för utrikesfrågor.

Ett fint uttryck för solidaritet gavs avslutningsvis av ordförande José Manuel Barroso i Samara i maj när han för sin ryska motpart berättade att solidaritet i EU:s ögon innebär att Polen och Estland är lika viktiga som Tyskland och Portugal.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Efter toppmötet i Lissabon kan man anse diskussionen om det europeiska fördraget avslutad, eftersom vi nu har ett avgörande mål – att ratificera fördraget så snabbt och effektivt som möjligt.

Parlamentet har en uppgift i detta sammanhang: kom ihåg att vi är viktigare enligt fördraget än vi tidigare har varit. Det finns tre punkter att beakta: beskrivningen av rollen och uppgifterna för den höga representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och frågan om hans eller hennes utnämning, eftersom detta faller under förfarandet för medbeslutande med ministerrådet från och med den 1 januari 2009. Vi måste förbereda oss för detta gemensamma beslut på flera områden, främst inom säkerhet och förvaltningen av rättvisa. För det tredje måste vi föra en politisk debatt för att fullborda de principer som ministerrådets ordförande ska agera efter, med en särskild hänvisning till hans förbindelser med Europaparlamentet.

Det viktigaste är dock ratificeringen, och den beror i hög grad på oss ledamöter i Europaparlamentet. Den kommer att äga rum på olika sätt i varje land. Vi måste finna sätt för att övertyga medborgarna om att detta är en framgång, inte bara för unionen, inte bara för politikerna, utan framför allt för dem. Detta är vår viktigaste uppgift – ratificering. Tack och jag gratulerar.

José Sócrates, rådets ordförande. - (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja tacka er för den utmärkta debatt som vi har haft om toppmötet och Lissabonfördraget.

För det första, kan man säga vad man vill om detta nya fördrag, men en sak kan ingen förneka, och det är att EU är starkare till följd av detta fördrag. Detta fördrag bekräftar de europeiska värderingarna, de goda värderingar som alltid legat till grund för det europeiska integreringsprojektet. Detta fördrag stimulerar den europeiska ekonomin och skapar förutsättningar för EU att bättre spela sin roll i världen.

Som många har noterat är detta ett fördrag som gör EU-institutionerna och EU:s politiska verksamhet mer demokratisk. Detta fördrag rustar Europeiska unionen med 27 medlemsstater för ett mer effektivt beslutsfattande. De som gillar demokrati gillar också att demokratin ska uppskattas som en metod som tillåter effektivt beslutsfattande, och alla dem som följer den europeiska politiken förstår att EU behöver ett mer effektivt beslutsfattande.

Slutligen skulle jag vilja säga till alla dem som har tvivel om fördraget och EU:s förmåga, att vakna upp till verkligheten. Världen har redan dragit sina slutsatser om fördraget. EU har blivit starkare, bättre rustat för att svara på globala utmaningar, bättre rustat för att svara på strategiska utmaningar, och sedan Lissabon har världen sneglat mot EU i förhoppning att den åter ska ta på sig sin roll i världen.

Nej, detta fördrag innebär framsteg för oss. Andra har redan sagt det om EU: nej, tvivla inte. Vakna upp, vi är starkare. EU är tryggare sedan Lissabonavtal, och EU är nu i stånd att ta ställning i frågan om framtiden. Det kan röra sig från defensiven till offensiven.

Graham Watson hade vänligheten att nämna Fernando Pessoa i sitt anförande. Jag skulle vilja tacka honom varmt för denna personliga välvilja, eftersom Pessoa är en av våra största poeter, och jag skulle vilja citera Pessoa igen: han talade om "en längtan till framtiden". Även jag, som europé, längtar till framtiden och jag längtar till den tid då EU diskuterade framtiden, visade ledarskap, och jag längtar tillbaka till denna tid, och jag anser att detta fördrag ger EU förutsättningar att göra detta.

Herr talman! Om jag får, skulle jag vilja klargöra två saker: Den första gäller parlamentets talman. Jag vill tala om för ledamöterna att det aldrig slog någon att rådet kanske skulle föreslå att parlamentets talman skulle

förlora sin rösträtt. Talmannen kommer naturligtvis att behålla denna rätt. Jag vet inte hur denna felaktiga idé uppstod, men det som rådet beslutade är att parlamentet ska ha 751 ledamöter (750 plus talmannen). Härnäst skulle jag vilja säga att Ioanninaklausulen har lösts, som jag alltid har sagt. Ioannina måste bli lagligt bindande, men bör inte ingå i fördraget, och den lösning som vi utarbetade, med en förklaring plus ett protokoll, ligger helt i linje med den uppgift som vi tilldelades.

Även jag skulle vilja lovorda det föregående ordförandeskapet, som jag alltid har gjort och alltid gör på samma sätt. Under hela processen med detta fördrag fanns det två avgörande ögonblick. Det första var i oktober förra året när Angela Merkel beslutade att göra fördraget till huvudfrågan för hennes och framtida ordförandeskap. Denna åtgärd krävde politiskt mod och var en politisk risk. På den tiden trodde ingen att det skulle ha någon större framgångspotential. Jag kallar detta för ett avgörande ögonblick, eftersom EU behövde komma tillbaka till politiken och också återgå till mod och politiska risker. Det andra avgörande ögonblicket, som jag sa tidigare, var när vi beslutade att nå ett avtal i oktober genom att utnyttja det senaste mötet med rådet, i stället för att lämna det till december.

Slutligen skulle jag vilja avsluta med att säga att många människor, och många inom EU, som aldrig trodde på EU, säkert är lika missnöjda med detta fördrag som de skulle vara med vilket annat fördrag som helst. Men det kanske finns några som skulle vilja ha ett annorlunda fördrag, och det är värt att föra en dialog med dem, att nu berätta för dem att alternativet antingen var detta fördrag eller att förbli i en situation med en institutionell kris.

Jag anser att alla som inser att en politiker måste ta itu med verkligheten snarare än med fantasier kommer att stödja det som beslutades i Lissabon. När det gäller ratificeringen skulle jag vilja klargöra att det är en uppgift för varje land. Men det som jag som demokrat inte kan acceptera är att de som argumenterar för nationella folkomröstningar gör detta genom att försöka inskränka den representativ demokratin, genom att utmana legitimiteten i den parlamentariska ratificeringen.

(Applåder)

Jag är demokrat och EU är demokratiskt, och eftersom vi är demokrater låter vi varje land fritt besluta om den bästa ratificeringsmetoden.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill avsluta med att säga att ja, jag är mycket stolt, ja jag är nöjd, ja, jag känner mig ärad över att ha tagit del, tillsammans med många andra, i ett historiskt och avgörande ögonblick, det ögonblick då Lissabonfördraget föddes, eftersom detta innebär att EU kommer att utvecklas.

(Livliga applåder)

Talmannen. – Herr rådsordförande! Jag skulle också vilja uttrycka ett uppriktigt tack till i synnerhet utrikesministern, Luís Amado, till Manuel Lobo Antunes, och till ambassadör Álvaro Mendonça e Moura och den rättsavdelning som samordnades av Jean-Claude Pires.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – *(EN)* Herr talman! Marianne Thyssen ställde en specifik fråga: Kan vi göra framsteg från och med nu och fram till slutratificeringen? Som jag sa är det genom att visa upp resultat för EU-medborgarna som vi kan hjälpa till att skapa den rätta politiska miljön för att underlätta ratificering.

Det skulle vara ett misstag att minska takten, och det skulle strida mot kommissionens viktiga tvåspårsstrategi, som innebär att vi samtidigt ska lösa frågorna kring de politiska institutionerna och leverera konkreta resultat till våra medborgare. Tvärtom bör kommissionen, och jag är säker på även parlamentet, aktivt stödja en agenda för EU-medborgarna, och vi kan vara ännu aktivare tillsammans.

Den andra frågan gällde kommunikation och demokrati. Att berätta om ett fördrag och förklara det för allmänheten är i första hand de nationella myndigheternas uppgift. Men det är också EU-institutionernas uppgift. Jag håller med Luís Queiró om hur viktig Europaparlamentets roll är på detta område. Vi i kommissionen är redo att i nära samarbete med medlemsstaterna och Europaparlamentet ta vårt ansvar.

Jag delar Tunne Kelams och Hartmut Nassauers synpunkter om subsidiaritet. Det är oerhört viktigt att lyfta fram det mervärde, i form av demokrati, som detta fördrag ger. Det gör Europa mer demokratiskt och mer ansvarigt och lägger större vikt vid subsidiaritet. Subsidiaritet är ett sätt att stärka EU och EU:s institutioner, inte att försvaga dem. Genom att arbete nära medborgarna får institutionerna mer legitimitet och kan fatta bättre beslut.

Jag håller dessutom med Richard Corbett om att vi gör rätt som förklarar den nya demokratiska dimensionen. Vi i EU är stolta över att ha detta slags demokratiska system. Vi kan alltid förbättra det, men det finns ingen annan plats i världen där det finns ett sådant demokratiskt deltagande på gränsöverskridande nivå som i EU.

På kommunikationsområdet bör vi även klargöra vår ökade kapacitet att agera på medborgarnas vägnar på områden som oroar dem, exempelvis klimatskydd, energi och migration. Dessa är konkreta problem för medborgarna och vi tar itu med deras oro. När det gäller kommunikation bör vi även lyfta fram den ökade kapaciteten att agera på internationell nivå.

Avslutningsvis skulle jag vilja lyfta fram en punkt som Bernard Poignant uppmärksammade, och jag tackar honom för att han framhöll Jean Monnets betydelse. Det är sant att detta inte är ett perfekt fördrag, men ibland säger folk att vi ger upp de värderingar och engagemang som initiativtagarna till EU hade. Det är inte sant. Vi gör som Jean Monnet och många andra har sagt, dvs. bygger det gemensamma projektet *pas à pas* – steg för steg. Nu måste vi göra detta genom att medge att vi har ett åtagande gentemot våra medborgare, och att vi måste uppfylla konkreta uppgifter och leverera konkreta resultat.

Genom att koncentrera sig på fördraget och institutionerna och, under dag två, visa hur vi ska hantera globaliseringen och hur vi kan stärka vår handlingsförmåga så att vi kan möta globaliseringens utmaningar har toppmötet i Lissabon verkligen angett dagordningen för EU:s framtid. Toppmötet var därför en stor framgång och det portugisiska ordförandeskapet, medlemsstaterna, Europaparlamentet och kommissionen bör verkligen fira detta och se framtiden an med förnyad tillförsikt.

(Applåder)

Talmannen. – Stort tack, herr kommissionsordförande! Denna debatt har visat att vi kan tro på vår europeiska kontinents framtid. Vi ska vara ännu mer engagerade i vårt arbete mot den. Stort tack!

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Först vill jag gratulera ledarna i medlemsstaterna för det historiska avtal som de ingick i Lissabon, som sätter stopp för en institutionell osäkerhet som har varat i många år. Jag välkomnar den franska presidenten Nicolas Sarkozys obevekliga vågade arbete, visdom och pragmatism, och Angela Merkels utmärkta tyska ordförandeskap under den första halvan av 2007, som fick ut den institutionella agendan på banan. I dessa gratulationer skulle jag vilja inbegripa erkännandet av det utmärkta och oerhörda arbete som ordförande Valéry Giscard d'Estaing har utfört. I detta avtal tar man upp de stora politiska framstegen i den gamla texten: ett stabilt ordförandeskap för Europeiska unionen, en person som ansvarar för europeisk diplomati, och en ny omröstningsmekanism med utvidgningen av omröstning med kvalificerad majoritet, samtidigt som Europaparlamentets befogenheter stärks. Jag beklagar att Europeiska unionen symboler (flaggan, hymnen och mottot) har övergetts. I detta fördrag tar man även hänsyn till det budskap som fransmännen och nederländarna gav, då de förkastade det gamla fördraget, i och med att det inte behåller den karaktär av konstitution, som den ursprungliga texten hade, och det fastslår inte i Europeiska unionens fördrag en samling av europeisk offentlig politik som i stället faller under den europeiska demokratis nuvarande funktion.

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (HU) Jag anser att det är ett stort framsteg att de politiker som närvarande i Lissabon, som är medvetna om sitt ansvar och förkastar sina gamla klagomål, har nått ett avtal om ett fördrag som det har tagit sex år att framställa, och som kommer att avgöra EU:s framtida utseende och inrätta en ram som möjliggör dess effektiva funktion.

Det är viktigt att ratificeringsprocessen av detta dokument, som ska undertecknas den 13 december i år, också fungerar utan problem i medlemsstaterna. Det är avgörande att Europaparlamentet fortsätter att ge sitt stöd till ändringsfördraget, och åter igen fäster vi medlemsstaternas uppmärksamhet på ratificeringsprocessens betydelse.

Ungern har alltid stött den konstitutionella processen kraftfullt, och ansåg att medlemsstaterna förr eller senare skulle lyckas enas och föra processen för europeisk integrering framåt.

Som ledamot av Europaparlamentets utskott för utrikesfrågor anser jag att det är viktigt att betona att det dokument som har antagits kan bidra positivt till att göra EU:s utrikespolitik mer effektiv och också öka dess effektivitet på den internationella diplomatiska arenan. Det är dock inte bara inom utrikespolitiken som ändringsfördraget kan förväntas skapa förändring, utan också i ett antal andra frågor som är avgörande för

EU:s effektiva funktion. Det öppnar till exempel för möjligheten att det nya Europaparlamentet och den nya Europeiska kommissionen som ska bildas 2009 kommer att kunna inleda arbeten på en mer effektiv och demokratisk grund som medger med insyn.

För att nå denna gemensamma framgång krävdes först och främst gemensamma åtgärder från den politiska viljan, så låt oss nu glädjas åt fördraget, men för att se till att processen blir lyckad får vi inte stanna här. Vi måste fortsätta våra gemensamma ansträngningar för att ratificeringsprocessen slutförs framgångsrikt.

Jules Maaten (ALDE), skriftlig. – (NL) För att nå ett avtal om ändringsfördraget delades det ut alltför många gåvor bakom stängda dörrar i Lissabon: Italien får en extraplats i Europaparlamentet och Bulgarien den kyrilliska "evron", Polen kan fortsätta blockera beslutsprocessen under ett antal år i framtiden och Österrike kan utesluta tyska studenter från sina universitet. Denna kohandel är ett medeltida bruk och går emot vår strävan efter större öppenhet inom unionen.

Trots detta kan vi vara nöjda med att vi äntligen, efter många års debatt, har nått ett avtal. Punkt slut. För detta fördrag är en förbättring av den rådande situationen. Det är inte världens mest eleganta avtal, men det säkerställer mer demokrati inom EU. Det ger Europaparlamentet och de nationella parlamenten mer inflytande, det ger EU-medborgarna möjlighet att utöva mer direkt inflytande på politiken. Det uppfyller behovet av en gemensam energi- och utrikespolitik. Det är nödvändigt med en sträng kontroll av Köpenhamnskriterierna, och slutligen ges det mer demokratisk ansvarsskyldighet genom införandet av det "orange kortet", som ger de nationella parlamenten möjlighet att bekämpa EU-lagstiftningen på grundval av subsidiaritetsprincipen.

Witold Tomczak (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Sanningen om ändringsfördraget är den samma som om den europeiska konstitutionen. Dessa handlingar omvandlade den internationella organisation som Europeiska gemenskapen är, liksom unionen mellan dess medlemmar som är Europeiska unionen, till en kontinental superstat. De påverkar också ett erkännande av denna superstat (genom anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna från 1950, i vilket enbart stater kan vara parter). De öppnade en ny väg för skapandet av en enda europeisk lag utan medlemsstaternas inblandning (genom EG-domstolens tolkning av stadgan om de grundläggande rättigheterna). Man skulle kunna fortsätta göra en lista över exempel med liknande betydelser.

Mot bakgrund av denna situation står vi inför frågan om garantier för rättigheterna för folket inom EU i den nya superstaten, eftersom det hittills varit medlemsstaterna som har utgjort dessa garantier för sina folk. Detta problem har inte alls tagits upp i ändringsfördraget. Eftersom folkets rättigheter inte är något annat än de mänskliga rättigheterna som höjts till gemenskapslivets nivå, på grund av projektet att upprätta en superstat, står vi inför en människorättskris inom EU.

Vi måste därför förkasta ändringsfördraget och inleda ett grundläggande arbete med ett system för att garantera folkets rättigheter enligt villkoren i den europeiska integreringen. Om vi inte gör detta, kommer EU att hotas av ytterligare en explosion av totalitarism.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

8. Föredragningslista

Talmannen. – Mina damer och herrar! Med de politiska gruppernas avtal, och i enlighet med vår arbetsordning, förslår jag följande ändringar i föredragningslista för den föreliggande sammanträdesperioden.

För det första föreslår jag att omröstningen om resolutionsförslagen, som lades fram för att avsluta debatten om toppmötet mellan EU och Ryssland, ska flyttas till nästa sammanträdesperiod i Bryssel.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp en ordningsfråga enligt artikel 166, och med hänvisning till artiklarna 45, 77, 89, 113 och 155. I går beslutade vi att vi skulle anta en resolution om toppmötet mellan EU och Ryssland denna vecka, och min grupp anser att vi bör hålla fast vid det. Jag vet att det görs försök att få till stånd en ny omröstning om detta beslut men jag hoppas kammaren kommer att bortse från en sådan inskränkt syn på politik.

(Applåder)

Talmannen. – Finns det några andra synpunkter?

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Detta gäller nu också kollegerna i parlamentet. Vi informerades inte om denna tillämpning. Vi hade ett kommunikationsproblem här i går. Varken gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater eller min grupp informerades om denna begäran. Detta är också därför som vi har känt oss relativt förbisedda och lagt ned våra röster. Vi – det vill säga min kollega Joseph Daul och jag – har både lagt fram förslaget denna morgon att vi utvidgar denna resolution med omsorg. Vi noterar strävan efter en resolution och godtar den på villkor med att vi utvidgar den med omsorg. Efter toppmötet kommer vi också ha alla tillgängliga uppgifter, följaktligen skjuts förslaget upp till efter toppmötet.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vet inte hur kraftfull kommunikationen är inom de stora grupperna. Vi har alltid sagt att vi vill ha en resolution – generalsekretariaten har informerats om detta. Vi har sagt att om ni motsätter er detta, ska vi göra det vid omröstningen på måndag morgon, eftersom det är vår rätt. Vi har alltid sagt detta, och om ni inte har informerats om detta, är det inte vårt problem, utan ert.

När det gäller innehållet: En ny lagstiftning mot extremister har till exempel antagits i Ryssland under de senaste veckorna vilken påtagligt begränsar pressfriheten och åsiktsfriheten. Vi vill därför att resolutionen ska antas före toppmötet för att göra det möjligt för EU att anföra vår ståndpunkt om situationen i Ryssland genom denna resolution. Vi kommer fortfarande att kunna utarbeta en resolution om resultaten efter toppmötet, men parlamentet, som vill vara politiskt, bör också anta politisk yttrandefrihet av en majoritet före toppmötet för att visa fastlandet Ryssland att vi tänker på frihet och demokrati här i Europaparlamentet.

(Applåder)

Martin Schulz (PSE). - (DE) Herr talman! Vi skulle säkert alla instämma i detta. Daniel Cohn-Bendit har uttryckt precis det som vi alla tänker. Men i kammaren finns det en arbetsordning, inte bara för att vi vill tortera människor, utan för att stora grupper med långt fler än 200 ledamöter också har problem, som ni i er mindre grupp kanske upplever i mindre utsträckning, herr Cohn-Bendit, det vill säga att vi måste kunna rådfråga varandra. När jag lägger ihop ledamöterna i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och dem i min grupp, finns det över 450 ledamöter i kammaren som behöver lite tid för samråd.

Jag skulle därför vilja lägga fram följande förslag: det som Daniel Cohn-Bendit har sagt här, att vi meddelar den ryska sidan att vi anser att denna lagstiftning är orättvis och att den borde återkallas, kan kommissionen och rådet ta upp i fortsättningen. Detta är verkligen en formulering av hela Europaparlamentets vilja, som redan har klargjorts genom denna diskussion.

Men man måste få möjlighet att diskutera en resolution som innehåller 60–70 poster en aning, och det är bara genom diskussion som den kommer att fungera. Vi begär därför debatten, resolutionsförslaget, och sedan omröstning vid nästa sammanträde. Detta är i själva verket en rättvis kompromiss. Var vänliga och stöd detta!

Talmannen. – Mina damer och herrar! Enligt arbetsordningen är den punkt som Graham Watson har tagit upp korrekt och väletablerad i arbetsordningen. Det är dock uppenbart att meningarna går isär i denna fråga.

I enlighet med arbetsordningen kommer vi att lösa denna fråga på det enda möjliga sättet, på grundval av att parlamentet är suveränt. Vi ska därför ha två omröstningar: i den första omröstningen kommer vi att rösta om huruvida ni vill rösta om denna fråga. Om resultatet från denna omröstning är ett nej, kommer vi att lämna föredragningslistan som den är, och det kommer inte att bli några ändringsförslag. Om ni beslutar att ni vill rösta, kommer vi sedan att rösta om posten, om huruvida eller inte omröstningen om resolutionsförslagen ska senareläggas.

Jag lägger därför frågan om huruvida parlamentet önskar rösta om denna fråga till omröstningen.

(Parlamentet beslutade att rösta om frågan)

Jag låter nu därför det förslag som jag lade fram för er gå till omröstning, det vill säga att flytta omröstningen om resolutionsförslagen om toppmötet mellan EU och Ryssland till nästa sammanträdesperiod i Bryssel. De som röstar för kommer att rösta för att denna omröstning flyttas till nästa sammanträdesperiod, och de som röstar mot kommer att rösta för att föredragningslistan behålls i sin nuvarande form.

(Parlamentet godkände förslaget.)

För det andra föreslår jag att följande två betänkanden, som för närvarande ingår i debatten på torsdag mellan kl. 15.00-16.00, ska införas direkt i omröstningarna på torsdag kl. 12.00.

– betänkandet av Margie Sudre för fiskeriutskottet om det ändrade förslaget till rådets förordning om ingående av ett partnerskapsavtal om fiske mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Madagaskar (KOM((2007)0428 – C6-0064/2007 – 2007/0006(CNS))

– betänkandet av Emanuel Jardim Fernandes för fiskeriutskottet om förslaget till rådets förordning om ingående av ett partnerskapsavtal om fiske mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Moçambique (KOM((2007)0472 – C6-0284/2007 – 2007/0170(CNS))

Om det inte finns anmärkningar, kommer vi att införa dessa omröstningar direkt på torsdag i omröstningen kl. 12.00.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp en ordningsfråga på samma rättsliga grund som Graham Watson. Jag skulle bara vilja påpeka att vi hade en mycket viktig debatt om den ökade demokratin inom EU. Denna taktik, som tydligen precis varit lyckosam, visar att demokratin, till och med här i parlamentet, måste utökas ytterligare. Som medlem av en stor grupp som PPE-DE-gruppen – som jag är oerhört stolt över att vara medlem av – kan jag säga att skulden för att det inte blev någon resolution ligger på andra grupper. Men sedan fick jag veta att detta var något som de två stora grupperna hade kommit överens om. Detta är helt klart ett otillfredsställande arbetssätt.

Jag accepterar beslutet. Mitt praktiska råd till er är att se till att rådets tjänstgörande ordförande och kommissionens ordförande överlämnar det fullständiga förhandlingsreferatet från debatten om toppmötet mellan EU och Ryssland till president Vladimir Putin vid toppmötet – inte efteråt.

(Applåder)

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Herr talman! När det gäller införandet av betänkandena om fiske, vet jag inte om det var ett tolkningsfel, men ni sa att det skulle vara med debatt, och det stod på föredragningslistan för torsdagsmorgonen. Det kommer att ske utan debatt. Så jag tror att det var ett tolkningsfel.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Vi föreslår att de ska införas direkt i omröstningen på torsdag kl. 12.00. För närvarande ingår de i debatten på torsdag mellan kl. 15.00–16.00. Vi föreslår därför att de ska införas i omröstningen på torsdag kl. 12.00, utan debatt.

(Parlamentet godkände förslaget.)

9. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

9.1. Ingående av protokollet till avtalet om associering EG/Chile med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU (omröstning)

- Rekommendation: Helmuth Markov (A6-0361-2007)

9.2. Avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EG och Schweiz (omröstning)

- Betänkande: Angelika Niebler (A6-0377/2007)

9.3. Gemenskapens växtförädlarrätt (omröstning)

- Betänkande: Neil Parish (A6-0373-2007)

9.4. Sloveniens ratificering av protokollet av den 12 februari 2004 om ändring av Pariskonventionen av den 29 juli 1960 om skadeståndsansvar på atomenergins område (omröstning)

- Rekommendation: Giuseppe Gargani (A6-0369-2007)

9.5. Godkännande av den första och andra ändringen av UNECE:s Esbokonvention (omröstning)

- Betänkande: Miroslav Ouzký (A6-0395-2007)

9.6. Bulgariens och Rumäniens anslutning till konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen och till diverse protokoll till denna konvention (omröstning)

- Betänkande: Jean-Marie Cavada (A6-0360-2007)

9.7. Kommunikationsinfrastruktur för Schengens informationssystem (SIS) (beslut) (omröstning)

- Betänkande: Carlos Coelho (A6-0357-2007)

- Före omröstningen:

Carlos Coelho (PPE-DE), föredragande. – (PT) Herr talman! Eftersom vi är försenade, ska jag bara göra tre korta kommentarer: för det första beklagar parlamentet fördröjningen med SIS II, för det andra står parlamentet inför en krissituation, för om vi inte fattar beslut nu, kanske medlemsstaterna måste återupprätta sina inre gränser, vilket är oacceptabelt, för det tredje föredrar parlamentet den tekniska lösningen med att utvidga avtalet med Sisnet och anser att den alternativa lösningen med avtalet med s-Testa är en finansiellt skadlig lösning, men tyvärr måste vi behålla båda på föredragningslistan för att hindra att gränser som ingen vill ha upprättas.

9.8. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (omröstning)

- Betänkande (A6-0378/2007) av Böge

9.9. Ramdirektiv om hållbar användning av bekämpningsmedel (omröstning)

- Betänkande: Christa Kläß (A6-0347-2007)

- Före omröstningen:

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp en ordningsfråga enligt artikel 166, och åberopa artikel 37.1 i arbetsordningen.

Artikel 37.1 rör tillgången till dokument och tillhandahållandet av information till parlamentet. Inför denna omröstning om bekämpningsmedel har många, om inte alla, här i kammaren bombarderats med e-postmeddelanden där vi ombeds rösta för ändringsförslag som går ännu längre än vad kommissionen vill att vi ska göra. Dessa e-postmeddelanden kommer från en organisation som heter Pesticide Watch, vars medlemsorganisationer fått stora bidrag från Europeiska kommissionen. Bland annat har de fått en del av de 11,7 miljoner euro som två senaste åren spenderats under den budgetpost som avser gemenskapens handlingsprogram för att främja icke-statliga organisationer som till största delen är verksamma på miljöskyddsområdet och programmet Life+.

Skulle jag med stöd av artikel 37.1 kunna få se korrespondensen mellan kommissionen och de icke-statliga organisationer som har bedrivit lobbyverksamhet riktad mot oss i alla dessa frågor? Denna betalda

lobbyverksamhet har utan tvekan lett till att parlamentsledamöterna har fått fler e-postmeddelanden. Men visst måste det vara fel av ett av kommissionens generaldirektorat att använda stora belopp av skattebetalarnas pengar, och att missbruka de icke-statliga organisationernas roll, för att försöka få parlamentsledamöterna och kommissionens ansvariga generaldirektorat att ändra uppfattning i denna fråga.

(Livliga applåder från höger)

Talmannen. – Herr Heaton-Harris! Vi kommer att vidarebefordra er kommentar.

9.10. Utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (omröstning)

- Betänkande: Hiltrud Breyer (A6-0359/2007)

- Efter omröstningen om ändringsförslag 243:

Graham Booth (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Som ordningsfråga vill jag säga att detta är ett komplett fiasko och vi måste helt och hållet gå över till elektronisk omröstning. Det här är ju löjligt!

(Applåder)

Talmannen. – Herr Booth! Detta är inte ett fiasko. Det har förekommit fel som är statistiskt normala i en omröstning av denna omfattning. Det som är löjligt är inlägg som dem ni gör.

(Applåder)

- Före omröstningen om lagstiftningsresolutionen:

Edward McMillan-Scott (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja ta upp en ordningsfråga. Jag vill inte dra ut på tiden, och jag vet att ni är för hövlig för att säga det, men det finns en bestämmelse som gör det möjligt för talmannen att vid en omröstning av denna omfattning – åtta sidor med trettio separata omröstningar – låta kammaren rösta om att återförvisa betänkandet till utskottet så att det kan gå igenom det och lägga fram det på nytt. Jag anser att vi bör använda denna bestämmelse oftare.

(Applåder)

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Ni har gjort ett mycket bra arbete och förtjänat en god lunch, precis som vi. Vi borde skjuta upp omröstningen till i morgon.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman! Klockan är 14.00, vi borde avbryta omröstning. Jag beklagar, beklagar verkligen, att ett liknande betänkande nådde kammaren. Jag föreslår att det görs mer arbete med det i utskottet nästa gång, och att dessa regler ses över i framtiden, enligt planen på att reformera parlamentet. Vi kan inte fortsätta arbeta såhär.

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). - (FR) Herr talman! Jag anser att det som min kollega sa är helt korrekt, men han skulle ha erkänt att det var hans grupp som inte respekterade arbetet i utskottet och lade fram ändringsförslagen här i dag.

(Applåder)

Roberto Musacchio (GUE/NGL). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! På denna punkt beslutade utskottet med en mycket tydlig majoritet, enligt Daniel Cohn-Bendit, ändå har kammaren motarbetat detta beslut på ett sätt som gränsar till obstruktion. Det är den verkliga situationen. Det är därför inte en förfarandemässig fråga, utan det handlar om politisk inställning.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Två olyckliga omständigheter har samverkat. För det första hade vi en mycket lång föregående debatt, som försenade omröstningen, och för det andra har vi i dag genomfört en av de största omröstningarna i denna session.

Vi kommer därför att avbryta omröstningen nu, och jag tackar er för ert samarbete.

10. Röstförklaringar

- Betänkande (A6-0395/2007) av Ouzký

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denna konvention – som syftar till att fastställa åtaganden för parterna i bedömningen av miljöpåverkan av viss verksamhet i ett tidigt planeringsskede och påtvingar stater det allmänna åtagandet för tillkännagivande och rådfrågning om alla större projekt som troligen kommer att påverka miljön på betydande ogynnsamt sätt över gränser – undertecknades av gemenskapen och dess medlemsstater den 26 februari 1991 och godkändes av gemenskapen den 27 juni 1997.

Parlamentet godkände vissa ändringsförslag, särskilt ett om utvidgning av definitionen av "allmänheten" i artikel 1X i konvention i syfte att klargöra att den allmänhet som får delta i förfaranden enligt konventionen innefattar civilsamhället och i synnerhet icke-statliga organisationer, och ett som gör det möjligt för medlemsländer som inte är anslutna till FN:s ekonomiska kommission för Europa (ECE) att ansluta sig till konventionen efter godkännande av parternas möte, som förtjänar vårt stöd.

De andra ändringsförslagen verkar mindre betydelsefulla för oss. I princip anser jag inte att de skapar några problem.

Vi instämde därför med föredraganden och röstade för betänkandet.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det korta betänkandet innehåller allvarliga brister, som bagatelliserar frågans betydelse.

De lagstiftande bestämmelser för miljöskyddet är en kompromiss mellan behovet att skydda det och krav från stora företag att maximera dess orimliga vinster vad som än händer. Vinstintresset gör konkurrenskraften till den främsta prioriteringen i EU:s multinationella företag. Följande kännetecknar detta:

- i. Kyotoprotokollet, i vilket handeln med föroreningar är iögonfallande,
- ii. hela ramlagstiftningen, som underlättar användningen och utvidgningen av genetiskt modifierade organismer,
- iii. lagstiftning om övervakning av användningen av kemiska ämnen i konsumentprodukter till en tillåten nivå. Det tog så lång tid som 40 år att fullborda denna lagstiftning, även om den naturligtvis innehåller många undantag, från 1967 (direktiv 67/458/EEG) till 2007, när Reach-förordningen trädde i kraft,
- iv. en fortfarande högst bristfällig ramlagstiftning för den integrerade förvaltningen av radioaktivt avfall,
- v. den snedvridna utvecklingen av biobränslen, på bekostnad av livsmedelsgrödor.

De multinationella företagen får trots detta agera omiljövänligt. De drabbas bara av lite böter, som utgör en mycket liten del av de extra intäkter som härrör från miljöförstörelsen. Detta bevisar också ordspråket: den som betalar bestämmer.

Vi anser att detta är allvarliga försummelser. Det som krävs är en kort, men mycket meningsfull och användbar, hänvisning till dessa frågor.

- Betänkande (A6-0360/2007) av Cavada

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen och dess protokoll står på förteckningen över konventioner och protokoll på området rättvisliga och inrikes frågor som ingår i bilaga I till anslutningsfördragen.

Denna konvention och dess protokoll antogs 1996 i syfte att upprätta en gemensam grund för straffrättslagstiftningsskydd av EG:s finansiella intressen, och trädde i kraft 2002 efter ratificeringen av de då 15 medlemsstaterna.

För att undvika att tid och ansträngningar slösas bort på de mödosamma förhandlingarna, slutsatserna och ratificeringen (av 27 medlemsstater) av särskilda anslutningsprotokoll till varje konvention, infördes det tillsammans med anslutningsfördraget för Rumänien och Bulgarien ett förenklat system för anslutning till konventionerna och protokollen, som fullbordades av medlemsstaterna på grundval av artikel 34 i fördraget om Europeiska unionen eller artikel 293 i EG-fördraget.

Jag stöder därför detta förslag om ett rådsbeslut som förenklar fastställandet av datumet för ikraftträdandet av denna konvention om Rumänien och Bulgarien.

- Betänkande (A6-0357/2007) av Coelho

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE), skriftlig. – (LT) Jag skulle vilja tala om paketet med två dokument – kommissionens förslag och rådets beslut om utvecklingen av infrastrukturen för Schengens informationssystem samt dess genomförande och förvaltning. Jag röstade för de båda resolutionerna och anser att de är mycket viktiga europeiska rättsakter.

Det är synd av lanseringen av SIS II ständigt skjuts upp. Vi ligger så långt efter i tidsschemat att det är nödvändigt att finna en väg ut ur den situation som skulle kunna göra det möjligt för oss att använda nätverket SIS 1+ efter den 13 november 2008, det vill säga att utvidga den tjänst som tillhandahålls av nätverket Sisnet och skapa en reservlösning med nätverket s-Testa.

Det står nu klart att de mänskliga och finansiella resurser som anslagits för genomförandet av SIS II måste fördelas mellan de tre projekt som utvecklas parallellt. SIS II, SIS One4all och installering, drift och förvaltning av en kommunikationsinfrastruktur. Detta kommer att påverka genomförandet av SIS II negativt.

Det är därför som beslutet om att finansiera SIS 1+ och därefter SIS One4all kommer att vara av stor vikt: kommer det att finansieras av alla deltagande parter, eller kommer Sisnet till exempel få anslag från EU:s budget? En korrekt fördelning av EU:s och medlemsstaternas resurser kommer att vara av stor vikt. Men mot bakgrund av projektets betydelse för EU:s säkerhet, är det uppenbart att SIS II är den främsta prioriteringen. Vi måste anslå medel för EU:s säkerhet och till utvecklingen av kommunikationsinfrastruktur.

- Betänkande (A6-0378/2007) av Böge

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Bara ett år efter dess upprättande, 2006, är Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter redan efterfrågad. Jag välkomnar omröstningen om beslutet att mobilisera fonden, som är ett första försök att stödja medborgare som upplever globaliseringens utmaningar.

Globaliseringen är ett fenomen som erbjuder oss otaliga möjligheter, men också skapar svårigheter när det gäller anpassning till dess effekter. Det är därför oerhört viktigt att Europeiska unionen är i stånd att båda svara på sådana utmaningar och att närma sig dem på ett effektivt sätt genom en snabb mobilisering av de nödvändiga finansiella instrumenten. EU-medborgarnas säkerhet och tilltro till framtiden ligger till grund för våra åtgärder och initiativ.

Det är en stor glädje att få välkomna denna fonds inriktning mot området arbete och arbetssäkerhet, men jag betonar också vikten av utbildning på detta område och behovet att beakta detta område, samt mobilisering av fonder i framtiden. När allt kommer omkring hoppas jag att varje EU-medlemsstat, om det behövs, kommer att gynnas av mobiliseringen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i framtiden, vars mindre positiva effekter påverkar oss alla, även i de nya medlemsstaterna. Detta är det enda sättet för oss att kunna skapa en verkligt hållbar utveckling på hela EU:s territorium.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta allra första utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Fonden inrättades efter en framgångsrik kampanj från PSE-gruppens sida för att mildra globaliseringens effekter för europeiska arbetstagare.

I detta fall används fonden för att bistå omkring 900 friställda arbetstagare inom den franska bilindustrin.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I mars 2007 begärde Frankrike medel från globaliseringsfonden med tanke på att 1 345 arbetstagare från Renault SA och 1 057 arbetstagare från Peugeot SA och dess underleverantörer skulle bli övertaliga.

På grund av budgetrestriktionerna för denna fond (500 miljoner euro om året), de begränsade kriterierna för att få medel från fonden och antalet berörda arbetstagare beviljade gemenskapen 3 816 280 euro. Vi kan konstatera att detta blir 1 902 euro för varje Renaultanställd som friställts och 1 190 euro för varje Peugeotanställd som friställts.

Europeiska kommissionen beräknade att mellan 35 000 och 50 000 arbetstagare skulle beviljas medel från globaliseringsfonden, men EU-statistiken visar att antalet arbetstagare som blivit arbetslösa på grund av "omstrukturerings" vida överstiger en halv miljon. Situationen förvärras av att de flesta av dessa arbetstagare

blivit arbetslösa på grund av en "omstrukturering" som anses ha skett "inom" EU och därför inte kan komma ifråga för medel från fonden.

Det som verkligen krävs är att man sätter stopp för den liberaliserings- och vinstmaximeringspolitik som är orsaken till utlokaliseringar och "omstrukturering" och i stället vidtar åtgärder för att bevara jobben.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 under betydande påverkan av nederlaget i den konstitutionella folkomröstningen i Frankrike. Redan från början gavs intrycket att detta var en kompensationsformel, som i högre grad var knuten till det överdrivna problemet med "omlokalisering" av jobb till nya medlemsstater än till globaliseringsproblemet. Som sådan är fonden ett svar på den oro som förknippas med utvidgningen av Europeiska unionen, och den bidrar huvudsakligen till att förstärka den och skymma de fördelar för nya och gamla medlemsstater som följer av enandet av Europa 2004.

Det är ingen överraskning att vi inleder med en ansökan från Frankrike, som är kopplad till de svårigheter som leverantörer av Peugeot och Renault upplevt, om ett belopp på 3,8 miljoner euro. Ansökan är välgrundad och har fått fullt stöd från Europaparlamentets budgetutskott.

Jag hoppas att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inte kommer att bli en metod för typisk vinststrävan på andras bekostnad (*rent-seeking*), med andra ord en metod för företag som befinner sig i svårigheter att lätt kunna erhålla EU-stöd, som tilldelas utifrån luddiga kriterier. Det är alltför många europeiska företag som står inför problemet med omstrukturering i konkurrenskraftens namn inom den globala ekonomin för att en fond med ett årligt tak på 500 miljoner euro ska kunna uppfylla alla behov.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, som innebär att parlamentet ställer sig bakom den första utbetalningen av medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, som inrättades med starkt stöd från PSE i syfte att mildra globaliseringens effekter för arbetstagarna.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Beslutet att använda den nya Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och svaret på kravet från den franska regeringen är en möjlighet som vi borde övervaka noggrant för att se om denna fond verkligen ger önskat resultat.

Enligt vad som framkommit av den debatt som fördes den dag då den upprättades syftar denna fond till att vara en institutionell reform för solidaritet beträffande globaliseringsprocessens oförutsedda och negativa följder. En fri marknadsanpassning kommer alltid att vara ett bättre alternativ än ett ingripande av staten eller motsvarande. Denna fond existerar hur som helst mot bakgrund av Europeiska unionen och av de lösningar som majoriteten av dess medlemsstater antar för att avhjälpa sociala kriser, och utmaningen är därför för det första att se till att resultatet av mobiliseringen är som förväntat och för det andra att ett ingripande av detta slag inte sänder fel signaler till marknaden och på så sätt omedvetet förespråkar lösningar som i slutändan medför ännu större skada. Eftersom jag tror och hoppas att detta inte kommer att bli fallet så röstade jag för detta betänkande.

– Betänkande: Klaß (A6-0347/2007)

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill tacka mina kolleger i parlamentet för omröstningsresultatet. Det baseras på resultatet av betänkandet om en hållbar användning av bekämpningsmedel. Vi har röstat bort toppnivåerna här. Vi har emellertid fokuserat på utbildning och information för både användare och säljare. Hållbarhet kan bara garanteras med experthantering av bekämpningsmedel. Naturligtvis tillämpas den senaste tekniken och de mest aktuella kunskaperna här.

Vi stöder det integrerade växtskyddet. Kommissionen kräver att det integrerade växtskyddet ska bli obligatoriskt för jordbruket som helhet från 2014. Vi behöver gemensamma normer för detta. Vi kan inte pressa in det integrerade växtskyddet i redan fastställda kriterier, och verkligen inte över hela Europa.

Det integrerade växtskyddet måste alltid utvecklas på ett flexibelt sätt. Det kräver uppmuntran av en god teknisk praxis och det kräver satsning – och denna satsning måste upprätthållas. Därför måste vi diskutera detta igen före andra behandlingen. Vi har fortfarande möjlighet att tillsammans med rådet och kommissionen slutföra detta på ett bra sätt, så att vi kan fortsätta i Europaparlamentet att faktiskt möjliggöra växtskydd.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket besviken över att parlamentet inte har gjort mer i dag när det gäller bekämpningsmedelspaketet. I många av de mer radikala och progressiva frågorna hade vi kunnat gå mycket längre. Men det område som jag skulle vilja koncentrera mig på just nu är de

boende i närområdet. De bör betraktas som en extra utsatt grupp, en separat exponeringsgrupp, och ett litet steg har tagits i dag för att göra detta, genom den omröstning som vi precis har haft här i parlamentet.

Människor som bor nära skolor där de närbelägna fälten sprutas och människor som arbetar eller bor nära besprutade fält är oerhört exponerade för bekämpningsmedel. De exponeras under lång tid för blandningar eller cocktails av bekämpningsmedel som sprutas i deras närområde under hela året och i många fall i decennier.

Hittills har de boende inte fått något skydd som specifik exponeringsgrupp. Detta är en stor och allvarlig hälsofråga. Jordbrukarna kan inte kontrollera bekämpningsmedlen när de väl befinner sig i luften, och studier har visat att bekämpningsmedel kan förflytta sig många kilometer i luften. Jag önskar att vi hade gått längre i vårt förbud mot all flygbesprutning.

Under decenniernas lopp har det kommit många rapporter om akut och kronisk ohälsa på landsbygden. Parlamentet borde ha gjort mer i dagens omröstning för att skydda människor från cancer, leukemi, non-Hodgkin's lymfom och en rad andra sjukdomar. Jag är väldigt besviken att vi inte använde oss av det alternativ som lagts fram i miljöutskottet. Många av dessa mer positiva åtgärder omintetgjordes tyvärr av andra grupper.

Jag hoppas att folk ser på parlamentet i dag och sätter press på sina företrädare så att vi kan göra ett bättre jobb för människors hälsa när vi kommer tillbaka till andra behandlingen. De förväntar sig att vi gör ett bättre jobb. Vi borde ha gjort ett bättre jobb och jag är ledsen att de andra grupperna inte stödde oss i dag.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) I egenskap av en ledamot som företräder ungerskt demokratiskt forum (*Magyar Demokrata Fórum – MDF*), ska jag använda min röst till att stödja båda dessa förslag till lagstiftningstexter som föreskriver strängare regler och större kontroll beträffande användning av växtskyddsprodukter. Jag anser att dessa bestämmelser utgör en milstolpe på vägen mot en säkrare och hälsosammare livsmedelsproduktion.

Ämnen som utgör en hälsorisk måste dras in, och den totala mängd bekämpningsmedel som vi använder måste minskas. I Ungern är till exempel den mängd kemikalier som används 15 gånger lägre än i Nederländerna, och ändå var Europeiska unionens interventionslager sprängfyllda med ungersk majs då de fortfarande fanns. Därför kan och måste vi gå mot att producera frukt, grönsaker och andra livsmedel genom att använda hållbara nivåer av växtskydd. I de fall där en medlemsstat skulle vilja tillämpa hårdare bestämmelser bör den fortsatt ha möjlighet att göra det. Tack så mycket.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr kommissionsledamot! Jag ogillar att människors hälsa utsätts för risker, t.ex. vid flygbesprutning, och att användningen av bekämpningsmedel ständigt ökar till följd av växande motståndskraft mot växtskydd.

Det råder ingen tvekan om att vi måste modernisera bestämmelserna om en säker användning av bekämpningsmedel i Europa. Det är dock beklagligt att det i parlamentet, genom De gröna och parlamentsledamöter på vänsterkanten, gavs företräde för populistiska förslag som exempelvis endera ett totalförbud eller ett förbud på lokalnivå mot användning av bekämpningsmedel. Det anser jag vara oansvarigt. Vi talar om växtmediciner, och att förbjuda dem skulle vara likvärdigt med att förbjuda användning av läkemedel inom humanmedicin. Båda delarna är naturligtvis giftiga om de används felaktigt: därför måste vi anstränga oss för att främja normer och sprida information snarare än att vidta vetenskapligt ogrundade, omdömeslösa och överdrivet byråkratiska åtgärder.

Mina damer och herrar! Jag stödde inte majoriteten av förslagen i paketet, på grund av sunt förnuft. Jag anser inte att Klafßbetänkandet är så lyckat i den form som det har godkänts.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill tala om att jag röstade för Christa Klafß' betänkande, och en anledning till att jag gjorde det var att detta betänkande hänvisar till en skärpning av de förslag som Europeiska kommissionen har lagt fram. Nationella handlingsplaner nämns särskilt i samband med en minskad användningsfrekvens i fråga om bekämpningsmedel med 25 procent på 5 år och med hälften – med 50 procent – på 10 år. Det är mycket viktigt att Europaparlamentet är hårdare i denna fråga och har en mer miljövänlig strategi än Europeiska kommissionen.

Jag vill också starkt betona att mitt beslut påverkats av att det finns ett yttrande i det betänkande som lades fram för omröstning om att alla medlemsstater ska inrätta buffertzoner för att hindra att bekämpningsmedel hamnar i vattenförekomster och dricksvatten.

Bernadette Bourzai (PSE), skriftlig. – (FR) I egenskap av föredragande för yttrandet om vattenkvalitet har jag sett att bekämpningsmedel påverkar miljön, och framför allt yt- och kustvatten, negativt, eftersom de är beständiga, kan transporteras långa sträckor och utgör en diffus form av förorening som är svår att lokalisera på grund av avdrift, direkta förluster i marken och luften, avsköljning av växter vid regn och så vidare. Mer allmänt kan den nuvarande användningen av bekämpningsmedel inom jordbruket få skadliga följder för vår hälsa. Jag har därför sett fram emot kommissionens lagstiftningsförslag om användning av bekämpningsmedel och förfaranden för tillstånd och utsläppande på marknaden.

Jag anser dock att målsättningarna är otillräckliga, och det är anledningen till att jag, vid parlamentets plenarsammanträde, utan framgång stödde den ståndpunkt som antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet som krävde en målsättning för EU på en minskning med 25 procent i användningsfrekvens för bekämpningsmedel inom 5 år och en minskning med 50 procent inom 10 år, och buffertzoner på 10 meter mellan fält och vattendrag. Jag beklagar särskilt att detta är en första behandling och att texten förmodligen kommer att urvattnas ännu mer.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet av Christa Kläß om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder för att uppnå en hållbar användning av bekämpningsmedel, för det eftersträvar målet att minska användningen av växtskyddsmedel och bidrar till höga säkerhetsnormer för människor, djur och miljö.

Jag anser dock att det är nödvändigt att möjligheten till flygbesprutning upprätthålls i situationer där det inte finns något hållbart alternativ eller där markbesprutning innebär en större risk. I Natura 2000-områden borde det också, utöver möjligheten att förbjuda bekämpningsmedel, vara möjligt att begränsa bruket av dem eller minimera de risker de medför, vilket förutsätter en särskild riskbedömning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) När gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram antogs erkändes att växtskyddsmedlens påverkan på människors hälsa och på miljö måste minskas. Behovet av att uppnå en mer hållbar användning av bekämpningsmedel underströks, en dubbel strategi angavs med ett fullständigt genomförande och en lämplig revidering av den relevanta rättsliga ramen och en temainriktad strategi för hållbar användning av bekämpningsmedel utvecklades.

Nu anser föredraganden att titeln på kommissionens förslag är missvisande. Syftet med förslaget är att reglera en särskild typ av bekämpningsmedel, nämligen bekämpningsmedel i form av växtskyddsmedel. Termen "bekämpningsmedel" borde följaktligen genomgående ersättas med "växtskyddsmedel" i direktivet.

Direktivet syftar till att minska de risker för miljö och människors hälsa som är förknippade med användningen av växtskyddsmedel. Åtgärder som utformats med detta i åtanke måste dock vara proportionella, och vi får inte glömma att det i huvudsak ska vara medlemsstaternas uppgift att hjälpa till att minska de risker som användning av växtskyddsmedel medför genom nationella handlingsplaner. Det är det enda sätt som de olika förhållandena och situationerna på lokal nivå kan beaktas på.

Robert Goebbels (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade systematiskt mot hela växtskyddspaketet för att ge uttryck för mitt motstånd mot en akt som ännu inte är redo för ett plenarsammanträde. Det är helt enkelt överdåligt av en lagstiftare att ställa 700 parlamentsledamöter inför 300–400 ändringsförslag, som det ska röstas om i 3–4 omgångar. Vi skulle lika gärna kunna anordna ett lotteri. Det verkar lovvärt att lagstiftaren vill bekämpa missbruk av bekämpningsmedel. Men att organisera ett system som är så byråkratiskt att det är ineffektivt innebär dålig lagstiftning. Hur som helst, om vi vill förse en ständigt växande befolkning med mat kan jorden inte klara sig utan växtskyddsmedel.

Toine Manders (ALDE), skriftlig. – (NL) I dag vägrade Europaparlamentet att gå med på krav från miljöfundamentalister på ogenomförbara bestämmelser om en hållbar användning av bekämpningsmedel. Det huvudsakliga tvistefråget var förslaget från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om att förbjuda användningen av bekämpningsmedel inom 10 meter från vattendrag och vattenförekomster. Detta skulle få katastrofala följder för förvaltarna för offentliga utrymmen och rekreationsområden som t.ex. golfbanor i länder som Nederländerna, där mycket av ytan täcks av vatten.

Resultatet av omröstningen är en kompromiss mellan miljöskydd och genomförbara regler för myndigheter och företagare. Vi har ett gemensamt ansvar att utesluta risker, och "ju mindre desto bättre" stämmer verkligen i fråga om bekämpningsmedel, men reglerna måste vara realistiska och genomförbara. Om det finns alternativ så måste de användas, men det är ett önsketänkande att förbjuda all användning av bekämpningsmedel enligt lag och tro att detta inte kommer att få några följder för vår ekonomi och vårt samhälle.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande i dess ändrade lydelse, som utgjorde en rimlig kompromiss mellan att skydda den allmänna säkerheten genom att begränsa användningen av bekämpningsmedel, och hjälpa jordbruksindustrier att öka sin produktion av grödor. Jag stöder starkt den försiktighetsprincip som fått en central roll.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Vid lunch kommer Europaparlamentet att i stort ha sänt ett budskap som svarar mot medborgarnas oro när det gäller att göra jordbruket mindre beroende av bekämpningsmedel, mer hållbart och mer hänsynsfullt mot jordbrukares och andra användares hälsa.

Ett steg framåt är avsnittet om hälsoskydd, som saknades helt i förordningen från 1991 och som nu tydligt bekräftas genom erkännande av substitutionsprincipen (som liksom Reach syftar till att uppmuntra en användning av alternativ som innehåller mindre eller inga kemikalier) där betoningen ligger på skydd av de mest sårbara befolkningarna och förbudet i princip mot flygbesprutning.

Det var nödvändigt att täppa till ett rättsligt kryphål i fråga om fasen för användning för yrkesanvändare och privata användare. Detta kommer att uppnås genom ramdirektivet, i vilket en ny praxis och nya mönster inom trädgårdsarbete beaktas: bekämpningsmedel används till och med i våra hem och trädgårdar!

En sak jag dock verkligen beklagar är förkastandet i Klafsbetänkandet av kommissionens nya strategi – känd som det integrerade växtskyddet – inom vilken användning av all tillgänglig jordbruksteknik tillåts, medan miljövänlig teknik prioriteras. Jag håller fast vid min åsikt: en integrerad produktion är sunt förnuft tillämpat på 2000-talets jordbruk.

Karin Scheele (PSE), skriftlig. – (DE) Det föreslagna direktivet om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder för att uppnå en hållbar användning av bekämpningsmedel är betydelsefullt, eftersom det fortfarande går att återfinna oroande mängder av vissa bekämpningsmedel trots de befintliga ramförordningarna om mark, luft och vatten. Det finns också bevis bortom de befintliga förordningarna som ger anledning till oro i fråga om jordbruksgrödor och som kräver ett politiskt initiativ. Nationella handlingsplaner med konkreta mål för att minska risker och beroenden som kommer av bekämpningsmedel är av avgörande betydelse i detta sammanhang. Det är ytterst beklagligt att vi inte har följt upp ändringsförslagen i kammaren med målet att minska oroväckande giftiga och mycket giftiga ämnen med 50 procent fram till 2013 och att minska användningen av bekämpningsmedel med 20 procent under de följande 10 åren. Detta skulle ha varit en betydelsefull politisk signal också i den specifika situationen.

Bogusław Sonik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Nyckeln till en hållbar användning av växtskyddsmedel är en rationell riskbegränsning. Vi borde nå detta mål genom att förverkliga principerna i direktivet om en hållbar användning av bekämpningsmedel.

Varje enskilt land kommer att vara skyldigt att utarbeta sin egen plan enligt de riktlinjer som anges i direktivet. Varje enskilt land borde göra detta med vederbörlig hänsyn till lokala faktorer och med respekt för skillnader.

Den huvudsakliga skillnaden mellan oss är nivån på jordbruksutvecklingen. De länder som tillhör de nya medlemsstaterna i EU har ofta enorma underskott att inhämta, särskilt när det gäller kvaliteten och sundheten hos de livsmedel som produceras. En minskning i användning av bekämpningsmedel i dessa länder jämfört med den nuvarande användningsnivån kommer att slå tillbaka på oss konsumenter.

Våra landskap är också olika. I Polen kanske skogssträckor bara kan skyddas mot skadedjur med behandling från luften. Det är vårt ansvar gentemot den naturliga miljön att skydda skogarna, medan parlamentets uppgift är att definiera principerna för en säker användning av produkter som skyddar den naturliga miljön.

Det står mycket i direktivet om att utbildning av jordbrukare är det viktigaste sättet att genomföra en hållbar användning av bekämpningsmedel på. Det är parlamentets uppgift att stödja en sådan utbildning och att skapa de villkor som krävs för att man ska nå fram till alla jordbrukare.

Direktivets riktlinjer bör uppmuntra både medlemsstater och jordbrukare snarare än avskräcka dem.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstar mot direktivet eftersom det inte längre finns en tydlig linje mellan de olika ändringsförslagen, vilket jag anser är viktigt. Växtskydd gör nytta för människor och hälsa och är inte ett varningens tecken för en politik som inte har någon vetenskaplig grund.

– Betänkande: Breyer (A6-0359/2007)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag anser att vi borde sträva efter att uppnå folkhälsa och konsumentskydd och jag vill ge mitt fulla stöd till dessa ståndpunkter också. Det är helt enkelt ingen mening med att vi presenterar opraktiska lösningar och skapar situationer där livsmedelsproduktion inte längre är möjlig med godkända medel. Därför är jag övertygad om att Breyerbetänkandet inte kan bestå i denna form och att vi bör ändra det i detta avseende. Jag har röstat mot det och anser, och är glad över, att det har hittats en mycket förnuftigare och mer praktisk lösning i Klafbetänkandet och följaktligen i de handlingsplaner som jag var föredragande för i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. Av den anledningen hoppas jag att vi också kan förbättra Breyerbetänkandet på ett betydande sätt vid andra behandlingen, för vi måste förbättra det.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Det blir ett blandat budskap idag. Jag tycker att det mest bisarra inslaget idag var Heaton Harris angrepp som gick ut på att frivilliga rörelser försöker påverka parlamentet. Det stora som har hänt är att parlamentets position har försvagats genom en massiv lobbning av lobbyister betalda av industriintressen där man sätter intresset att sälja mer bekämpningsmedel framför att skydda folkhälsa och konsumenter. Som tur är lyckades de inte hela vägen. Fortfarande har vi kvar bekämpningsmedelspasset som ger konsumenterna en rimlig möjlighet att kunna se vad det är de får i sig genom att fråga sina handlare. Detta är ett viktigt skydd och det måste vi slåss för när vi förhandlar med rådet. Däremot skyddade parlamentet inte de boende på det sätt som miljöutskottet ville. De har sämre skydd och får sämre information än vad utskottet ville. Detta måste rättas till i andra behandlingen. Jag anser att vi inte kan fortsätta att tillåta de allra mest farliga kemikalierna på den nuvarande nivån. Parlamentet undvek nu att ta ett generellt minskningsmål för alla pesticider, vilket var olyckligt.

Jag vill dock säga att vi i gröna gruppen nu fått igenom ett betänkande som i huvudsak kan användas för en bra förhandling med rådet, men där benämningen blir lite fånig. Precis som att kalla konstitutionen för ett reformfördrag är det märkvärdigt att parlamentet döper om pesticider till växtskyddsmedel. Om det gällde alla växtskyddsmedel skulle vi precis lika gärna kunna lägga in staket i lagstiftningen för att de skyddar mot rådjur. Det visar hur absurt växtskyddsmedel är som benämning.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet av Hiltrud Breyer om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden, eftersom det kommer att bidra till att säkra höga säkerhetsstandarder för människor, djur och miljö genom fastställande av stränga men förenklade förfaranden och genom rationalisering av resurser.

Det antagna betänkandet uppfyller subsidiaritetsprincipen, så att medlemsstaterna kan ta hänsyn till särskilda nationella villkor, framför allt växtskydd och klimatförhållanden, och så att lämpliga riskbegränsande åtgärder kan antas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta förslag borde vara i linje med orsakerna bakom unionens sjätte miljöhandlingsprogram med som syfte att tillämpa den kunskap som finns i dag om framtida och retroaktiva strategier för att bedöma riskerna och farorna för människor och miljö och för att skapa sammanhållning med andra politiska områden.

Förordningen måste följaktligen, också i linje med den temainriktade strategin för hållbar användning av bekämpningsmedel, garantera en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön och ge företräde till försiktighetsprincipen, men åtgärderna måste vara proportionella och ta hänsyn till subsidiaritetsprincipen.

Länkar till andra politiska områden borde framhållas tydligare. Förordningen borde exempelvis inte gå emot målen och kvalitetsnormerna i ramdirektivet om vatten (2000/60/EG) och dess dotterdirektiv. Detta måste garanteras med hjälp av regelbundna kontroller.

Varje enskild medlemsstat bör behålla alternativet att gå bortom gemenskapsstandarden i sin grundläggande skyddsstandard och att fatta beslut i fråga om produktlicensiering för att genomföra fastställda mål med nationella åtgärdsplaner för växtskyddsmedel, hälsoprogram eller åtgärder för miljöskydd, som grundas på särskilda nationella förhållanden.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande och jag är glad att det kombinerar hållbar användning av bekämpningsmedel med effektivt hälso- och miljöskydd.

Luca Romagnoli (ITS), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även om jag röstade för Breyerbetänkandet som helhet ansåg jag att det var ändamålsenligt att stödja några ändringsförslag som

utformats för att ändra det ursprungliga förslaget. Det är nödvändigt att bryta monopolet för stora multinationella företag på området för samutnyttjande av och tillgång till uppgifter, och öppna sektorn för en ökad och mer rättvis konkurrens. Å andra sidan påverkas denna sektor av geografiska och miljömässiga olikheter, som måste övervägas noggrant.

Det vi behöver är större flexibilitet i fråga om ömsesidigt erkännande och komparativa utvärderingar av ämnen. För närvarande nekas faktiskt små och medelstora företag, som huvudsakligen producerar hjälpämnen, handlingsutrymme på grund av just de stora företagsgruppernas överdrivna makt – och inte bara på området för hantering och utbyte av uppgifter heller. Den europeiska lagstiftningen måste absolut ta hänsyn till och stödja deras krav för att förhindra att de sakta men säkert försvinner från marknaden.

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Efter att tidigare ha använts för att skydda växter mot olika parasiter har bekämpningsmedel förändrat jordbruket på ett betydande sätt. I dag ser vi dock att den enormt utbredda användningen av dessa bekämpningsmedel i jordbruksmiljöer och andra miljöer har en skadlig verkan på miljön (förorening av vatten, luft, mark, osv.) och på hälsan (utveckling av vissa cancerarter, fertilitetsproblem).

Med tanke på detta har EU beslutat att ändra lagstiftningen i syfte att uppmuntra till en minskad användning av bekämpningsmedel. Framför allt inom ramen för Breyerbetänkandet om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden och en hållbar användning av bekämpningsmedel röstade jag för att fastställa stränga kriterier för alla giftiga ämnen (neurotoxiska, bioackumulerande, cancerframkallande osv.). Jag stödde också, på samma sätt, i överensstämmelse med Frankrikes åtgärdsplan för växtskyddsmedel och Reach, en minskning med 50 procent till 2013 av användningen av extremt oroande bekämpningsmedel och en ersättning av de farligaste ämnena med säkrare ämnen (inklusive produkter utan kemikalier). Slutligen röstade jag, i enlighet med andan i den nationella miljödebatten i Frankrike, för en skatt på bekämpningsmedel för att uppmuntra jordbrukarna att minska användningen av behandling produkter.

Karin Scheele (PSE), skriftlig. – (DE) I går hade jag inte möjlighet att utnyttja min talartid. Omröstningen i utskottet för klimatförändringar om Hassibetänkandet, som utgör grunden för Europaparlamentets ställning inför FN:s klimatkonferens, ägde rum samtidigt. Europeiska unionens nya politik om användningen av bekämpningsmedel är ett viktigt steg mot ett bättre hälso- och miljöskydd. Parlamentets tydliga ställning mot det system med tre zoner som kommissionen föreslagit är av särskilt stor betydelse i resultatet av dagens omröstning. Det system som föreslagits är missvisande och skulle på ett grovt sätt stå i strid med målet för den hållbara användningen av bekämpningsmedel.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstar emot betänkandet, eftersom det inte har utformats enligt strikt vetenskapliga kriterier och eftersom jag betraktar systemet med zoner – vilken version det än rör sig om – som meningslös. Bara ett system med ett enda tillstånd är vettigt på ett gemensamt ekonomiskt område. Jag hoppas på en betydande förbättring vid andra behandlingen.

– Betänkanden: **Klaß (A6-0347/2007)** och **Breyer (A6-0359/2007)**

Liam Aylward och Brian Crowley (UEN), skriftlig. – (EN) Trots gällande lagstiftning för att minska användningen av bekämpningsmedel råder det ingen tvekan om att det finns alltför mycket bekämpningsmedel i vår luft, i våra vatten och i våra livsmedel, vilket påverkar vår hälsa och miljön.

Samtidigt som jag och mina kolleger i dag klart röstade för att minska mängden bekämpningsmedel i våra dagliga liv är det viktigt att uppmärksamma jordbrukarnas och fruktodlarnas praktiska behov, särskilt i dessa tider av stigande matpriser. Vi kan inte lagstifta helt abstrakt! Jag har röstat för ett praktiskt och balanserat synsätt och mot extrema ändringsförslag som skulle minska vår livsmedelsförsörjning och göra jordbruket överdrivet tungrovt och opraktiskt. Glöm inte att jordbrukarna av naturen är miljöväänner! I stället för ett förbud mot bekämpningsmedel kommer medlemsstaterna att utarbeta utbildnings- och informationskampanjer, bästa praxis och integrerat växtskydd, vilket kommer gynna både medborgare, konsumenter och jordbrukare.

Jag har röstat för realistiska mål för medlemsstaterna samtidigt som jag har tagit hänsyn till de stora skillnaderna mellan de 27 medlemsstaterna. När det gäller själva användningen måste vi koncentrera oss på riskerna och ta hänsyn till skaderisker och exponering.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Vad gäller betänkandena om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden och en hållbar användning av bekämpningsmedel följde jag den mycket ansvarsfulla linje som min grupp intagit.

Produkter som klassificeras som CMR1, som enligt vetenskapliga bevis är skadliga för människors och djurs hälsa, borde inte längre godkännas.

Skyldigheten att underrätta alla grannar före besprutning skulle bara orsaka masshysteri, utöver att det skulle medföra en enorm mängd kontraproduktiv byråkrati som ändå blir föråldrad i och med borttagandet av CMR1 från marknaden.

Jag anser att subsidiaritetsprincipen borde användas i fråga om buffertzoner som inte ska behandlas, för att förhindra att det tillämpas ytterligare begränsningar på jordbruksproduktionen.

Jag motsätter mig inrättandet av en särskild skatt på godkända produkter, eftersom detta skulle leda till en helt onödig ökning av kostnaderna för jordbruksproduktionen.

Jag motsätter mig naturligtvis förbudet mot att sprida växtskyddsmedel från helikopter. Det är oacceptabelt att förbjuda denna metod som är den enda genomförbara metoden i vissa regioner, där exempelvis vinrankor odlas på bergssluttningar.

Det gläder mig mycket att mina ändringsförslag beträffande de oacceptabla effekterna av växtskyddsmedel, som bland annat skulle kunna påverka beteendet hos vissa arter, som t.ex. bin, på ett negativt sätt och som till och med skulle kunna leda till att dessa arter utrotas, har beaktats.

Robert Navarro (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Klaß- och Breyerbetänkandena om användning av bekämpningsmedel, eftersom de sänder signaler om framsteg mot större hänsyn till hur användning av växtskyddsmedel påverkar miljö och hälsa. Jag välkomnar särskilt antagandet av socialdemokraternas förslag att förbjuda användningen av bekämpningsmedel i bostadsområden och känsliga områden. Jag är också mycket glad över att vårt förslag om ett systematiskt främjande av icke-kemiska metoder antogs. Jag beklagar dock att den europeiska högern har motsatt sig ett införande av mål för att minska användningen av dessa produkter. Det finns många exempel som visar att en sådan minskning är möjlig, och en strategi för successiv minskning hade kunnat införas utan att industri och sysselsättning hade äventyrats. Högern har än en gång prioriterat vinster ... Men små steg räknas också, och dessa betänkanden är ett steg i rätt riktning mot morgondagens hållbara jordbruk och en hälsosammare miljö för våra barn.

11. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.25 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. Förslag till allmän budget 2008 (avsnitt III) – Förslag till allmän budget 2008 (avsnitt I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Kyösti Virrankoski, för budgetutskottet, om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt III – kommissionen (C6-0287/2007 – 2007/2019(BUD)) (A6-0397/2007) och

– betänkandet av Ville Itälä, för budgetutskottet, om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt I, II, IV, V, VI, VII, VIII och IX – (C6-0288/2007 – 2007/2019(BUD)) (A6-0394/2007).

Talmannen. – Innan jag överlämnar ordet till kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė vill jag uttrycka min stora förvåning över att de andra ledamöterna av kommissionen som vi bad komma hit inte är närvarande. Det finns olika orsaker till detta: våra inbjudningar påstås ha skickats lite för sent. Så kan vara fallet, och jag ska kontrollera detta.

Jag vill dock påminna kommissionen om att man, enligt det interinstitutionella avtalet måste närvara den vecka som Europaparlamentet sammanträder. Jag ska undersöka detta och jag förväntar mig att både kommissionen och vi i parlamentet, naturligtvis, uppfyller de åtaganden vi har inom ramen för det interinstitutionella avtalet.

Jag ber därför den kommissionsledamot som är närvarande i dag, Dalia Grybauskaitė, att förmedla detta till kommissionen. Jag klargjorde för övrigt detta vid talmanskonferensen. Jag vill emellertid inte komma med några ensidiga anklagelser, men jag ska undersöka saken.

Ville Itälä (PPE-DE), föredragande. – (FI) Herr talman! Jag vill först och främst tacka ordföranden för budgetutskottet och utskottets ledamöter och samordnare för att de gjort det möjligt för oss att nå en sådan utmärkt kompromiss i en mycket positiv atmosfär. Parlamentets generalsekreterare var också mycket öppen och samarbetsvillig under utarbetandet av budgeten. Det är en bra inledning på det framtida samarbetet mellan administrationen och budgetutskottet.

Först och främst vill jag säga att vi inte kan behålla detta system med två organisationer som beslutar om budgeten – presidiet och budgetutskottet. Det är inte en bra strategi att presidiet ska utveckla olika nya idéer och nya projekt. Budgetutskottet är endera en sorts nickedocka som godkänner fonderna, eller så är man en elak pojke eller flicka som slopar dem. Så var också fallet när gruppordförandena föreslog betydande nya öknningar, som skulle ha överstigit det välkända 20-procentiga tak som vi har enats om. Jag hoppas att man kommer att lyssna på de riktlinjer som utskottets ordförande anger i detta sammanhang, för han har rätt uppfattning om hur detta förfarande borde hanteras för att konkreta och lämpliga resultat ska kunna uppnås. Dessa saker kan inte beslutas på två platser. Det är mycket bättre om de beslutas på en enda plats.

När parlamentets budget utarbetades visade administrationen och presidiet ett gott initiativ genom att föreslå att en grundläggande princip borde vara att stanna kvar under det 20-procentiga taket. Gruppordförandena gjorde sedan tillägg till de politiska reglerna. Ett sådant bestod av att alla ledamöters assistenter borde få 1000 euro mer i månaden, vilket totalt skulle uppgå till omkring 10 000 000 euro, och man beslutade om en rad andra öknningar, när vi i själva verket befann oss i en situation där vi till viss del måste skära ned på extra utgifter. Detta är naturligtvis aldrig en lätt sak, men det måste klargöras att vi inte har gjort några verkliga besparingar eller nedskärningar. I stället har vi bara försökt hålla fast vid budgetdisciplinen när det gäller nya öknningar, så att budgeten inte ska bli för omfattande.

Detta är naturligtvis viktigt, eftersom det är skattebetalarnas pengar som spenderas. Vi borde tänka på vilka projekt vi borde engagera oss i och vilka som är godtagbara utifrån skattebetalarnas synpunkt. Vi måste framför allt koncentrera oss på det arbete som vi huvudsakligen har valts för att uträtta här. Detta är ett lagstiftande organ, så vi borde inte genomföra projekt som ligger utanför räckvidden för det faktiska lagstiftningsarbetet.

Jag vill dock säga att jag är nöjd med den gemensamma kompromiss som tillåter en ökning för parlamentet på strax under 4 procent. Denna ökning är rimlig, och omfattar i varje fall många projekt som andra ledamöter här i kammaren ställer sig bakom.

Jag ska nämna några av dessa projekt. För det första är det informationspolitiken, som är mycket viktig. Till denna har ytterligare 9 miljoner euro lagts till reserven, att spenderas på den nya webb-TV:n när prototypen har godkänts. Denna idé om webb-TV som en teknisk informationskanal är godtagbar, men den borde inte sättas i verket på det sätt som föreslås nu. De politiska grupperna och ledamöterna ska inte delta i övervakandet av det aktuella organet eller i det vardagliga arbete som ingår. Administrationen har inte den sortens politiska ärlighet som de politiska grupperna och ledamöterna har och som folket vill se.

Jag har tyckt att det har varit svårt att förstå den idé som föreslagits av vänstern om att politiken borde strykas ur ledande principer och att information om parlamentet bara får tillhandahållas via dess administration och inte via dess ledamöter eller politiska grupper. Det är omöjligt att bara låta informationspolitik tillhandahållas via administrationen och det utelämnar oss, som har valts demokratiskt till parlamentet, ur informationsmaskineriet.

En annan idé som hör samman med detta ämne är den om lokala medier, som det beslutades om vid ett plenarsammanträde alldeles före semesteruppehållet. Den gick ut på att ledamöterna borde få lite mer pengar till att bjuda in företrädare för lokala medier för att iaktta vad som sker i parlamentet och för att intervjua dem. Budgetutskottet röstade mot detta. Jag förstår mig inte på denna uppenbara fientlighet mot små lokala medier från vänsterns sida, eftersom det ger oss möjlighet att komma så nära vanliga människor som möjligt.

Nu har vi i budgetutskottet dock röstat mot dessa pengar med majoritet, och vi ledamöter kan inte lägga mer pengar på att bjuda hit lokala medier.

För det tredje vill jag nämna informationskontoret. Varje enskild medlemsstat har sitt eget informationskontor, vilket är bra, men varför köper man de dyraste byggnaderna i de dyraste områdena? Varför kan vi inte köpa något billigare byggnader lite längre utanför staden och lägga de relevanta medlen på personalresurser? Fler människor måste besöka arbetsplatser, läroinstanser och skolor och berätta för folk vad parlamentet gör och varför. Det är det bästa sättet att påverka folk på, att gå till dem, inte att köpa dyra byggnader. Dessa pengar skulle kunna spenderas på ett bättre sätt.

Vad gäller byggnadspolitiken i allmänhet hoppas jag att alla institutioner tillsammans kan inrätta en gemensam organisation för att fundera över när och var det ska byggas och när och var egendom ska köpas, så att vi inte fattar beslut utan att veta vad de andra gör och på så sätt höjer fastighetspriserna på konstgjord väg.

Jag vill bara kommentera resolutionen om förslaget att minska antalet sammanträden i Strasbourg. Detta skulle kunna beskrivas som en debatt utan slut, men den måste fortsätta tills något sker. Vi måste också föregå med gott exempel när det gäller minskning av utsläpp. Vi kan inte slösa bort 200 miljoner euro av skattebetalarnas pengar varje år. Vi måste visa allmänheten att EU har utvidgats och förändrats, och för att göra det måste vi förändras. Jag har inte hört en enda bra förklaring till varför detta krångel måste fortsätta. Därför hoppas jag att vi kommer att rösta om denna fråga, så att parlamentet kan förhandla med rådet och så att den förändring som behövs så väl kan äga rum.

Jag vill återigen tacka samordnarna och ledamöterna i budgetutskottet för denna kompromiss, och jag hoppas att den kommer att bevaras i omröstningen här på torsdag och att de aktuella siffrorna kommer att kvarstå precis som vi kommit överens om.

Kyösti Virrankoski (ALDE), föredragande. – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot! Europeiska unionens budget för 2008 är den andra under denna programperiod. När den befintliga budgetramen antogs prioriterades särskilt förstärkningen av konkurrenskraften och sammanhållningen för tillväxt och sysselsättning.

Kommissionens preliminära förslag till budget var 129,2 miljarder euro för åtagandebemyndiganden och 121 miljarder euro för betalningsbemyndiganden. Rådet skar ned på åtagandebemyndigandena till 128,4 miljarder euro och betalningsbemyndigandena till 119,4 miljarder euro i sitt budgetförslag, dvs. en nedskärning på 10,3 miljarder euro inom en redan mycket snäv budgetram.

Rådets budgetförslag belyste också andra frågor. Inom ramen för rubrik 1 (konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning) skars betalningsbemyndigandena ned med hela 1 046 miljoner euro, även om det var en ovillkorlig prioritet i budgetpolitiken.

Under hösten fick parlamentet också kommissionens ändringsskrivelse i vilken det föreslås ytterligare 262 miljoner euro för externa åtgärder. Kommissionen föreslog vidare en kontroll av budgetramen, så att tillräckliga medel skulle kunna sättas undan för det globala Galileosystemet för exakt positionsbestämning och Europeiska institutet för innovation och teknik för perioden 2008–2013. Förslaget var förenligt med parlamentets resolution som antogs den 20 juni och med första behandlingen av lagstiftningen om Europeiska tekniska institutet.

Utifrån dessa kriterier utarbetade budgetutskottet ett eget förslag, som nu behandlas. Nyckelelementen är följande:

Budgetens ovillkorliga prioritet är rubrik 1 (konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning). Åtagandebemyndigandena har höjts, i synnerhet i fråga om forskning och utbildning inom ramen för Lissabonstrategin och för det transeuropeiska nätet.

Rubrik 1a rör också medel för satellitnavigationsprogrammet Galileo. När den fleråriga budgetramen utarbetades varnade parlamentet för att Galileo var underfinansierat. Nu har det ett underskott på 2,4 miljarder euro, för att de privata företagen inte vill vara delaktiga i projektet, vilket har skett i Förenta staterna. Eftersom projektet är politiskt och ekonomiskt betydelsefullt för Europa insisterade parlamentet på att man skulle gå vidare med det och att det skulle finansieras ur EU:s budget. Det måste fattas ett beslut om detta under detta budgetförfarande. Av den anledningen hade Galileo och de bemyndiganden för Europeiska tekniska institutet som har samband med det placerats utanför budgetens räckvidd i budgetförslaget, i form av ett förslag om "satellitförändring". Ett villkor för att det ska antas är att kommissionens förslag till ändring av den fleråriga budgetramen antas. Om detta inte sker kommer Galileoprojektet att misslyckas och finansieringen av

Europeiska tekniska institutet kommer också att hamna i svårigheter. Det är meningslöst att fortsätta att finansiera Galileo om rådet inte har den verkliga viljan att slutföra projektet.

Strukturfonderna och Sammanhållningsfonden under rubrik 1b har stärkts avsevärt, eftersom de utestående åtagandena inom ramen för fonderna – RAL – är oroväckande höga, på över 95 miljarder euro.

I somras enades parlamentet och rådet om en gemensam förklaring beträffande kommissionens långsamhet i fråga om att godkänna funktionella program. I nuläget har 63 procent av programmen inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden ännu inte godkänts, liksom 83 procent av programmen inom ramen för Europeiska socialfonden och 75 procent av programmen för landsbygdsutvecklingen, trots att det första programåret redan går mot sitt slut.

Långsamheten hos denna administration utgör ett allvarligt hot mot EU:s struktur- och sammanhållningspolitik, och framför allt mot återuppbyggnaden av de nya medlemsstaterna, eftersom den befintliga budgetramen är ett enormt europeiskt återuppbyggnadsprojekt, större än Marshallplanen efter andra världskriget. I detta budgetförslag har dock bara 22,1 miljarder euro och 5,3 miljarder euro avsatts för strukturåtgärder respektive landsbygdens utveckling för de nya medlemsstaterna. Budgetutskottet föreslår följaktligen att en del av kommissionens relevanta administrativa kostnader ska placeras i reserven och fördelas om och när programmen godkänns, för detta förfarande måste påskyndas.

Ett annat stort problemområde rör rubrik 4 (EU som global partner). Det preliminära budgetförslaget var klart otillräckligt, vilket ledde till att kommissionen i sin ändringskrivelse föreslog att avsätta 120 miljoner euro för Kosovo och 142 miljoner euro för Palestina. Rådet föreslog också en ökning med 260 miljoner euro för samma regioner.

Budgetutskottet antog kommissionens strategi, men lade till ytterligare 10 miljoner euro vardera för Kosovo och Palestina. Utskottet utarbetade också ett s.k. asteriskändringsförslag för att försvara parlamentets egna prioriteringar. Det går med på en nedskärning på 40 miljoner euro, som annars hade måst göras i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, eftersom den ökning som rådet föreslog är ett uppenbart intresseområde för dem och skulle äventyra parlamentets prioriteringar. Asteriskändringsförslaget inbegriper också de ökringar som utskottet för utrikesfrågor kräver för Palestina och Kosovo, som totalt uppgår till 40 miljoner euro, plus en mindre förändring på 7 miljoner till Världshälsofonden och vissa andra budgetposter. Detta ändringsförslag kan antas om rådet går med på att använda flexibilitetsmekanismen.

Vad gäller de decentraliserade organen vill jag säga att utskottet bevarade de nedskärningar på 32 miljoner euro som rådet gjort och som gjorts i personalkostnader. Vi anser att samarbetet gick relativt bra. Den mest väsentliga förändringen rörde gränsförvaltningsbyrån, Frontex, för vilken bemyndigandena ökades med 30 miljoner euro. Samarbete på området för gränskontroll och en förbättring av denna kontroll är en av parlamentets nyckelprioriteringar.

Temat för denna budget är "en resultatriktad budget". Den syftar till att främja både verksamhetsbaserad budgetering och verksamhetsbaserad förvaltning. I detta syfte har 49 miljoner av kommissionens allmänna administrativa kostnader placerats i reserven för att fördelas om och när kommissionen lägger fram förslag till undersökningar och rapporter enligt parlamentets begäran, om utveckling av den verksamhetsbaserade förvaltningen, klagörande av personalens ansvarsskyldighet och den framtida trenden i fråga om personalantal. Detta är också kopplat till den förklaring om genomförandeorgan som antogs vid parlamentets förlikningssammanträde. Det anges att alla nya förslag måste innehålla en kostnads-nyttoanalys i jämförelse med en situation där åtgärderna skulle vara kommissionens ansvar. Dessutom borde riktlinjer för redovisning och ansvar i fråga om byrån och kommissionen tydligt fastställas, och det måste förklaras hur kommissionen ska ta ansvar för byråns arbete och för hur medlen används. Vi känner till de avskräckande exempel som erfarenheterna av "byråerna för tekniskt stöd" utgör.

Det totala beloppet för det budgetförslag som ligger framför oss är 129 680 miljarder euro, vilket är 623 miljoner euro mindre än den fleråriga finansieringsramen. Betalningsbemyndigandena uppgår till 124 194 euro, vilket motsvarar 0,99 procent av medlemsstaternas BNI. Siffran ligger 5 300 miljoner euro under budgetramen, och budgetutskottet har följaktligen visat på god disciplin vid utarbetandet av Europaparlamentets förslag för behandling.

Budgetförslaget utarbetades i en anda av stark enighet och utmärkt samarbete. Jag vill tacka ordföranden för budgetutskottet, Reimer Böge, för ett utmärkt ledarskap, och samordnarna och skuggföredragandena från alla politiska grupper. De har visat stor flexibilitet och samarbetsförmåga. Jag vill också tacka kommissionen, och särskilt kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė, för en positiv inställning, och också det portugisiska

ordförandeskapet, som visat en konstruktiv inställning och hänsyn i trepartsförhandlingarna och förlikningen. Slutligen vill jag uttrycka min uppskattning av och tacksamhet mot budgetutskottets sekretariat och de förvaltare som är ansvariga för budgeten i min egen grupp och de andra politiska grupperna för det enorma arbete som de har utträttat.

Härmed förelägger jag 2008 års budget för plenarsammanträdet.

Richard James Ashworth, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka Kyösti Virrankoski för ett utmärkt betänkande och för det stora arbete som han har lagt ned på det.

Han konstaterar helt riktigt att 2008 är andra året i en sjuårig budgetram. Jag anser att denna budget är ett steg i rätt riktning för att ge valuta för pengarna, och med betalningsbemyndiganden för detta år på 0,99 procent av BNI finns det stora möjligheter till ett mycket bättre genomförande de kommande åren.

Men för att nå dessa mål uppmanar jag framför allt rådet att beakta parlamentets uppfattning och vara berett att diskutera vissa av dessa frågor ytterligare. Just nu skulle jag vilja ta upp fyra punkter.

För det första, Galileo och Europeiska tekniska institutet (EIT). Parlamentet har godkänt projekten men vi behöver fortfarande bevis på budgetdisciplin från de andra institutionerna, och här vill jag ta upp tre punkter. För det första anser jag att det finns för lite tecken på bestämmelser om kostnadsöverskridanden och sent genomförande av projekten. För det andra finns det för lite tecken på tydlig ansvarighet och tydligt ansvar i samband med dessa viktiga punkter, särskilt när det gäller tilldelning av kontrakt för projektarbete. Slutligen anser jag att kommissionen bör göra mer för att dela sin vision om Galileo-projektet och särskilt hur projektet ska utvecklas vidare och det aktuella läget.

För det andra vet vi redan att efterfrågan på medel för Palestina och Kosovo under rubrik 4 klart kommer att överstiga marginalen under denna rubrik. Detta har delvis hanterats genom minskade anslag till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Men det kommer utan tvekan att skapa problem under nästa år och jag anser att vi någon gång efter parlamentets första behandling måste föra diskussioner med rådet och kommissionen om hur vi ska hantera situationen.

För det tredje uppmanar jag rådet att stödja parlamentets ansträngningar för att få kommissionen att rätta sig efter den systematiska granskningen och få effektivare bemanningsnivåer. Detta inbegriper de decentraliserade och externa organen, där jag är rädd att mycket större ansvar måste kunna utkrävas.

Till sist är det oerhört viktigt att såväl rådet som kommissionen lägger mycket större vikt vid en positiv revisionsförklaring från revisionsrätten. Jag anser att den nuvarande framstegstakten är oacceptabelt låg, vilket leder till att förtroendet för parlamentet allvarligt undergrävs. Jag uppmanar därför särskilt rådet att lägga mycket större vikt vid att ta itu med denna situation.

Catherine Guy-Quint, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! jag vill först och främst tacka hela budgetgruppen för det arbete som de har utträttat, i synnerhet de två föredragandena Kyösti Virrankoski och Ville Itälä. Detta budgetförfarande bekräftar hur snäv den fleråriga budgetramen är. Utbetalningsbeloppet, på mindre än 1 30 miljarder euro, eller 0,99 procent av BNP, är väldigt snålt tilltaget och kan inte stödja hoppet om en utveckling av den europeiska politiken.

Lagarbetet inom budgetutskottet innebär att de politiska gruppernas budgetprioriteringar kan upprätthållas, men budgetramen förhindrar en återhämtning av den tillväxtspolitik som de europeiska medborgarna utlovades. Vårt utskott beaktade särskilt de val som gjordes av alla parlamentsutskott, men ökningen av pilotprojekt är ett bevis på den frustration som budgetramens knappa natur väcker. Vi har återigen varit tvungna att bekämpa drastiska nedskärningar från rådets sida, och jag är nöjd med den kompromiss som säkrats. Kommissionen måste verkställa denna budget på ett korrekt sätt. Vi kommer inte längre att acceptera att detta budgetförslag denatureras till följd av att det inte verkställs eller av att det görs anslagsöverföringar tillbaka till medlemsstaterna.

För det första accepterar vi inte att sammanhållningsfonderna inte används i budgeten för 2008. Socialistpartiet har återställt rådets fruktansvärda nedskärningar som påverkade program som t.ex. Kultur 2007, Media 2007 och Aktiv ungdom. Jag behöver inte påminna er om betydelsen av dessa strategier när det nya fördraget lags fram för Europas invånare. Jag uppmanar rådet att fundera över detta, t.ex. att ge forskning och Frontex de resurser som de behöver för att fungera, och att förbättra de informationsstrategier som motsvarar aktuella angelägenheter för de europeiska medborgarna. Vi föreslår också tilläggsanslag till vissa nya projekt för att förbättra kapaciteten att ta emot flyktingar och för icke-statliga organisationer som bekämpar diskriminering.

Den europeiska budgeten måste absolut fortsätta att hjälpa dem som bekämpar de gissel som drabbar det europeiska samhället.

I fråga om EU:s yttre förbindelser minskar vi utgifterna för GUSP med 40 miljoner eftersom vi måste hedra våra åtaganden och EU:s åtaganden: att bevara reserven för katastrofhjälp, att hjälpa de mest missgynnade länderna, att stödja den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria och Globala hälsofonderna och att upprätthålla utvecklingsbiståndet. För Kosovo och Palestina måste flexibilitetsmekanismen mobiliseras för att ge 87 miljoner euro. Jag beklagar fortfarande att rubrik 4 systematiskt finansieras bristfälligt. Världsfattigdomen växer och vår budget krymper.

I fråga om Europeiska kommissionen erkänner jag att reserven på 40 miljoner är sträng, men den speglar våra tvivel på hur effektivt införandet av en verksamhetsbaserad budgetförvaltning är. Låt mig ge er ett par exempel: för det första misslyckandet i fråga om att använda sammanhållningsfonderna, omöjligheten att verkställa de pilotprojekt som vi värdesätter högt, som t.ex. det Erasmusaktiga programmet för lärlingar, bristen på öppenhet i val av forskningsföretag och det bristfälliga genomförandet av uttagningsprov för nya tjänstemän. Listan är lång och parlamentet uppmanar den verkställande makten i Europa att visa sin goda vilja.

Avslutningsvis den huvudsakliga punkten, nämligen att det i asteriskändringsförslaget krävs att Galileo och Europeiska tekniska institutet ska finansieras utanför taken i budgetramen. Detta kräver en minirevidering av budgetramen. Parlamentet kan inte godkänna att Galileo äventyras, en stor utmaning utifrån en teknisk, ekonomisk och politisk synvinkel, och ett strategiskt verktyg som är nödvändigt för EU:s politiska makt och oberoende, men jag värdesätter Angela Merkels kommentarer i kammaren. Den 29 juni använde förbundskansler Merkel följande afrikanska ordspråk när hon avslutade sitt ordförandeskap: "Om man vill komma snabbt fram, ska man gå ensam, men om man vill komma långt, ska man gå tillsammans."

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka Europaparlamentets talman för att han personligen är talman vid detta sammanträde och dessa förfaranden, och för att det inte äger rum vid midnatt. Det gläder mig verkligen.

Fru kommissionsledamot! Det råder ingen tvekan om att budgetförfarandena för 2008 kommer att bli en utmaning. I Europaparlamentet står vi dock enade, och jag är ganska övertygad om att det kommer att finnas ett stort stöd för strategin, budgetutskottet och den föredragande som Kyösti Virrankoski har utnämnt för kommissionens budget när vi röstar på torsdag.

Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder kommissionens utmärkta förslag till finansiering av satellitnavigationsprogrammet Galileo. Vi är för att använda överskottsmedel från jordbruksbudgeten till detta projekt i stället för att de ska återsändas till medlemsstaterna. Det skulle inte vara rimligt att minska stödet till forskning och transport för att skaffa pengar till Galileo, vilket föreslås av EU:s finansministrar. Om EU:s medlemsstater är eniga om att Galileoprogrammet ska kvarstå så måste de också tillhandahålla det finansiella stödet utan att använda det till annat. Virrankoski har redan nämnt att vi tidigare har fått en varning om att det inte avsatts tillräckligt med medel till Galileoprogrammet. Därför kommer inte den situation som vi nu står inför som en överraskning.

Den andra betydande kontroversiella frågan i fråga om rådet rör medlen för utrikespolitiken. Vi är alla mycket oroade över huruvida det har avsatts tillräckligt med pengar för Kosovo och Palestina. Jag vill tacka Virrankoski för hans stora ansträngningar att nå en kompromiss som har ett brett stöd.

Vad gäller byråerna så är vi glada över att gränsförvaltningsbyrån Frontex får mer stöd, och vi hoppas att det kommer att gå att finna en lösning så att Europeiska sjösäkerhetsbyrån så snabbt som möjligt kan börja arbeta med uppgiftscentrum LRIT (långdistansidentifiering och -spårning av fartyg), som kommer att ha inrättats i slutet av 2008.

Föredraganden för de andra institutionerna, Ville Itälä, har haft både en uppgift som är genomförbar och en mycket svår uppgift. Den svåra uppgiften var parlamentets budget, där det olyckligtvis inte var möjligt att sänka kostnaderna till detta års nivå plus inflation. Men trots detta har det varit möjligt att hålla utgifterna under det 20-procentiga taket. ALDE-gruppen stödde den ursprungliga kompromissen mellan föredraganden och presidiet, och det är beklagligt att denna kompromiss var tvungen att omarbetas på grund av dålig samordning mellan ordförandena för de större grupperna. Detta får inte hända igen. Vi kan bättre än så. Jag skäller emellertid inte på Itälä. Han har bidragit på ett bra sätt, och jag vill också tacka honom för att han funnit en rimlig lösning för regionkommittén, som har varit föremål för mycket stora nedskärningar från rådets sida.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill på UEN-gruppens vägnar uttrycka mitt uppriktiga tack till föredragandena, Kyösti Virrankoski och Ville Itälä, och till alla budgetutskottets ledamöter för deras ansträngningar i fråga om att utarbeta budgeten och för deras utmärkta samarbete. Stort tack.

Skiljer sig den andra budgeten inom den befintliga budgetramen på ett betydande sätt från dess föregångare, med undantag för storleken på de aktuella beloppen? Vi måste, som alltid, fortsätta att finansiera utgifterna från tidigare år, och vi kan bara ändra vissa delar av budgeten. Sådana betydelsefulla poster är finansieringen av Europeiska institutet för innovation och teknik och Galileoprojektet. Resurserna för Palestina och Kosovo har också höjts. Det har också skett betydande förändringar av finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och av specialistbyråer.

Gör vi ett stort misstag genom att löst kombinera belopp med senare utgifter? Är det genomförbart när detta görs ett år i förväg? Vi försöker, men vi har alltid möjlighet att justera budgeten, och detta är mycket viktigt. I framtiden kanske vi borde skapa fler poster, eftersom det skulle tillföra budgeten en betydande elasticitet.

Slutligen vill jag återigen uttrycka mitt uppriktiga tack till Kyösti Virrankoski. Trots att det berörda området var mycket komplicerat har det varit ett stort nöje att arbeta med honom.

Helga Trüpel, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att framhålla att vi har ett generellt problem med den befintliga budgetramen, eftersom den budget vi har till 2013 utifrån gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens synpunkt inte riktigt är tillräcklig för de stora utmaningar som Europa och de nuvarande 27 medlemsstaterna står inför.

Jag vill framhålla att jag inom rådet ser en brist på europeisk anda i fråga om budget och ekonomi. Jag anser att vi, vilket vi redan har angett i Lissabonstrategin, behöver en verklig högteknologisk offensiv för Europa, om vi verkligen vill bygga en väg mot ett kunskapsbaserat samhälle. Vi ligger olyckligtvis väldigt långt efter med detta. Jag tror också att vi måste göra ännu mer i fråga om forskning och utveckling och för livslångt lärande om vi vill ge Europas invånare ordentliga färdigheter och förmåga att hantera globaliseringen.

Vi måste också utarbeta en ansvarsfull utrikespolitik – och enligt opinionsundersökningarna kräver också de europeiska medborgarna detta. Men om vi vill investera mer i krisförebyggande och i ansvarsfulla åtgärder på brännpunkterna runt om i världen behöver vi lämpliga resurser, vilket vi inte har i tillräcklig grad i nuläget.

Vad gäller politiken om klimatförändringar anser jag också att vi måste visa omvärlden att en begriplig politik om klimatförändringar och en selektiv tillväxt går hand i hand. Europa måste ta ett stort steg framåt i detta sammanhang, eftersom vi bara kan vinna medborgarnas förtroende genom att övertala andra kontinenter och stora länder som t.ex. Kina, Indien och Förenta staterna att vi kan utarbeta en politik om klimatförändringar och skapa nya jobb.

Å andra sedan tror jag naturligtvis att vi kan spara in på den europeiska budgeten, t.ex. på exportsubventioner till jordbruket och på odling av tobak och också på kostnaderna för våra sammanträden här i Strasbourg. Som vi ser är budgeten inte tillräcklig för stora, ambitiösa forskningsprojekt som Galileo, satellitnavigationsprogrammet. Många tidigare talare har redan nämnt detta. Men om vi anser att detta är politiskt korrekt måste rådet vakna till, annars kommer vi att förlora kontakten med såväl Förenta staterna som Kina och Indien. Vad gäller Europeiska institutet för innovation och teknik måste rådet göra mer också på detta område om vi verkligen vill visa att Europa är en kontinent som i högsta grad värderar kunskap och vill vara ett kunskapsbaserat samhälle. I detta avseende krävs en gemensam europeisk vilja om vi ska kunna lansera Europa.

Jag vill avslutningsvis tacka alla de parlamentsledamöter som har samarbetat med denna budget. Det är bara en kompromiss, men det är en bra kompromiss, åtminstone från parlamentets sida, som vi kommer att försvara.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det finns förmodligen ett vitt spektrum av åsikter inom alla grupper. Vissa är nöjda med rådets strikta budget, medan andra ledamöter anser att den utgör ett hinder för att kunna uppnå allt positivt. Faktum är att rådets förslag till total budget är oerhört lågt jämfört med den kombinerade nationalinkomsten och att parlamentets förslag också representerar en ovanligt låg nivå på budgetutgifter.

Vår grupp är missnöjd med det sätt som budgetförslaget förstärker unionens militära profil på. Militariseringen av unionen är också en av anledningarna till att vår grupp inte kan stödja det nya konstitutionsförslag som det enades om förra veckan. Konstitutionen kommer, liksom nästa års budgetförslag, inte att göra något för att stärka unionens sociala dimension.

Vi är vana vid tanken att kommissionen aldrig helt införlivar EU-budgeten, och medlemsstaterna är vana vid tanken att deras egna resurser, som de ser ut, kommer att återsändas till dem varje år. Det beror på de utestående åtaganden som är resultatet av försenade program inom ramen för strukturfonderna och Sammanhållningsfonden i år och nästa år. Föredraganden, Kyösti Virrankoski, har en bra anledning att skynda på förfarandet för godkännande för dessa program.

Vår grupp anser att det är rätt att ändra interinstitutionella avtal när det gäller nya utgifter för Galileoprogrammet och Europeiska tekniska institutet. Det finns inte tillräckligt med pengar i budgetramen. Medlemskapet kommer i stället att behöva medföra nya pengar för dem till unionen. I parlamentet är presidiet inte så disciplinerat i sina budgetmål som budgetutskottet är. Man försöker alltid att spendera 20 procent av EU:s administrativa kostnader, även om det inte finns något som dessa pengar rättfärdigt kan spenderas på. Sådana projekt omfattar minnsetavlan över Pöttering, ett museum tillägnat EU:s korta historia, och att bygga om parlamentets parkering till spa och badhus.

I budgetutskottet röstade socialdemokraterna, liberalerna och De gröna samtidigt om en mildare övervakning av finansiering av partistöd för de europeiska partierna och nu också av de europeiska stiftelser som finansieras inom parlamentets budget. Det fanns ingen klausul som angav att användningen av medel borde granskas i enlighet med bästa metod i EU:s budgetkontroll. Mina landsmän Kyösti Virrankoski och Ville Itälä har i sin roll som föredragande försökt att nå ett balanserat resultat.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Tack herr talman! De ärade ledamöterna Virrankoski och Itälä har hanterat budgetfrågorna på ett mycket kompetent sätt. Jag har stor respekt för deras arbete, inom givna ramar. Men det är just det som är problemet, de tvingas arbeta inom givna ramar. EU:s budgetprocess är djupt omodern och därför under all kritik.

Utgångspunkten är hela tiden denna: det kommer in mera pengar, vad ska vi satsa dem på? Det här är en 50-årig organisation som av det skälet bör satsa på nollbudgetering. Vi måste ställa oss frågan: Om vi startade idag (och inte för 50 år sedan) vad skulle vi då satsa våra budgetresurser på? Skulle vi satsa dem på att skapa Ekonomiska och sociala kommittén eller Regionkommittén? Skulle vi satsa bortåt hälften på en protektionistisk jordbrukspolitik, på PR och marknadsföring för produkter som annars inte skulle gå att sälja? Skulle vi satsa på subventioner till tobaksproduktion, produktion av tobak som inte går att sälja på normalt sätt samtidigt som vi i stort sett förbjuder rökning inom EU? Skulle vi satsa på strukturfonder som tar nästan resten av hela budgeten och därmed bestämma att länder kan få pengar centralt ur EU:s budget förutsatt att de går till en viss typ av regionalpolitik? Svaret är - som jag är övertygad om att *alla* som sitter här i lokalen (det är inte många) skulle säga: Nej, detta skulle vi inte göra.

Då är frågan, hur ska vi kunna nalkas detta? Ja, det kan vi inte om vi inte är beredda att ta upp de fundamentala budgetfrågorna från start och sedan arbeta vidare. Vi ligger därmed helt fel. Om man gör en vanlig ekonomisk analys och funderar på vad som borde göras med budgetpengar på EU-nivå som spenderas via Bryssel så är det att anslå pengar som nationalstaterna eljest inte skulle kunna satsa, t.ex. på grundforskning. Vi vet alla från ekonomisk teori att grundforskningen blir totalt underförsörjd på marknaden. Där får man hela tiden fripassagerare. Man utgår ifrån att någon annan står för kostnaderna för grundforskningen och när den väl är gjord är den tillgänglig för oss alla. Det finns många sådana områden, och dit går otroligt lite pengar. Vi talar om det, men vi gör ingenting. Pengarna går till sådant som oftast bestämdes för 30-50 år sedan. Detta är närmast en skandal. Vi har också ett EU som köper in byggnader, runt om i Europa, i tron att detta är billigare. Det är ett oansvarigt spel, spekulation med skattebetalarnas pengar. Så här bör det inte fortsätta. Vi måste komma in i en diskussion om vad EU ska göra med de pengar som vi tar in. Det som vi gör rätt tar kanske 10-15 procent av alla pengarna. Resten går till orimliga saker, och till olika typer av PR-verksamheter som t.ex. pengar för anpassning till globalisering. Nationalstater som tävlar med varandra om att finna goda institutionella lösningar är det som har skapat Europa och dess framgång. Låt oss behålla detta. Tack så mycket!

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Alla som varit i budgetutskottet vet att det aldrig är lätt att fördela särskilt mycket pengar alls på hösten. De stoppas oftast undan under budgetrubrikerna för reservinformationstjänster.

Det görs naturligtvis försök att vara aktiv och att följaktligen göra något. I detta avseende vänder jag mig direkt till er, herr talman. Filmpriset Lux har inrättats. Villkoret var att man skulle ha sett filmerna senast den 18 oktober i år, och att bara de ledamöter som sett alla tre filmer kunde och borde rösta inom ramen för initiativet i denna budgetpost. Jag har precis tittat på listan. Det är inte ens ett dussin ledamöter som kommer att fatta beslutet i morgon om vilken statyett av Babels torn som ska tilldelas vem.

Jag vill be er, herr talman, att vara ärlig nog att inte bedra oss i morgon, utan att tala om hur många ledamöter som faktiskt rättmätigt har deltagit i denna omröstning. Se till att man inte tummar på protokollet i sista minuten utanför kammaren, för tidsfristen för att se filmerna, tidsfristen för bedömning, var den 18 oktober.

Detta relativt lilla problem i fråga om budgetens omfattning kan överföras på så många andra områden. Vi kastar ständigt pengar omkring oss här utan att tänka på det för vi har för mycket pengar, och därför förstörs också bra idéer, som t.ex. filmpriset. Men var i varje fall ärlig i morgon, herr talman!

Talmannen. – De kommentarerna är inte värda att besvaras.

Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen. – (LT) Jag vill börja med att säga att det gläder mig mycket att få tala inför er i dag, före den viktiga omröstningen, precis efter första behandlingen. Jag vill tacka ordföranden, Reimer Böge, huvudföredraganden, Kyösti Virrankoski, samt samordnarna i alla de politiska grupperna för deras framgångsrika, samordnade och positiva arbete för att uppnå enighet i budgetutskottet vid första behandlingen. Alla de riktlinjer som kommissionen föreslog återinsattes – ett stort tack för det.

(EN) Jag skulle vilja tacka parlamentet för praktiskt taget alla poster i det preliminära budgetförslaget. Jag upprepar det här på engelska om tolkningen inte skulle vara exakt, för detta är det viktigaste budskapet i mitt anförande. Samtidigt måste jag säga att hur nöjda vi än är och hur bra vårt samarbete än är har vi fortfarande några anmärkningar, och vi måste säga att i de flesta fallen har parlamentet fört anslag till reserven.

Detta är någonting som vi tog itu med förra året och som kommissionen klarade av att ta itu med förra året. Och vi ska göra vårt bästa för att se till att kommissionen uppfyller alla villkor och tillhandahåller all information som ni behöver för att kunna frigöra reserverna före andra behandlingen.

Jag skulle framför allt vilja nämna pilotprojekten, där parlamentet i år tog initiativet i praktiken använde sig av ett utökat antal pilotprojekt och förberedande åtgärder, som ni föreslår. Som vanligt kommer vi att titta noga på varje enskilt fall och avge vårt yttrande i början av november genom den så kallade verkställandeskrivelsen, som kommer att komma i god tid före förlikningen och andra behandlingen.

När det gäller genomförandeorgan, som är den stora och upplysande posten i årets budgetförfarande, vill jag också framhålla de konstruktiva ramar som upprättades vid förlikningen i juli mellan oss i den övergripande frågan om organ. Jag skulle också vilja tacka parlamentet, särskilt Jutta Haug, för hennes samarbete, framför allt vid slutförandet av granskningen av genomförandeorganens arbetsmetoder, som vi nyligen enades om.

Kommissionen kommer att göra sitt bästa som medlare mellan de två budgetmyndigheterna. Vi kommer att försöka få till stånd det bästa och mest balanserade budgetresultatet för oss alla, särskilt med vetskap om och med hänsyn till att vi fortfarande har stora problem att lösa tillsammans. På vårt förslag ligger exempelvis Galileo och EIT på vårt bord, och i första hand inväntar vi ett beslut från rådet. Vi är nöjda med hur parlamentet hanterade denna fråga i förslaget och vid första behandlingen. Jag hoppas att vi alla tre tillsammans kommer att kunna slutföra budgetförfarandet på ett framgångsrikt sätt och i tid.

Michael Gahler (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (DE) Herr talman! Det ekonomiska taket för rubrik 4 är 7,002 miljarder enligt den fleråriga budgetramen. Rådet höjde kommissionens preliminära budgetförslag för 2008 på 6,672 miljarder euro till 6,89 miljarder euro, huvudsakligen genom att tillföra ytterligare medel för Palestina och Kosovo. Parlamentet påpekade i ett tidigt skede att dessa medel inte var tillräckliga, eftersom utmaningar som redan kunde förutses inte hade beaktats. Nu meddelar rådet att det krävs mycket högre belopp, framför allt på området för säkerhetspolitik. Vi har olyckligtvis fortfarande inte meddelats om några konkreta förslag. Vi måste dock nå en överenskommelse med rådet i fråga om GUSP. Låt oss därför förhandla öppet och ärligt om de faktiska behoven för 2008.

Om vi har avsatt omkring 250 miljoner euro per år till GUSP 2007–2013 är underskottet i finansieringen redan tydlig. Kostnaderna för säkerhetspolitiken motsvarar nästan tidsramen.

En annan viktig fråga är Palestina. Under 2007 har vi spenderat betydligt mer än beräknat, upp till 400 miljoner euro. Det krävs också mer pengar nästa år än vad kommissionen och rådet hittills har beräknat. Men vi kan inte förvänta oss att parlamentet ska införa lägre belopp i budgeten, och sedan plundra andra politiska områden under året för att det inte har gjorts någon seriös planering.

Det råder heller ingen klarhet ännu beträffande den exakta tilldelningen av uppgifter i fråga om Kosovo och budgetbehoven för 2008. Jag vet att vi först måste invänta exakt ämbetsområde i detta avseende.

Avslutningsvis vill jag peka på den politiska dialog som vi måste upprätta inom kort. Europaparlamentet har kämpat för detta i förhandlingar om den fleråriga budgetramen, och för att det ska förankras i det interinstitutionella avtalet. Detta skulle vara rätt forum för att hantera den betydande utvecklingen på ett konstruktivt sätt, i god tid och utifrån ett ömsesidigt förtroende. Detta skulle vara rätt kontext för att förbereda en granskning av de nya finansiella instrumenten.

Ralf Walter (PSE), *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Utskottet för utveckling anstränger sig för att fastställa prioriteringar med de utgifter som beräknas i budgeten. Vi vet att utvecklingsbiståndet, och följaktligen vårt stöd till de fattigaste människorna i världen, inte är något som det beslutas om på ett ögonblick samtidigt som resultaten kommer från ingenstans, men det finns förfaranden och vi måste oavbrutet arbeta på dessa.

Vi har betonat att vi vill bekämpa fattigdomen. Detta innebär att vi måste ge människor utbildning och se till att de är friska, så att de kan utveckla sig inom sin egen miljö, sitt eget land. Vi har tidigare investerat mycket pengar i att bekämpa malaria, tuberkulos och aids, och vi vill hjälpa dessa länder att verkligen utvecklas genom förebyggande åtgärder som exempelvis avskaffande av handeldvapen, landminor och ABC-vapen genom att upprätta ett konfliktförebyggande nätverk och gränsöverskridande samarbete mellan utvecklingsländerna.

Det borde emellertid inte vara fallet här – och dessa är mina två vädjanden till rådet och kommissionen – att rådet – bara för att det dyker upp ett nytt ämne på dagordningen – snabbt ska säga: nu börjar vi omorganisera allt. Vi måste hjälpa Kosovo och vi måste hjälpa Palestina, och det är vi helt överens om. Vi måste göra det, men inte genom att gräva fram pengar från de fattigaste av de fattiga och genom att tro att vi kan spåra något som liknar kontinuitet i denna transformatorstation, eller att människor utanför skulle kunna få känslan av att vi mycket koncentrerat arbetar med att hjälpa de fattigaste av de fattiga. Det måste fördelas mer pengar i detta avseende, och jag vet att det är skattebetalarnas pengar som vi talar om, men vi måste uttryckligen klargöra detta för dem. Om vi gör det kommer vi att lyckas.

Den andra punkten riktas till kommissionen. Ni vet precis vilka våra prioriteringar är i fråga om att bekämpa fattigdomen. Jag har just hänvisat till dem: att tillhandahålla hälso- och sjukvård och grundläggande utbildning så att människor själva kan tjäna något i sitt hemland. Vi har lagt en hel del pengar i reserven, och vi kommer inte att anslå dessa pengar förrän ni har klargjort att ni har godkänt och antagit parlamentets prioriteringar.

Det är inte mikroförvaltning som vi vill införa, utan vi har gjort en politisk utvärdering som ni har godkänt. Vi kommer att insistera på och genomföra denna så att den, liksom i andra fall av utrikespolitiska frågor, blir verklighet, och därför ska vi utnyttja våra budgeträttigheter och -möjligheter för att utöva lämplig press på er.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Peter Šťastný (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel*. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Kyösti Virrankoski och Ville Itälä för ett utmärkt, men otacksamt arbete.

Jag anser att det är viktigt att framhålla inte bara parlamentets roll som den institution som har överblick över budgeten, utan även varje enskilt utskotts roll när det gäller de aspekter av budgeten som faller direkt inom deras behörighetsområde. Jag tycker att det är mycket bra att enskilda generaldirektorat rapporterar till de olika utskotten om sina förväntade utgifter för ett visst år. Det måste finnas en grad av kontroll och det måste råda insyn. Även om utskottet för internationell handel inte har medbeslutanderätt i handelsfrågor – i alla fall inte ännu – anser jag att det är en mycket bra praxis som har utvecklats där vi har en uppriktig och öppen diskussion med generaldirektoratet för handel i budgetfrågor och om varför vissa utgifter är nödvändiga.

När det gäller budgetposter vill jag betona behovet av att behålla både handelsbistånd och den parlamentariska dimensionen av WTO som viktiga aspekter av handelsbudgeten. Vi måste kunna gynna europeiska varor i tredjeländer. Vi behöver experter som kan hjälpa våra företag att komma in på utländska marknader. Men samtidigt måste vi hjälpa u-länder att exportera till EU. Utan handel finns det ingen långsiktig hållbar utveckling. WTO har nyligen kritiserats för bristande insyn. Den parlamentariska dimensionen av WTO-samtal är ett viktigt initiativ som vi bör fortsätta att stödja eftersom det förbättrar dialogen, ger större legitimitet och medger bättre överblick.

Avslutningsvis uppmanar jag kommissionen att se till att parlamentet i god tid underrättas om alla projekt för mikrofinansiering så att en ordentlig debatt kan hållas i relevanta utskott, och att vi som institution är väl medveten om stödmottagande länder som spenderar EU-pengar.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från budgetkontrollutskottet*. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Budgetkontrollutskottet har fokuserat sina åsikter om budgeten för 2008 på två grundläggande punkter.

Den första är efterlevande av punkt 44 i det nya interinstitutionella avtal som rör den revisionsförklaring och det årliga godkännande som varje medlemsstat måste sända. I detta ändringsförslag tar vi upp slutsatserna och rekommendationerna om ansvarsfrihet för 2004 och 2005, som en minoritet av medlemsstaterna redan har tillämpat, men som vi anser att fler borde tillämpa.

Vi vet att Europeiska kommissionen inte kan utvärdera i vilken mån medlemsstaterna har efterlevt detta åtagande fram till den 15 februari. Men vi har infört en reserv i kommissionens personalkostnader, kanske för att uppmantra kommissionen att fortsätta denna utvärdering utan att förlora någon tid. Vi är övertygade om att det ligger lika mycket i kommissionens som i parlamentets intresse att se till att medlemsstaterna tillämpar punkt 44 fullt ut på området för gemensam förvaltning. Därför är jag säker på att vi kommer att nå en överenskommelse i fråga om reserven.

Den andra punkten är öppenhet. Vi anser att ju mer detaljerade budgetutgifterna är desto lättare kommer det att vara för den behöriga budgetmyndigheten att övervaka genomförandet.

Därför har vi begärt upprättande av nya budgetposter på områdena för utgifter som är mycket känsliga för parlamentet, som t.ex. byråer, landsbygdens utveckling och andra kategorier som t.ex. externa åtgärder med tanke på, jag upprepar, ett mycket tydligt åtagande från parlamentets och budgetkontrollutskottets sida, som skulle bidra till maximal öppenhet, vilket är vad den allmänna opinionen kräver av oss.

Cristobal Montoro Romero (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot, föredraganden! Utskottet för ekonomi och valutafrågor har lagt fram ett yttrande som antogs enhälligt – ingen röstade mot det – i vilket vi för det första prisar de framsteg som gjorts i fråga om bemyndiganden som syftar till att förbättra konkurrenskraften för ekonomisk tillväxt och sysselsättning och, framför allt, de som syftar till sammanhållning för tillväxt och sysselsättning inom Europeiska unionen.

Med tanke på de frågor som utskottet är ansvarigt för, ekonomi och valutafrågor, området för företagsamhet, konkurrens, beskattning och tullunionen, kampen mot skattebedrägeri och allmänt bedrägeri i gemenskapsstatistiken och, framför allt, kapitlet om statistik, välkomnar vi naturligtvis framstegen inom budgeten, budgetstrategin, men vi har naturligtvis också funnit brister.

Vi skulle ha velat se mer pengar, mer pengar för ekonomisk tillväxt, med andra ord mer pengar för medborgarnas välmående, för ett tydligare stöd för program för den monetära unionen, för ett tydligare stöd för små och medelstora företag som en källa till nya arbetstillfällen. Vi måste naturligtvis alla vägledas av principerna om åtstramning – detta borde prioriteras högst, och jag är den förste att förespråka detta. Detta och de nuvarande bristerna i unionen är dock helt motsatta saker.

Vi anser att Europeiska unionen verkligen måste utarbeta mer genomträngande budgetar i fråga om att stimulera den ekonomiska tillväxt som ska skapa sysselsättning, och för detta är det absolut nödvändigt att anslå resurser som tillhör alla EU-länder.

Gabriele Stauner (PPE-DE), *föredragande av yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! På utskottet för sysselsättning och sociala frågor vägnar välkomnar jag särskilt att kommissionen nu är villig att spendera 44,2 procent, vilket motsvarar 57 miljarder euro av budgeten, på tillväxt och sysselsättning. Denna ökning med 2,3 miljarder euro i motsvarande budgetrubriker för 2008 är ett effektivt stöd av Lissabonstrategin. Jag vill särskilt belysa de tre pilotprojekten inom den sociala sektorn, även om budgetutskottet inte har godkänt medlen för detta i ett fall och har sänkt dem på ett betydande sätt i ett annat.

Till och med projektet om anställningssituationen i hälsovården, som har minskats något av budgetutskottet, ligger särskilt nära hjärtat, eftersom det har förekommit stora problem på detta område sedan utvidgningarna av EU 2004 och 2007. Pilotprojektet borde därför genomföras som vi planerat. Detta gäller i synnerhet i fråga om eventuella regler för sociala tjänster. Detsamma gäller för ett annat projekt som vi föreslagit, nämligen den sociala integreringen av invandrare.

Därför ber jag er att stödja de ändringsförslag som vi har fört in på nytt. Jag vill också återigen främja de familjeprosjekt som ska genomföras av stiftelsen i Dublin, som vi skulle vilja stödja med ett belopp på 400 000 euro, men som budgetutskottet har förkastat helt. Familjevänliga arbeten, en förbättring av bostadssituationen för familjer och ett fortsatt familjestöd är också centrala mål för oss i Europa.

Hanteringen av dessa ämnen borde därför införlivas i arbetsschemat för stiftelsen i Dublin, och nödvändiga medel bör naturligtvis tillhandahållas.

Jutta Haug (PSE), *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har återställt de siffror i budgeten som sänkts inom dess sektor av rådet till de belopp som anges i kommissionens preliminära budgetförslag. Detta innebär en budgetökning på 10,3 procent för miljösektorn jämfört med budgetåret 2007.

Vi anser att detta är helt lämpligt för de viktigaste instrumenten inom miljösektorn. Europeiska läkemedelsmyndigheten, Europeiska miljöbyrå, Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar – dessa är våra byråer, vars arbete vi är fullständigt nöjda med – har också återfått sina pengar. Vi har enats om Life+, arbetet inleds och den nya handlingsplanen för hälsa ersätter också den gamla från januari 2008. Så långt är allt väl! Vi kommer verkligen kunna göra en utvärdering i slutet av året eller i början av 2009.

Help-kampanjen ger oss dock anledning till oro. Vi vet hur skadlig tobakskonsumtion är. Men vi vill också att det europeiska folket ska höra och förstå detta budskap. År 2008 är det sista budgetåret då vi får pengar från tobaksfonden till denna antirökkampanj. Vi ber kommissionen att snabbt fundera ut varifrån pengarna till denna kampanj ska kunna komma under kommande år.

Angelika Niebler (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först av allt vill jag, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, tacka föredraganden och ledamöterna i budgetutskottet för deras genomgående konstruktiva och effektiva samarbete.

Det är framför allt två ämnen som hör nära samman som är centrala för oss i utskottet för industrifrågor. Å ena sidan rör de – vilket redan har tagits upp i dag – Galileo, och å andra sidan rör de projektet för Europeiska institutet för innovation och teknik. Båda dessa initiativ omfattar banbrytande projekt som är av avgörande betydelse i fråga om innovations- och industripolitik och som förtjänar vårt fulla stöd.

Europeiska institutet för innovation och teknik kommer att utgöra ett viktigt bidrag till överföringen av teknik från forskning till industri och företag. Det finns fortfarande en eftersläpning när det gäller efterfrågan här i Europa. Finansieringen väcker dock frågor. Utskottet för industrifrågor, forskning och energi har mycket tydligt talat för att finansieringen inte ska ske på bekostnad av andra framsynta program. Därför bör vi inte ta pengar från det sjunde ramprogrammet för forskning, från ett program för livslångt lärande eller från det transeuropeiska nätprogrammet för att finansiera Europeiska institutet för innovation och teknik. Nej, vi i utskottet för industrifrågor anser att medel ska omplaceras från den administrativa budgeten till fördel för ETI. Budgetutskottet har tack och lov också åtagit sig att göra detta. Utskottet för industrifrågor argumenterar för en tydlig finansiering också utanför sin egen budgetpost.

Galileo är betydligt mer problematiskt. Tillåt mig helt enkelt påpeka följande utifrån en industripolitisk synpunkt. Jag tror att vi är överens om att vi behöver Galileo, och att det också måste finansieras. Den senaste resolutionen om Galileo har resulterat i att parlamentet talar för gemenskapsstöd, vilket också har föreslagits av kommissionen. Samtidigt är det enligt min uppfattning nödvändigt att projektet när allt kommer omkring drivs vidare. Det behöver inte återlanseras, utan kan baseras på de betydande ansträngningarna av de delaktiga industriföretagen. Detta borde också beaktas vid de kommande förhandlingarna.

Allt annat som berör Galileo överlämnar jag till min kollega Reimer Böge, som också kommer att vara ansvarig för de fortsatta förhandlingarna med budgetutskottet tillsammans med hans kolleger här.

Luisa Fernanda Rudi Ubeda (PPE-DE), *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.* – (ES) Herr talman! Jag vill också börja med att tacka ledamöterna av budgetutskottet för det stöd de har gett de ändringsförslag som utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd lå fram, och som också antogs praktiskt taget enhälligt av utskottet.

Först vill jag, i fråga om budgetrubrik 12, "den inre marknaden", bara säga att det som utskottet hade som mål med våra ändringsförslag var att återfå de belopp i det preliminära budgetförslaget som kommissionen hade planerat, och som hade minskats betydligt i rådets dokument.

Jag vill nämna, eller påminna er om, hur viktigt allt är som berör den inre marknaden i Europeiska unionen. Enligt min uppfattning är detta uppenbart. Det är en av de huvudsakliga grunderna för den efterföljande utveckling som har byggts omkring det.

Vissa år, som förra året och nästa år, 2008, då viktig lagstiftning ska antas, t.ex. tjänstdirektivet, och det också finns planer på att fortsätta gå mot en lagstiftning för att fullända den inre marknaden inser vi att det är nödvändigt att återfå de belopp som planerats i det preliminära budgetförslaget.

Samma argument kan tillämpas på rubrik 14, "tullunionen", som också hänvisar till att fullända unionens yttre gränser, vilket i sin tur kommer att göra det möjligt för oss att se till att den inre marknaden fungerar korrekt.

Slutligen, i fråga om rubrik 17 när det gäller konsumentskydd, som rör det utskott som jag har varit föredragande för, vill jag säga att vi, med stöd av budgetutskottet, har återfått beloppen i det preliminära budgetförslaget för SOLVIT-programmet. Det finns olika nivåer av utveckling av konsumentpolitik och konsumentskyddspolitik i de olika EU-länderna. I många fall finns oegentligheter som måste lösas med hjälp av icke-rättsliga, utomjuridiska instrument. SOLVIT har visat sig vara ett bra instrument för detta ändamål.

Slutligen, och nu ska jag avsluta, herr talman, vill jag särskilt tacka budgetutskottet för dess stöd av ett pilotprojekt som har tilldelats 1 miljon euro, som kommer att möjliggöra en undersökning under nästa år som innebär en övervakning och jämförelse av tillämpningen av konsumentpolitiska åtgärder i de olika medlemsstaterna.

Wojciech Roszkowski (UEN), föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (PL) Herr talman! I sitt yttrande uppmärksammade utskottet för regional utveckling särskilt de budgetposter som berörde kapitel XIII, eller rubriken "regionalpolitik". Vi uppmanade till att behålla, eller om nödvändigt återinföra, alla budgetposter från det preliminära budgetförslaget.

Budgetutskottet uppfyllde våra krav och begärde till och med, i budgetpost 130616 i fråga om Europeiska regionala utvecklingsfonden, en ökning av betalningarna med 900 miljoner euro. Budgetutskottet delade också vår oro över användningen av den del av pengarna som inte tilldelats på sammanhållningsområdet till ytterligare finansiering av andra projekt, som t.ex. Europeiska institutet för teknik, i kraft av ett beslut av rådet som skulle strida mot sammanhållningsprincipen och också förbruka parlamentets privilegier. Sammanfattningsvis är detta inte vår drömbudget, det är inte en budget som gör oss överförtjusta, men utskottet för regional utveckling stöder det budgetförslag som budgetutskottet har lagt fram. Stort tack.

Jan Mulder (ALDE), föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (NL) Herr talman! Följande ritual utförs varje år i fråga om jordbruksbudgeten: Kommissionen antar budgetförslaget, sedan gör rådet nedskärningar i många budgetposter utan någon större motivering, utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling återställer dessa budgetposter med stöd av budgetutskottet och därefter inleder vi diskussioner utifrån kommissionens ändringsskrivelse för att anta en exakt budget för det kommande året.

Jag har ingen aning om varför rådet alltid nödvändigtvis ska göra dessa nedskärningar, eftersom vi har fört diskussioner utifrån kommissionens ändringsskrivelse ända sedan ikraftträdandet av Amsterdamfördraget, eftersom den ger oss de mest aktuella siffrorna. Enligt min uppfattning är det bäst att fortsätta på det sättet.

Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har höjt ett antal budgetposter: de som rör frukt i skolan, mjölk i skolan osv., eftersom vi alla vill att medvetenheten om god näring ska väckas vid tidig ålder. Vi uppskattar pilotprojekten och de förberedelser som ursprungligen antogs av budgetutskottet.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), föredragande av yttrandet från fiskeriutskottet. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Fiskeriutskottet lade inom sitt behörighetsområde fram ett antal ändringsförslag att tas under övervägande av budgetutskottet, varav de flesta har tagits väl emot. De rör framför allt en förstärkning av den europeiska sjöfartspolitikerna i förberedelserna för en hållbar utveckling av ett hav av möjligheter som representeras av Europas oceaner och hav, mer resurser till fiskerikontroll för att garantera hållbarheten i hav och oceaner och till att samla in information som är nödvändig för utvecklingen av en hållbar fiskeripolitik, för en korrekt och effektiv funktion av Gemenskapens kontrollorgan för fiske och, dessutom, för att i fråga

om de yttersta regionerna garanterar effektiviteten hos de befintliga program som är av avgörande betydelse för att minimera de begränsningar som ständigt påverkar just dessa regioner.

Betänkandena av Kyösti Virrankoski och mig själv är en tydlig signal om en förstärkning av fiskeripolitiken, trots alla begränsningar som är knutna till budgetramen. Därför uppmanar jag mina kolleger i parlamentet att ge dem ett starkt stöd, och rådet att beakta de förslag som vi har lagt fram samt parlamentets förslag.

Helga Trüpel (Verts/ALE), föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning. – (DE) Herr talman! Jag talar för utskottet för kultur, som inte bara ansvarar för kultur utan också för utbildning, ungdomsfrågor, medier och sport. Vår budget är mycket begränsad jämfört med vad den borde vara.

Jag anser att det står klart, när vi tar en noggrann titt på hur framgångsrikt Erasmusprogrammet har varit, inom vilket universitetsstudier i Europa kan studera i olika länder, få vänner i andra delar av Europa och diskutera det efteråt med vänner och kontakter, att det är ett viktigt bidrag till den ömsesidiga förståelsen i Europa.

Jag anser att vi borde göra mer för att främja kommunikation, särskilt nu när stats- och regeringscheferna har enats om ändringsfördraget. Idén att "bli lokal", dvs. arbeta med människor i deras egen miljö för att få deras stöd för en europeisk framtid, är av avgörande betydelse. Det gläder mig mycket att åtminstone två pilotprojekt är möjliga: EuroGlobe, en mobil teater liknande dem från Shakespeares tidsålder, som inrättats för att besöka europeiska huvudstäder för att verkligen involvera medborgare, och ett kulturprojekt i ämnet rörlighet för artister, för att göra det möjligt för Europas unga artister att träffas, samarbeta och skapa Europas framtid.

Gérard Deprez (ALDE), föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ersätter Bárbara Dührkop, som inte hade möjlighet att närvara.

Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor hade fastställt tre huvudprioriteringar för budgeten för 2008. Den första av dessa prioriteringar rör en förstärkning av de driftsresurser som finns tillgängliga för gränsförvaltningsbyrån Frontex som, liksom ni vet, har i uppdrag att samordna samarbetet i fråga om EU:s yttre gränser. Detta mål har uppnåtts: om parlamentet antar detta initiativ kommer Frontex att få ytterligare 30 miljoner i driftanslag, vilket innebär mer än det dubbla av vad byrån tilldelades för 2007.

Den andra prioriteringen rör behovet av öppenhet i hanteringen av de datoriserade systemen för kontroll av inresa på europeiskt territorium. Därför har anslag förts till reserven för Schengens informationssystem, SIS I och SIS II, och för informationssystemet för viseringar, som förkortas VIS. Dessa anslag kommer inte att fördelas förrän vi har tillräckliga rättsliga grunder där detta krävs och information om anbudsinfordringar och kontrakt i samtliga fall.

Slutligen rör utskottets tredje prioritering Europeiska återvändandefonden. Alla anslag till denna fördes till reserven, och kommer att fördelas först när rådet och parlamentet har antagit direktivet om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna. Vi kan säga följande till rådet: inget direktiv, inga stålar. Så enkelt är det.

Rihards Pīks (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor. – (LV) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det gläder mig mycket att vi till sist, efter toppmötet i Lissabon, kan gå vidare med att underteckna ändringsfördraget och ratificeringen och genomförandet av det. Vi förstår alla att detta nya fördrag är nödvändigt för Europas utveckling och konsolidering. Av den anledningen blev jag, i egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor, förvånad över att budgetrubrik 3b, som rör europeiskt medborgarskap, var den enda där det hade planerats betydligt minskade utgifter jämfört med budgeten för 2007. Vid en tidpunkt då Europeiska unionens institutionella struktur är under förändring behövs resurser för kommunikation med EU:s invånare. EU:s medborgare måste underrättas om kommande förändringar, och vi måste försäkra oss om deras samarbete och stöd. Därför är jag tacksam mot ledamöterna av utskottet för konstitutionella frågor från min politiska grupp, och framför allt mot föredragandena och ledamöterna av budgetutskottet, för deras stöd av mina förslag om olika budgetrubriker för att öka utgifterna avseende detta program. Jag hoppas att parlamentet också kommer att stödja budgetändringarna och att dessa resurser kommer att användas på lämpligt sätt för att stärka Europeiska unionen. Tack så mycket.

Christa Prets (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (DE) Herr talman! Det är viktigt att hantera budgeten på ett könsneutralt sätt, vilket vi borde och måste göra utifrån en kvinnopolitisk synvinkel. Könsaspekten är av största betydelse i detta sammanhang, och ”könsbudgetering” får inte bara vara tomma ord, utan måste förverkligas.

Det är mycket viktigt att vi toppar programmet Daphne. Olyckligtvis antogs inte vårt ändringsförslag, så nu ska vi ta upp det vid ett plenarsammanträde igen. Vi socialdemokrater stöder ändringsförslaget och beslutet om ökade medel för Daphne, för det är ett relativt litet men mycket viktigt program för bekämpning av våld i hemmet.

Det är också viktigt att tillhandahålla lämplig finansiering för Europeiska jämställdhetsinstitutet, för att se till att det får en framgångsrik lansering. Det är också viktigt att utgifterna för Europeiska året för interkulturell dialog fördelas jämnt mellan könen. Det finns väldigt många kvinnor, i synnerhet invandrare, som borde få en central roll i denna interkulturella dialog.

Luciana Sbarbati (ALDE), föredragande för yttrandet från utskottet för framställningar. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också tacka de två föredragandena, Kyösti Virrankoski och Ville Itälä, för deras utmärkte arbete.

Jag anser att budgeten borde vara en grundläggande politisk åtgärd för varje offentlig institution, men också för varje privat enhet, för den illustrerar de politiska beslut som allmänna medel kommer att spenderas på. Det finns tre grundläggande delar: den första är strikthet, den andra är modet att göra effektiva och ändamålsenliga politiska val och den tredje är utgiftskontroll. Allt detta kräver bevisligen, som Virrankoski sa, en fast och bestämd politik som också omfattar en översyn av förfarandena, som jag stöder helt och fullt.

Vad gäller frågan om utskottet för framställningar ansåg vi att vi borde förklara för budgetutskottet att den utlovade ökningen på 4,69 procent i ombudsmannens budget var rättvis och lämplig, delvis för att ombudsmannen nu är en politisk nyckelperson i fråga om Europeiska unionens demokrati och öppenhet och om en sund administration, som han måste vakta vaksamt.

László Surján (PPE-DE). – (HU) Herr talman, fru kommissionsledamot! Den viktigaste frågan i budgeten för 2008 är sammanhållningspolitiken. I praktiken finns det underutvecklade regioner i alla medlemsstater, och därför ligger denna fråga i allas vårt intresse. Dessutom ligger sammanhållningen också i de personers intresse som är involverade i finansieringen av detta förfarande, och inte bara i förmånstagarnas intresse. Det är anledningen till att vi inte kan acceptera något förslag om betydande nedskärningar, motsvarande omkring en halv miljard euro, av betalningar som rör sammanhållningspolitik. Enligt min uppfattning är parlamentet övertygat om att de nya medlemsstaterna kommer att kunna anpassa och spendera alla medel som finns tillgängliga. Vi måste alla arbeta för detta också i våra egna länder.

Detta är inte den enda fråga som vi är, och kommer fortsätta att vara, oeniga med rådet om. Vi kan också säga med säkerhet att vi har förvaltat de europeiska medborgarnas pengar väl, med andra ord ansvarsfullt, för budgeten för 2008 är mycket lägre än de tak som fastställts i budgetramen. Därför är det en besvikelse att det fortfarande förekommer allvarliga motsättningar i debatten om budgeten för Galileoprogrammet och om Europeiska institutet för innovation och teknik. Båda dessa skulle vara fördelaktiga för Europeiska unionens utveckling, så varför måste vi sätta hinder i vägen för att förverkliga dem?

Jag vill tacka Europeiska kommissionen och föredraganden för deras arbete, och be parlamentet att stödja de ändringsförslag som lagts fram av budgetutskottet och på så sätt ge ett starkt stöd till de förhandlingar som föregår andra behandlingen.

Avslutningsvis hälsar jag de parlamentsledamöter som är närvarande i dag på denna mitt lands nationaldag. Jag syftar naturligtvis på den ungerska revolutionen 1956. Tack för er uppmärksamhet.

Jutta Haug (PSE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I år har rådet gjort vad man alltid gjort: man har låtit tjänstemännen i finansministeriet sammanställa en budget i vilken rådets huvudsakliga mål beaktas, nämligen ”håll nere siffrorna” och, viktigast av allt, ”håll betalningarna nere”.

Den har inget samband med de politiska planer som vi i Europeiska unionen vill genomföra – inget som helst samband! Rådet har i sina många konstellationer fortfarande som vana att predika på söndagar och nöja sig med att låta andra, dvs. parlamentet, utföra det verkliga arbetet under resten av veckan. Det spelar ingen roll om det rör sig om utrikespolitiska frågor, om stöd till Kosovo eller Palestina eller om genomförande av en politik för konkurrens för tillväxt och sysselsättning som är oerhört viktig för Europa, faktiskt avgörande för dess överlevnad.

Parlamentet såg framåt och påpekade, så tidigt som vid förhandlingarna om budgetramen för 18 månader sedan, att det skulle bli problematiskt inom den närmsta framtiden att finansiera just dessa politiska områden. Men vi talade för döva öron, och nu måste rådet ta det som det kommer. Vi står, tidigare än vi förväntat oss, inför en situation där vi måste använda offentliga medel för att rädda Galileoprojektet, eftersom drömmen om företagargandan har kollapsat. Europaparlamentet kunde ganska snabbt enas om att man skulle finansiera inledningen av Galileoprojektet med gemenskapsmedel genom att använda "gemenskapsmetoden". Vi betraktar allt annat som kvacksalveri, och vill inte ha något med det att göra.

Vi är beredda att avsätta 2,4 miljarder euro till Galileo från 2008 till 2013, utöver den 1 miljard euro som redan planerats. Men eftersom de medel som krävs inte finns tillgängliga i utgiftskategori 1a och inte kommer att falla ned från skyn så är vi beredda att ta dem från andra budgetkategorier, från utgiftskategori 2 2007 och 2008, vilket skulle uppgå till 2,2 miljarder euro, och 220 miljoner euro från utgiftskategori 5. Det är verkligen mycket pengar från kategori 2, men det är möjligt att utföra utan att jordbrukarna berövas på medel. Priserna på jordbruksprodukter är höga på världsmarknaden, och därför kan våra subventioner minskas.

Den transaktion som vi skapade grunden för i budgetkommittén vid första behandlingen kallas en "mindre revidering". Pah! Rådet skyr även de minsta revideringar som pesten, men det är rådets problem. Vi är hur som helst beredda att skapa förutsättningar för Galileo, ett flaggskepp för europeisk teknisk innovation.

Det faktum att vi, som en del av denna mindre revidering, är beredda att tillgängliggöra medel för Europeiska institutet för innovation och teknik är för vår del bara värt att nämna i förbigående, på grund av storleken, eller snarare litenheten, på det belopp som krävdes inledningsvis: 2,9 miljoner euro 2008–2013. Vi förväntar oss att rådet ska få fart på sig och komma till parlamentet och röra sig i vår riktning.

Herr talman! Jag har en sista kommentar. Vi förväntade oss verkligen att finansministern, eller åtminstone statssekreteraren från det portugisiska ordförandeskapet, skulle närvara vid denna debatt vid första behandlingen, så att vi kunde välkomna hans närvaro. Detta är inte riktat mot er, herr Mourato, men inte ens den portugisiska vice talmannen i Europaparlamentet kan ersätta dessa personer i det här fallet.

Gérard Deprez (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först, i egenskap av talesman för ALDE-gruppen, uttrycka min uppskattning för det arbete som utträttats av vår kollega, föredraganden Kyösti Virrankoski, och jag vill framför allt tala om att vi helhjärtat stöder den strategi som han har utvecklat i fråga om Galileo, i överenskommelse med budgetutskottet.

Europa behöver Galileo. Vi vill att resurserna för Galileo ska utgöras av gemenskapsmedel, och vi vill att anslagen ska garanteras utan att detta ska få negativa följder för andra prioriteringar.

Jag vill också tacka föredraganden för att han i listan över pilotprojekt har behållit några som vi är särskilt engagerade i, framför allt mekanismen för snabba insatser i samband med att barn kidnappas eller bortförs.

Jag vill säga ett par ord om betänkandet av Ville Itälä, som olyckligtvis inte befinner sig i kammaren. Jag uppskattar initiativen till att öka resurserna för regionala medier för att offentliggöra gemenskapsinitiativ bland medborgarna. Jag anser att regionala och lokala medier kan ha ett mycket större inflytande än vissa centraliserade, mer byråkratiska, initiativ.

Jag vill dock säga att det finns ett initiativ i Itäläs betänkande som jag inte alls tycker om. Det handlar om ökningen med 1 000 euro per månad av sekretariatsutgifterna för varje parlamentsledamot. Jag tycker inte om detta initiativ, som är en produkt av en överenskommelse mellan två politiska grupper, som av en slump de två största, och som råkar komma året före valet till Europaparlamentet. Jag betraktar det som ett förklätt stöd för omval av ett antal av våra kolleger, och jag kommer att rösta mot denna bestämmelse.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag har bett om ordet i debatten om budgeten för budgetåret 2008 för att ta upp följande frågor.

För det första är andelen av dessa utgifter av bruttonationalinkomsten i de 27 medlemsstaterna den lägsta någonsin, fastän utgifterna i denna budget på nästan 129 miljarder euro är de högsta i unionens historia. Efter justeringar av budgetutskottet i Europaparlamentet är knappt 0,99 procent av bruttonationalinkomsten åtagandebemyndiganden, vilket jag vill betona.

För det andra har taket för åtagandebemyndiganden för 2008 fastställts till 1,08 procent av medlemsstaternas bruttonationalinkomst inom perioden för budgetramen 2007–2013, och vi ser följaktligen en betydande skillnad mellan vad vi ville finansiera för bara två år sedan och vad Europeiska unionen vill finansiera nu. Vi

kan inte få mer Europa för mycket mindre pengar. Denna åsikt har upprepats om och om igen i kammaren, och vi måste påminna oss om det igen i dag.

För det tredje måste vi stödja besluten av budgetutskottet i Europaparlamentet med vilka finansieringen av Galileoprogrammet, Europeiska institutet för innovation och teknik och vissa externa åtgärder för Europeiska unionen ökar på ett betydande sätt.

För det fjärde måste vi utöva påtryckningar på Europeiska kommissionen för att man så snart som möjligt ska godkänna de program för regional utveckling och landsbygdens utveckling som lagts fram av medlemsstaterna. Över 20 miljarder euro kommer att anslås särskilt till de nya medlemsstaterna under 2008. Därför skulle det vara bra om dessa medel kunde användas på ett så effektivt sätt som möjligt.

Slutligen, för det femte, är det värt att notera anstiftan av fonden för anpassning till globaliseringen, som kommer att göra det möjligt för företag som drabbats av negativa följder av denna process att dra fördel av övergångsstöd och att säkra EU-jobb.

Gérard Onesta (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag kommer att fokusera mina kommentarer på betänkandet av vår kollega, Ville Itälä, som har gjort ett bra jobb. Vi vet att det alltid är mycket svårt att besluta om budgeten för vår institution.

Jag beklagar bara en sak. Det är något mycket speciellt med budgeten för budgetåret 2008. Det är den sista budgeten där vi skulle kunna samla ihop mycket pengar till investering, framför allt inom parlamentets fastighetspolitik. Vi har 32 arbetsplatser, om man räknar alla kontor i olika huvudstäder. Utöver Bryssel och Strasbourg äger vi bara sex av de platser där vi arbetar i olika länder. Vi vet att det finns en förvärvspolitik som revisionsrätten regelbundet ber oss att driva vidare, men vi kan inte genomföra den eftersom Itälä – och jag förstår hans oro beträffande att sända en signal genom att säga att vi inte spenderar alla pengar eftersom vi vill hålla oss under det 20-procentiga taket – hindrar parlamentet från att tillföra pengar till den och sammanställa en fastighetsportfölj. Det var dock 2008 eller aldrig, eftersom vi, som ni vet, kommer att betala för ledamotsstadgan 2009, och då inte längre kan göra det.

Utöver denna reträtt måste jag erkänna att Itälä har gjort ett mycket bra jobb, och det är framför allt en av de mest miljövänliga budgetar som jag sett eftersom den innehåller många bestämmelser, i synnerhet bestämmelser om att minska koldioxidutsläpp, uppväga den miljöpåverkan som koldioxidutsläppen har, en önskan om att ha en fordonspark som omfattar hybridbilar, en önskan om att skära ned på antalet sammanträden genom att hålla videokonferenser och till och med genom att minska resandet för tjänstemännen, som inte nödvändigtvis följer med oss till de platser där de behövs.

För att sammanfatta borde vi alltså ha haft mer pengar till investering och åtgärder för 2008, året före valet, men det är fortfarande i stort ett mycket bra betänkande på grund av inverkan på politiska områden som ligger mig varmt om hjärtat. Det är anledningen till att vi röstar för detta betänkande, herr talman.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Under min två minuter långa talartid vill jag återigen påpeka att budgethistorien upprepar sig. Europeiska kommissionen lägger fram förslaget till gemenskapsbudget, den här gången för 2008, rådet föreslår betydande nedskärningar i kommissionens förslag och parlamentet kommer med ett förslag till minskning av nedskärningarna i kommissionens och rådets förslag. Allt verkar normalt, förutom att alla dessa förslag ligger under budgeten för 2008 inom budgetramen för 2007–2013.

Det budgettak som tillhandahålls i den nuvarande budgetramen vidhålls inte, vilket också var fallet i fråga om den förra budgetramen, för 2000–2006, eftersom gemenskapsbudgeten var 1,6 miljarder euro mindre i åtagandebemyndiganden och mer än 8 miljarder euro mindre i betalningsbemyndiganden 2007, utan hänsyn till faktiskt genomförande. Det står klart att de belopp som införts i budgetramen för 2007–2013 enligt vår uppfattning redan är otillräckliga i sig själva för att främja verklig ekonomisk och social sammanhållning i ett utvidgat Europa med 27 medlemsstater.

Alla dessa förslag till gemenskapsbudgeten för budgetåret 2008 går i grunden emot de rika ländernas krav om påförande av ett tak på budgeten på omkring 1 procent av gemenskapens BNI, och därmed en minskad andel i denna budget och ett minimerande av den omfördelade rollen. Parlamentets förslag täcker aspekter som förbättrar det förslag som lagts fram av rådet, som t.ex. en ökning av anslagen tillr sammanhållningspolitiken, som vi också föreslog, även om vi borde betona att det effektiva genomförandet sedan i hög grad undergrävs för att målen i Lissabonstrategins nyliberala agenda ska uppfyllas, vilket vi bestämt motsätter oss.

Men till och med parlamentets förslag utgör en nedskärning av mer än 5 miljarder euro i betalningsbemyndiganden, i förhållande till vad vi enades om för 2008 i den fleråriga budgetramen. Eftersom detta är en fas av förhandlingsprocessen hoppas vi att parlamentet, till skillnad från vad som skett tidigare, åtminstone kommer att försöka se till att de minimibelopp som fastställts i budgetramen för 2008 följs i så hög grad som möjligt.

Jean-Claude Martinez (ITS). – (FR) Herr talman! Det finns en välkänd regel för budgetdebatter som vi kallar regeln om tre "L", eftersom budgetdebatterna omfattar ett uppbrabbande av litanior, som i en religiös liturgi, vilket i slutändan orsakar ekonomisk letargi. Detta sker också i samband med budgeten för 2008.

Först litaniorna. Kyösti Virrankoski rabblar dessa litanior på samma sätt som James Elles gjorde 2006, och som vår kollega Salvador Garriga Polledo gjorde 2005. För det första, litanian om att stoppa anslag: i budgetförslaget stoppar ministerrådet anslagen i det preliminära budgetförslaget. Jan Mulder har förklarat för oss att detta är normalt i fråga om exempelvis jordbruk. Europaparlamentet föreslår dock ett återuppriktande av anslagen. Litanian är också en litanian om en budget som ständigt befinner sig lägre än taken i den fleråriga budgetramen. I den fleråriga budgetramen, och i ännu högre grad i budgeten, råder det redan stor brist på nödvändiga anslag. Det är fråga om en störtflod av malthusianism. Det är också en litanian om politiska prioriteringar: år efter år nämns kampen mot fattigdom, utbildning, fortbildning, mångfunktionalitet på området för jordbruk och det sjunde ramprogrammet för forskning, och det är här som liturgin kommer in.

Liturgin står huvudsakligen att finna i kontoplanen på budgetområdet och i den ideologi som stöder denna kontoplan. Kontoplanen är en presentation av budgeten efter åtgärd, ett utarbetande av budgeten efter åtgärd. I praktiken hackas utgifterna upp i rubriker, i politiska områden, som motsvarar generaldirektoraten. Budgeten är som en enorm salami, ett slags inventarieförteckning över en livsmedelsaffär, där problemet, som föredraganden har märkt, är att det skapar förvirring att dela upp budgeten efter åtgärd när det gäller den fleråriga budgetramen, som är uppdelad i mer omfattande kategorier. Den ena har fem kategorier; konkurrenskraft, bevarande av naturresurser, frihet, EU som global partner samt administration, och den andra har omkring trettio politiska aktiviteter, och överensstämmelsen mellan dessa kategorier är svår att fastställa.

Allt detta utträttas i budgetideologins namn, en ideologi i fråga om utförande, konkurrenskraft, effektivitet, ändamålsenlighet och resultat, och detta skapar ett virrvarr av vaga verktyg, indikatorer om resultat och prestationer samt åtgärdsdokument. Denna budgetteknik framställs som ny, som att den befinner sig i spetsen för en budgetkunskap, men den är egentligen tämligen gammal, och går tillbaka till 1947. Det var amerikanska Hooverkommittén som först talade om koncepten prestationer, lönsamhet, effektivitet, mål och resultat. Det var detta som ledde till planerings- programmerings- och budgeteringssystemet i USA på 1960-talet under Lyndon Johnsons presidentperiod, och som under president Jimmy Carter ledde till BBZ, eller *budget base zero* [budgetbas noll] – den ideologi om budgetutfall som sedan spreds till Nya Zeeland, Storbritannien och Frankrike 2001, med dess lag om budgetlagar, och till och med till Mexiko 2006.

Detta gör att man kan förstå varför det finns brister i den europeiska budgeten i fråga om öppenhet, och verkligen också i fråga om effektivitet. Det finns inte 100 personer i Europaparlamentet som kan förstå den europeiska budgeten efter åtgärd, med den följd som detta innebär: ekonomisk letargi i Europeiska unionen. För om inte Galileo existerar, om det inte finns någon linje mellan Lyon och Turin, om det inte finns någon linje mellan Genua och Barcelona om det inte finns förbindelser med höghastighetståg mellan huvudstäderna, om forskningsbudgeten inte är vad den borde vara, om budgeten för ett Europa med 27 medlemsstater är densamma som den spanska budgeten, om den europeiska budgeten är en tjugonedel av Förenta staternas budget beror det just på denna malthusianska ideologi. Det är kanske dags att vi inser att vi, utöver den vanliga budgeten, behöver en särskild budget för att bevilja lån som finansieras av ett stort europeiskt lån som skulle tillåta investering.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Om vi skulle uppskatta tilltron till centralt finansierade åtgärder från EU:s sida enligt budgetutgifter som anges som en del av gemenskapens BNI, skulle kursen på kurvan för tilltro likna kursen på ett fallande löv. Detta är verkligen oroande. Betalningsbemyndiganden som en del av gemenskapens BNI har i flera år regelbundet sjunkit till omkring 1 procent. I förslaget till budget för budgetåret 2008 sjönk de till 0,95 procent. Liknande trender står att se inte bara i fråga om den totala omfattningen av budgetresurser utan också i fråga om betalningsbemyndiganden i förhållande till betalningstaket i den fleråriga budgetramen.

Framför allt de 10 miljarder euro som föreslagits som ytterligare tillgängliga betalningar verkar utgöra en betydande avvikelse från syftena med den långsiktiga budgetramen. Också jag är förbluffad över att rådet

föreslår nedskärningar på över 1 miljard euro av betalningar för program som syftar till att förbättra den europeiska konkurrenskraften och sammanhållningen. Därför instämmer jag i att betalningsbemyndigandena är otillräckliga mot bakgrund av de politiska utmaningar som EU står inför. Det är anledningen till att jag kommer att stödja förslaget om att höja betalningsbemyndigandena till 0,99 procent av gemenskapens BNI.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag vill jag ta upp två viktiga reserver i kommissionens budget: en för fastighetspolitik och en för personal. Vad gäller den senare kan det nämnas att screeningrapporten har visat att kommissionen har nästan 11 000 anställda på området för administrativt stöd och samordning – att administrera administrationen. Om man lägger översättarna och fastighetsskötare till detta blir detta området med störst tillväxt i personalantal, eftersom det då tillkommer ytterligare 5 700 personer. Med tanke på att vi nämner "bättre lagstiftning" då och då måste vi omedelbart börja kräva "bättre organisation". För att göra det behöver vi mer information, och det är det som reserven är till för.

En del av de uppgifter som parlamentet gav kommissionen var att riktmarka och jämföra tjänster med tjänster inom internationella organisationer. Kommissionen låter oss inte se denna jämförelse utan framhåller att man har gått med på att hemlighålla identiteterna i dessa organisationer. Det är lite väl magstarkt! Det kan bara göras framsteg i detta sammanhang om parlamentet får den information som man har bett om – ordentlig information, inte lösryckta delar. Denna screening ger oss en unik första insyn i kommissionens personalstruktur som vi är tacksamma för, men det dras inga slutsatser och kommissionen har inte utarbetat någon handlingsplan. Jag måste be bestämt om att denna handlingsplan ska presenteras.

Det finns inte heller några slutsatser om fastighetspolitiken i Bryssel. I kommissionens meddelande från juli om byggnaders behov beaktas inte resultatet av screeningrapporten, fastän samma kommissionsledamot är ansvarig för båda dessa saker. Ni är inte denna kommissionsledamot, vilket är en besvikelse och inte kan få fortgå. Genom de belopp som förts till reserven av parlamentet tvingas kommissionen att sammanlänka dessa två dokument. Kommissionen måste äntligen ta itu med denna fråga och göra sitt jobb ordentligt, för enligt min uppfattning kan de resultat som vi fått av screeningrapporten hittills inte presenteras för våra väljare.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Till att börja med vill jag tacka båda föredragandena. Jag vill tacka Ville Itälä för över åtta månaders samarbete om frågan om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008. Under de senaste fyra åren har institutionernas budget ökat med nästan 18 procent, huvudsakligen till följd av utvidgning. I framtiden kommer denna budget inte att växa i en sådan här takt. Om vi vill göra institutionerna mer effektiva måste vi förbättra samarbetet mellan dem. Det gläder mig att rädslan för de risker som kan kopplas till ett sådant samarbete inte har besannats.

Å ena sidan har vi försökt se till att alla de uppgifter som medborgarna förväntar sig att institutionerna ska uppfylla kommer att uppfyllas. Å andra sidan har vi försökt att garantera en effektiv användning av medlen. När Europaparlamentets budget anslås är det viktigaste för oss att koncentrera oss, både nu och i framtiden, på vår huvudsakliga roll och prioritering: att förbättra lagstiftningsprocessen. Frågor som inte relaterar till detta måste få minskade anslag i budgeten till ett absolut minimum. Vi är på god väg att lyckas med det.

Mina damer och herrar! I mars sa vi att ni måste få mer information om alla tillgängliga resurser och material, för att kunna arbeta på ett ansvarsfullt och effektivt sätt. Därför kräver vi att det upprättas ett kunskapsförvaltningssystem som gör det möjligt för ledamöterna att arbeta effektivt och med användning av alla dokument.

Ni vill bevisa för väljarna att ni förvaltar deras medel på ett ansvarsfullt sätt. Men ibland har vi inte tillgång till handlingar ens på de allra vanligaste språken. Extraordinarie sammanträden för utskott äger rum för vilka det behövs nya resurser. Vi måste förbättra flexibiliteten på detta område. Utgifter för fastigheter utgör en stor del av institutionens budget: vi borde därför hålla detta under noggrann uppsikt i framtiden. Tidigare hände det att europeiska institutioner köpte eller hyrde fastigheter för priser som låg över marknadsvärdet. I framtiden vill vi att alla aspekter av köp, hyra och renovering ska uppmärksammas närmare. Målet är att sänka kostnaderna och garantera flexibilitet. Vi vill undvika karteller och monopol.

Nästa prioritering är att ge Europeiska unionens medborgare bättre information. Vi har följaktligen beslutat att stärka detta område genom att hjälpa regionala och lokala medier. Vi vill fortsätta att få institutionerna att fungera på ett effektivare sätt. De rapporter vi får om deras verksamhet måste vara upplysande. Dessa rapporter borde tydligt ange huruvida målen har uppnåtts. Jag välkomnar den metod som används av institutionerna för att förbereda budgeten med hjälp av inflationskoefficienter samt utifrån vad som verkligen behövs. Avslutningsvis vill jag tacka föredraganden eftersom vi, med hjälp av ett antal svåra debatter, har

lyckats nå en bra kompromiss som kommer att leda till en bättre användning av de europeiska skattebetalarnas pengar.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Att på en och en halv minut säga vad man tycker om förslaget till budget för budgetåret 2008 är en svår uppgift, men jag vill först ta mig tid att tacka våra föredraganden, Kyösti Virrankoski och Ville Itälä, tillsammans med vilka vi med stor svårighet har fått navigera mellan de olika beslut som budgetutskottet föreslår i dag. Den fleråriga budgetramen för 2007–2013 tvingar naturligtvis in oss i en åtstramning som olyckligtvis inte låter oss sträva vidare, vare sig så stadigt eller, framför allt, så snabbt, efter att nå de mål som vi satt för Europa, den politik som enligt min uppfattning är det enda sättet att rädda Europas regioner på, eftersom den kan ge våra medborgare den bekväma livsstil som de eftersträvar i en global miljö som har genomgått en metamorfos och som ständigt förändras och utvecklas. Därför uppmanar jag Europaparlamentet att stödja vårt utskotts initiativ, särskilt med möjligheten till en omförhandling efter halva tiden av den fleråriga ramen och definitionen av en ny mekanism för egna resurser.

När det gäller denna budget ska jag bara ta upp en fråga, eftersom jag inte har så mycket tid på mig. Som ständig föredragande för strukturfonderna i budgetutskottet har jag beslutat att fråga ledamöterna av Europeiska kommissionen av vilka orsaker man förde 30 procent av de administrativa kostnaderna av dessa medel till reserven. I den undersökning som vi nyligen presenterade tillsammans med Virrankoski om genomförandet av strukturfonderna framgår det hur lång tid det har tagit för kommissionen att godkänna de nationella ramarna och operativa programmen, vilket har lett till att det i nuläget finns åtaganden som är utestående sedan rekordlånga tre år. Genom att inta denna fasta ståndpunkt i fråga om reserven vill vi uppge ett varningsrop. Regionalpolitiken är, liksom stödet för forskning och utveckling, en politik av största betydelse för vår ekonomis framtid, och följaktligen för européernas arbeten och livskvalitet. Vi vill göra saker snabbt, men vi vill också göra dem bra, vilket förklarar den höga nivån på åtaganden som vi ber rådet att stödja.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Det finns en aspekt av budgeten som bör nämnas, och det är de pengar som ska sättas undan för den gemensamma jordbrukspolitiken. GJP, som den kallas, har genomgått ett flertal reformer under de senaste 15 åren: MacSharry-reformerna, Agenda 2000 och frikopplingen av stödet från produktionen.

Jag vill klargöra en sak: medlemsstaternas regeringar kanske inte ställer sig bakom några av de förändringar i fråga om utbetalningar som ska genomföras inom ramen för GJP till jordbrukare i Europa som helhet 2007–2013. I mitt hemland, Irland, har det fastställts bestämda finansiella arrangemang för jordbrukare inom ramen för jordbrukspolitiken, som ska drivas vidare mellan 2007 och 2013. Vi vet att jordbrukspolitiken ska bli förmån för en hälsokontroll, men inte en allmän granskning. Och kontrollen kommer inte att omfatta de finansiella arrangemang som EU:s ledare har beslutat om för jordbrukare på Irland och i Europa fram till 2013. Jag hoppas att man kommer att förstå detta och att ingenting kommer att utelämnas, och att det inte kommer att göras några försök till snedvridning, för det är av avgörande betydelse för jordbrukare över hela Europa att allt är i sin ordning.

Margrete Auken (Verts/ALE). – (DA) Herr talman! Vår grupp röstar naturligtvis för ändringsförslaget om att anslå ännu mer pengar för Palestina. Vi måste dock betona att både rådet och kommissionen borde se till att vi inte hamnar i en situation där vi kastar pengar i ett bottenlöst hål. Så är fallet med mycket av det bistånd som ges i nuläget, och det går emot EU:s principer om bistånd, där förmånstagaren måste kunna få möjlighet att utveckla en hållbar ekonomi. Detta är dock omöjligt, eftersom Israel undertrycker det palestinska samhället och dess ekonomi, och inte bara i Gaza. Delegationen från utskottet för utveckling bevittnade detta då man besökte Västbanken och Gaza i september. EU-medel strömmar oupphörligt till, utan att Israel hålls ansvarigt över huvud taget.

Vi har fått en redogörelse om en dialog från Washington, i vilken en av Vita husets Mellanösternrådgivare tillfrågades om EU:s roll. Han svarade: "EU? Vi ger order, Europa betalar!" Detta är också sant! Vi fortsätter att betala, och Israel tillåts helt enkelt att förstöra allt som vi har byggt upp. Kommissionen och rådet måste börja ställa krav på Israel. Blockaden av Gaza måste stoppas för att varor och människor ska kunna komma in och ut. Gaza är i nuläget i själva verket ett enda stort utomhusfängelse. Muren på Västbanken måste också rivas. Det är inte bara vår delegation som säger detta. Budskapet från Världsbanken och från vårt eget generaldirektorat för humanitärt bistånd, Echo, var mycket tydligt. Om det inte finns något hopp för en förbättring eller ett ljus i slutet av tunneln missbrukar vi EU-medborgarnas skattepengar, och detta måste stoppas omedelbart!

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! EU:s budget är det huvudsakliga sättet att uppnå politiska prioriteringar på. Vi måste ha tre mål med budgetpolitiken: att uppnå konkurrenskraft hos företagen, bekämpa terrorism och ingripa i tredjeländer.

Insatserna används för att uppnå dessa tre mål, men allmänhetens intressen och angelägenheter ser helt annorlunda ut. De rör deras framtida arbetsplatser, inkomst, pension och utbildningen i den statliga skolan och vid universitetet.

Vi måste ställa följande fråga om de politiska prioriteringar som fastställs i budgeten: förbättrar de verkligen medborgarnas liv? Uppfyller EU i någorlunda mån sina åtaganden som global aktör? Hur förbättrar anslaget av omkring 741 miljoner euro för främjande av frihet, säkerhet och rättvisa livet för de europeiska medborgarna?

I det samrådsdokument som kommissionen utarbetade nyligen om en reform av budgeten anges att budgeten i nuläget, och framför allt i framtiden, borde intensifiera konkurrenskraften för råvaror och marknader, omfördela balansen hos den ekonomiska makten och avreglera enorma nya marknader som skapar nya möjligheter för européer.

Men detta är precis vad som vilseleder Europas invånare. Till att börja med bidrar medlemsstaternas budgetar till att förvärra problemen med att kontrollera marknaderna oavsett medel, i stället för till social rättvisa. För det andra väcker detta agg mot Europa inom den allmänna opinionen i tredjeländer.

Janusz Lewandowski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Vi befinner oss fortfarande i inledningen av den nya budgetramen, och därför är vi försiktiga när det gäller planeringen av utgifter för 2008. Samtidigt är detta den fjärde årliga budgeten under denna valperiod, och vi har följaktligen samlat tillräcklig erfarenhet av budgetförfarandet och de särskilda spelreglerna mellan parlamentet, kommissionen och rådet. Det är förmodligen anledningen till att ett rekordhögt antal ändringsförslag smidigt röstats igenom i budgetutskottet under effektiv ledning av Reimer Böge i en anda av enighet, vilket absolut kommer att underlätta den gemensamma omröstningen på torsdag och ge oss en större förhandlingsstyrka i utformningen av förslaget till budget för budgetåret 2008.

Prioriteringarna för 2008 har upprepats ett flertal gånger, och finansieringen av Galileoprogrammet har ett flertal gånger framhållits som ett problem. Det gläder mig därför att påpeka att Östersjöregionen för första gången har uppmärksamats i denna budget, inte genom en förklaring utan i ekonomisk, dvs. verklig, mening. Detta beror kanske på att både kommissionsledamoten, båda föredragandena och ordföranden för budgetutskottet är invånare i denna region. Det är bra att Europeiska unionen gör globala åtaganden, men ju större Europeiska unionen blir desto större blir dess ansvar för vår kontinent, inklusive Östersjöregionen, dvs. Europeiska unionens innanhav som läget är nu, och alla vet vilket bedrövligt tillstånd det befinner sig i. Med tanke på detta är det bra att vi har funnit ett ekonomiskt instrument, i form av pilotprojekt och förberedande åtgärder, för att öka finansieringen av regional utveckling, sjösäkerhet, underlättande av gränsövergångar och, framför allt, miljöskydd.

Jag hoppas att dessa prioriteringar kommer att tala för sig själva i Europeiska kommissionens akterspegel, tillsammans med hela budgetstrategin.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Louis Grech (PSE). – (MT) Herr talman! Jag vill börja med att säga att jag håller med om det som Ville Itälä har sagt om frågan om budgetförfarandet och att ingen är beredd att bara godkänna allt utan vidare. Därför föreslår jag att vi diskuterar denna fråga så snabbt som möjligt för att på ett effektivt sätt kunna ta itu med de svårigheter och de meningsskiljaktigheter som verkar finnas. På en annan nivå välkomnar vi ökningen med 30 miljoner euro i Frontex' budget. Vi förväntar oss realistiskt en förbättring av byråns struktur, bättre samordning och en mer beslutsam verksamhet. Parlamentet gav en tydlig och konkret signal om att det nu är upp till Frontex och medlemsstaterna att eliminera ineffektiviteten, de löften som inte hållits och den försening som vi drabbats av under det senaste året. En annan punkt som jag vill ta upp rör de rapporter och undersökningar som utarbetats inom eller på uppdrag av de olika institutionerna, inklusive kommissionen. Det behövs en gemensam databas för rapporter och undersökningar för att undvika dubbelarbete, minska avfallet och samtidigt göra informationen mer tillgänglig. Dessutom bör det finnas en årsrapport med en förteckning över dessa undersökningar och rapporter, vem som vann kontraktet, hur mycket de kostar och, om möjligt, hur de använts. Vi borde också undersöka påverkan och mervärdet av de rapporter som utarbetas

av Ekonomiska och sociala rådet och Regionkommittén, i synnerhet mot bakgrund av de rapporter som är för tekniska och rapporter som redan har utarbetats av kommissionen eller parlamentet. När det gäller fastighetsköp vill jag påminna om att vi 2006 enades om att vi återigen skulle granska politiken om inköp och hyra av fastigheter som används av institutionerna, inklusive informationskontoren. Jag har fått intrycket av att institutionerna under årens lopp av olika skäl har köpt och hyrt fastigheter till ett pris som verkar ligga högre än marknadspriset. Utan att ifrågasätta politiken om köp av fastigheter anser jag att det vore vettigt att på ett institutionellt sätt undersöka hur vi skulle kunna förbättra de förhållanden under vilka vi köper och hyr fastigheter, och att föra kontoren närmare marknadspriserna och på så sätt undvika karteller och monopol. Slutligen vill jag gratulera de två finländarna till deras användbara arbete och till det sätt som förhandlingarna genomförts på.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Herr talman! Jag vill först och främst gratulera föredraganden, Kyösti Virrankoski, till ett utomordentligt arbete. Jag vill dock påpeka att det är absurt att Europeiska unionen vill lägga mindre pengar på utrikespolitik än på administrativa utgifter om man nu vill vara en global aktör.

För det andra är det oacceptabelt att utgifterna under rubriken utvidgningen, som betraktas som en prioritering, är nominellt lägre än för 2007, och för det tredje är det oacceptabelt att utgifterna för yttre förbindelser ökar i mindre omfattning – med omkring 1,5 procent – än allmänna utgifter, som ska öka med 2 procent. Detta innebär att Europeiska unionen inte har garanterat att det kommer att finnas tillräckligt med resurser för att utföra de uppgifter som man fastställt. Man har inte heller garanterat att det kommer finnas tillräckliga medel för att genomföra utrikespolitiska prioriteringar. Det har inte anslagits tillräckliga medel för uppdraget i Kosovo, och inte heller för att hjälpa det palestinska folket. Jag är rädd att budgeten måste ändras flera gånger igen nästa år eftersom det inte finns några bestämmelser om detta.

Den dåliga balansen mellan de östra och södra komponenterna i den europeiska grannskapspolitiken har varit ett återkommande problem i många år. Länderna söderut har fått tre gånger så mycket pengar per capita i reala termer som dem österut, och detta är oacceptabelt. Avslutningsvis anser jag att det är viktigt att lösa samarbetsfrågan mellan Europaparlamentet och rådet beträffande rubriken för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP). Det har ännu inte skapats någon överenskommelse eller politisk dialog på förhand, och tills detta sker ställer jag mig bakom att föra 40 miljoner euro till reserven för GUSP. Tack så mycket.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Mina damer och herrar! En av de saker som vi måste besluta om i dag är tilldelningen av den första delen av det ekonomiska stödet för Europeiska institutet för innovation och teknik. Detta är ett särskilt viktigt och mycket emotsett beslut för Wrocław, som hoppas att detta institut ska få sitt säte där.

Det är mycket beklagligt att vi inte lyckats inrätta detta institut innan vi avslutar förhandlingarna om budgetramen. Det innebär ett stort hinder för uppstartandet. I dag har vi möjlighet att ta igen förlorad tid och lägga omkring 3 miljoner euro på att få igång institutet. En fullständig finansiering under 2010–2011 kan bara säkras med en översyn av budgetramen.

Jag kan försäkra er om att dessa pengar kommer att vara väl investerade. Detta visas genom den beredskap och entusiasm som finns hos de lokala myndigheterna i Nedre Schlesien, affärsmännen och vetenskapsvärlden för att engagera sig i detta projekt. Jag ber er därför att godkänna dessa ändringsförslag.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredragandena, Ville Itälä och Kyösti Virrankoski, för deras utmärkta arbete. Det gläder mig att budgetutskottet godkände de två pilotprojekt som rör skyddet av Östersjön. Jag hoppas att de också kommer att få stöd i plenarsammanträdet.

Det är hög tid att fästa större uppmärksamhet vid Östersjöregionen. Sedan utvidgningsrundan 2004 har det varit EU:s innanhav, men samtidigt är det ett av världens minst välmående och mest förorenade hav, vilket är en skam för EU.

Ett av dessa pilotprojekt har att göra med att minska mängden farligt avfall som hamnar i Östersjön och att korrigera syrebalansen i de djupa områdena i havet. Det andra rör en minskning av svaveldioxidutsläpp från sjöfart genom handel med utsläppsrätter. Om detta experiment ger goda resultat kan handel med svaveldioxidutsläpp bli ett praktiskt sätt att skära ned på svaveldioxidutsläppen i alla EU:s havsområden, vilket skulle rena den luft som vi kommer att andas i framtiden över hela Europa. Jag hoppas därför att dessa initiativ också kommer att få stöd i plenarsammanträdet.

James Elles (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle i likhet med många andra vilja gratulera föredragandena. I mina kommentarer skulle jag emellertid vilja byta ut de tre "L" som Miguel Angel Martínez använde sig av, vilket om jag minns rätt var "litanía", "liturgi" och "letargi". Jag skulle heller vilja använda tre "I": "implementering", "initiering" och "inbillningsförmåga".

För det första skulle jag vilja tacka föredragandena, särskilt Kyösti Virrankoski, för att de har tagit med ett par punkter om uppföljningen av budgeten. Det är oerhört viktigt att vi funderar över om vi får valuta för pengarna. Även om inte just denna fras används i resolutionen delar nog alla uppfattningen att vi i våra fackutskott måste kunna motivera de belopp som vi faktiskt spenderar. Det gäller inte bara under den aktuella perioden, utan även när det gäller att få in de nationella förvaltningsförklaringarna, som många medlemsstater fortfarande inte verkar vara beredda att sammanställa.

För det andra skulle jag vilja tacka båda föredragandena och kommissionsledamoten i detta sammanhang för att i min egen budget för 2007 ha genomfört de pilotprojekt och förberedande projekt som ingick. Det rör sig om ganska många och det är skönt att ha ett visst mått av kontinuitet under 2008, särskilt när det gäller pilotinformationsnätverk, men även projekten med EU, Kina och Indien.

Det för mig till min sista punkt, frågan om fantasi. Einstein sa att fantasi är viktigare än kunskap. I denna debatt har vi sett att många kolleger – Mario Mantovani, Catherine Guy-Quint med flera – liksom jag alltid beklagar att vi har för lite pengar i kategori fyra, de yttre åtgärderna. Vi vet mycket väl att det är för lite så jag skulle i detta skede vilja komma med en särskild vädjan, när vi närmar oss budgetöversynen, om att vi kanske skulle använda oss av lite fantasi för att se hur EU i framtiden kan tvingas möta de globala utmaningarna och spela sin roll när det gäller globalt bistånd och den globala ekonomins funktion, och sedan se till att vi har de medel som krävs för att genomföra den politik vi vill se.

Joan Calabuig Rull (PSE). – (ES) Herr talman! Med en budget som utgör 0,99 procent av gemenskapens BNI kan vi inte inta en fast politisk ståndpunkt.

Vad gäller utgiftskategori 1a, konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning, bör det påpekas att detta är första gången som siffrorna i fråga om denna politik utgör majoriteten av det preliminära budgetförslaget. Med rådets siffror skärs dessa kategorier dock ned beträffande Lissabonstrategin, som borde finnas i kärnan av gemenskapspolitiken.

Jag vill nämna finansieringen av Galileo och av Europeiska institutet för innovation och teknik, som är prioriterade projekt för vår konkurrenskraft och trovärdighet. Budgetramen 2007–2013 räcker inte till för att finansiera projekt av en sådan strategisk betydelse.

En annan punkt handlar om gränsförvaltningsbyrån Frontex, som spelar en betydelsefull roll, både utifrån en humanitär och en politisk synvinkel. Vid Europeiska rådet i juni upprepades behovet av att stärka Frontex för att kunna förbättra unionens förmåga att förvalta de yttre gränserna.

Detta är också en av de prioriteringar som har yttrats av parlamentet vid flera tillfällen. Ett bevis på detta är den föreslagna ökningen på 30 miljoner euro i åtagandebemyndiganden för byråns driftskostnader, vilket är en ökning med 127 procent i det preliminära budgetförslaget.

Anslaget till utgiftskategori 4 är klart otillräckligt för att vi ska kunna uppnå våra mål och uppfylla våra löften som global aktör och framför allt, vilket redan har nämnts, i operationerna i Kosovo och Palestina.

Slutligen vill jag säga att bekräftandet av unionens deltagande i världsutställningen i Zaragoza, Spanien, 2008 – med tema vatten och hållbar utveckling – är rätt beslut och ett bra tillfälle att föra den europeiska politiken närmare Europas medborgare, vilket är nödvändigt.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot! Också jag vill börja med att tacka föredraganden Kyösti Virrankoski för ett utmärkt förberedande av budgeten. Han har lyssnat på de olika berörda parterna och har också tagit vederbörlig hänsyn till förslagen från utskottet för regional utveckling. Föredraganden Ville Itälä har också gjort ett mycket bra arbete.

Det är viktigt att anslagen till regional utveckling stannar kvar på en lämplig nivå. Samtidigt måste vi se till att metoderna och administrationen inom regionalpolitiken förenklas och förtydligas i både unionen och medlemsstaterna, så att alla anslag som lagts undan för den regionala utvecklingen kan spenderas på ett effektivare och klokare sätt i medlemsstaterna, och de regionala olikheterna kan minskas och Lissabonstrategin kan genomföras.

Den byråkrati som är unionens orosmoment förstör också genomförandet av regionalpolitiken. Det första året av den nya programperioden är nästan över, och de flesta programmen är ännu inte godkända. Detta är, som föredraganden sa, ett allvarligt problem. Eftersom kommissionen och medlemsstaterna har tagit alltför lång tid på sig så har det tagit tid att starta upp projekt, och programperiodens första år kommer att bli ett problematiskt år som utgörs av ett avbrott. Kommissionen bör godkänna resten av programmen omedelbart, så att de anslag som reserverats i budgeten kan spenderas på ett effektivt och givande sätt, och så att de nya programmen kan startas upp ordentligt.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Tack, herr talman! Och jag vill också tacka er, herr Virrankoski och herr Itälä. Med denna budget kommer parlamentet att dubbla gränsförvaltningsbyrån Frontex' budget till nästan 70 miljoner euro. Detta är en åtgärd som talar för sig självt, eftersom parlamentets prioritering av Frontex nu står klar för alla. Ökningen med 30 miljoner euro har tilldelats Frontex' operativa budget för att öka byråns uppdrag i de områden som drabbas hårdast av tillströmningen av invandrare. Samtidigt har vi fört 30 procent av Frontex' administrativa budget till reserven, eftersom vi vill att byrån ska bli effektivare i sitt arbete. Det finns tre villkor för att fördela dessa pengar: för det första vill vi att chefen för Frontex ska upprätta en regelbunden kontakt med oss för att parlamentets granskning av byrån ska stärkas. För det andra vill vi ha detaljerad information om Frontex' arbetsprogram för det kommande året, och eftersom kommissionsledamot Franco Frattini, kommissionens vice ordförande, själv tillkännagett att Frontex' uppdrag i Medelhavsregionen kommer att bli permanent från och med nästa år förväntar vi oss nu att byrån ska tilldelas mycket mer än de 10 miljoner euro som man ursprungligen beräknat hittills för uppdrag vid sjögränserna. För det tredje vill vi ha en uppdaterad och realistisk lista över de resurser, fartyg, flygplan och helikoptrar som medlemsstaterna är beredda att tillhandahålla för Frontex' uppdrag. Vi vill inte ha några uppdiktade listor, som vi fick i år, där medlemsstaterna skenbart gick med på att skaffa Frontex omkring 21 flygplan, 27 helikoptrar och 117 båtar medan de i praktiken, när uppdragen skulle utföras, skamlöst ignorerade sina egna löften. Därför förväntar vi oss att Frontex ska verka efter ett ordentligt och pålitligt schema innan vi tar pengarna ur reserven. Tack så mycket.

Göran Färm (PSE). - Herr talman, kära föredraganden och kollegor! Det är många som nu undrar varför parlamentet begär en revision av långtidsbudgeten. Kan vi verkligen inte klara av nya behov som Galileo, Europeiska tekniska institutet EIT, EU:s insatser i Kosovo och Palestina och samtidigt göra nedskärningar inom budgeten? Problemet är att budgettaken gäller hela budgeten, men de gäller ju också varje budgetkategori för sig. För att undvika att t.ex. Galileo medför nedskärningar i andra forskningsprogram, begär vi denna som vi kallar för lilla revision. Men observera: inom ramen för de totala taken. Vi vill hellre ta av överskotten i jordbruksbudgeten, det är det som det handlar om. När det gäller Palestina och kostnaderna för EU:s insatser i Kosovo vill vi använda det s.k. flexibilitetsinstrumentet. Annars måste vi ta pengar från Afrika eller Latinamerika, och det vore orimligt.

EU:s rigida budgetmodell behöver förändras. Men jag vill vara tydlig, jag vill inte spräcka de totala ramarna, bara nå större flexibilitet inom ramen för att hantera nya behov. Hur ska vi annars i framtiden t.ex. kunna svara upp mot vad som krävs inom klimat- och energipolitiken? Utöver detta vill jag bara nämna två saker. För det första visar debatten om fördraget hur viktigt det är med ökade resurser och långsiktighet i EU:s satsningar på kommunikation, dialog och demokratisk utveckling. Jag har i efterhand försökt att göra en del justeringar i budgetutskottets kvotering på detta område. Jag hoppas att vi nu har fått med oss alla på en mer *offensiv* satsning. För det andra vill jag nämna det pilotprojekt som jag själv har initierat. Det gäller stöd till återuppbyggnad av kulturella och religiösa institutioner och minnesmärken i konfliktdrabbade områden. Förslaget gäller i första hand västra Balkan, men erfarenheterna därifrån bör på sikt också kunna användas i andra områden där förstörda museer, raserade kyrkor och moskéer kan utgöra en konfliktanledning som EU kan hjälpa till att undanröja. Det kan t.ex. handla om områden som Palestina, Afghanistan, Irak och kanske t.o.m. Tibet. På det området väddar jag till ledamöternas förståelse och stöd. Tack!

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Herr talman! För det första vill jag tacka föredragandena, Kyösti Virrankoski och Ville Itälä. Jag känner båda två och jag vet också att de är för öppenhet och insyn och att de är angelägna om att EU:s ekonomi organiseras på ett hållbart sätt, vilket är rimligt. Det är bra att hålla hårt i tyglarna när det gäller utgifter och använda sig av sunt förnuft. Jag skulle i korthet vilja fokusera på ett antal frågor. Den första gäller forskning och innovation. Jag vet att detta i stor utsträckning är medlemsstaternas ansvarsområde, men EU behöver ändå komma ihåg sina egna åtaganden, som till exempel Lissabonstrategin, och EU måste leva upp till dessa, så att vi kan styra budgetpengar till forskning och innovation och skapa större mervärde för EU.

Jag är mycket nöjd över den tonvikt som läggs vid Östersjön. Jag tror att detta i stor utsträckning är föredragandenas förtjänst. Det är viktigt att inse vilket tillstånd Östersjön befinner sig i och dessa två pilotprojekt är en bra början. Det är sant att vi behöver mycket mer information, men det är en bra utgångspunkt.

För det tredje, vid utarbetandet av budgeten är det viktigt att komma ihåg principerna om hållbar utveckling och unionens värden. Detta måste vara rätt hållning när vi till exempel skickar pengar till tredjeländer, och när vi är inbegripna i olika projekt såsom i samband med de självstyrande palestinska områdena. Vi behöver se till att resurserna används på rätt sätt och att de inte leder till åtgärder som strider mot demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet, det vill säga, unionens värden. Det sätt på vilket pengarna spenderas måste alltid vara förenligt med unionens värden.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). - (RO) I början av året planerade vi att med rådet förhandla fram en pragmatisk och effektiv resultatbudget, som skulle åstadkomma den politik som nu krävs inom EU.

Genom våra ändringsförslag i budgetutskottet har vi gjort kraftiga nedskärningar i de program som utnyttjar skattebetalarnas pengar utan att ge något verkligt mervärde. Nedskärningarna inom jordbruket, som uppgår till 553 000 000 euro, nämligen 77 procent av alla nedskärningar som gjorts, visar att rådet har en tydlig avsikt att gradvis eliminera denna politik, som de nya medlemsstaternas hela ekonomiska struktur är beroende av. Jag är glad över att vi i budgetutskottet har lyckats återställa nivån för de medel som är avsedda för jordbruket. Jag hoppas också att de operativa programmen och programmet för landsbygdsutveckling så snart som möjligt kommer att godkännas av Europeiska kommissionen.

Utöver dessa aspekter skulle jag vilja tala om den betydelse som budgeten har för EU:s ungdomspolitik. Den budget som vi har föreslagit innebär att finansieringen till program för livslångt lärande ökar med 9 procent, vilken totalt utgör 900 000 000 euro. Dessa program har mer än något annat bidragit till att främja idén om Europa. För 90 procent av ungdomarna betyder EU en möjlighet att resa, att studera och att arbeta var som helst inom EU. Vi måste göra mer för dessa ungdomar. Ett problem för ungdomarna är det låga antalet europeiska stipendier, särskilt när det gäller Erasmusprogrammet. I den nuvarande budgeten har vi ökat utbetalningarna med 100 000 000 euro på grund av EU:s utvidgning med Rumänien och Bulgarien. Inte desto mindre måste vi se till att en större andel av dessa pengar når varje student. Erasmus ska inte vara en extra inkomst för unga studenter men däremot bör det vara det huvudsakliga stödet för dem som har små ekonomiska möjligheter.

Sist men inte minst vill jag påminna kommissionen om de åtaganden som gjordes vid trepartsmötet i juli, nämligen om att garantera tillräckligt många arbetstillfällen för de nya medlemsstaterna. För närvarande är det mycket få rumäner och bulgarer som arbetar i ledningsbefattningar. Tvärtom arbetar många av dem med tillfälliga kontrakt. De extra medel som vi har tilldelat EU:s rekryteringsbyrå bör spenderas effektivt så att man så snart som möjligt kan anställa permanent personal från de nya medlemsstaterna.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Det är en utmaning för en företrädare för Bulgarien, en av de nyaste medlemsstaterna, att som ordinarie ledamot delta i antagandet av 2008 års budget. Detta har möjliggjorts tack vare EU:s utvidgningspolitik och har även backats upp av EU:s budgetpolitik.

Jag stöder betänkandet och gratulerar föredragandena och samordnarna till den överenskommelse som de har nått om budgeten och ändringar av denna. Budgetförslaget för 2008, genom delen om hållbar tillväxt, gör det möjligt även för de nyaste EU-medlemsstaterna att uppnå de mål som de ställs inför i samband med medlemskapet. De operativa programmen inom ramen för strukturfonderna säkrar de mänskliga resursernas höga kvalitet och kvalifikationer, konkurrenskraft, förbättrad infrastruktur, stärkande av den administrativa kapaciteten inom transportområdet, miljön, etc. Tyvärr är de tillgängliga resurserna mindre än vad som skulle behövas.

Jag vill också uttrycka mitt stöd för den strategiska ökningen av betalningar till strukturfonderna, samt social- och sammanhållningsfonderna, eftersom de därmed kommer att kunna utöka sina operativa program och sin kapacitet. Jag stöder också den 30-procentiga reserven för budgetposten administrativa utgifter, eftersom jag tror att detta är ett sätt att säkra utgifternas effektivitet och kontrollen över utgifterna.

I budgetförslaget för 2008 fästs även uppmärksamhet vid de nya regioner som har anslutits till EU. I Svartahavsregionen är dessa regioner Bulgarien och Rumänien, vilka även utgör gränser för EU. EU:s och nationella regeringars politik syftar till att omforma regionen till ett område med säkerhet, stabilitet och goda grannförbindelser. Regionen behöver förbättrad infrastruktur, större investeringar och tillräckliga åtgärder för att skydda miljön på grund av dess höga grad av industrialisering och dess övergång till ett överföringsområde för råvaror inom energisektorn. EU bör genom sin politik och genom finansiering

garantera både miljösäkerheten och stabiliteten och säkerheten för energileveranser till EU. Övervakningen av Svarta havet och ramprogrammet för utvecklingen av Svarta havet är ett pilotprojekt som jag är säker på att Europaparlamentet kommer att stödja. Det är ett steg i rätt riktning mot en bra utveckling av Svartahavsregionen och mot integration av Svartahavsregionens medborgare i EU:s medlemskapspolitik.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag skulle vilja tala om hur EU:s budget påverkar vanliga EU-medborgares välbefinnande. Vissa av dessa följer vår debatt i dag. Mycket ofta hör vi att EU måste utvecklas till världens mest konkurrenskraftiga ekonomi. Budgeten kan underlätta detta. Men den bör omstruktureras för att vara effektivare och den bör uppmuntra vetenskaplig forskning och innovation.

Tyvärr förefaller det i realiteten som om Europeiska kommissionen inte ens har någon definition av vad som utgör vetenskaplig forskning. Olika projekt har olika utgifter som ska finansieras enligt forsknings- och innovationsprogrammet.

Vi talar ständigt om hur EU påverkar världen. Det 27 stater starka, nyligen utvidgade EU har förmåga att åstadkomma förändringar på global nivå. Budgeten medger en avsevärd finansiering av stöd till tredjeländer. Men enligt revisionsrättens undersökningar används medlen ofta på ett ineffektivt sätt.

Anledningen är att de flesta länder som vi ger stöd till styrs av icke-demokratiska regimer. Mänskliga rättigheter kränks och stödprojekt hjälper en handfull personer att bli rikare snarare än att öka välfärden för vanliga människor.

Därför skulle jag vilja uppmana er, mina damer och herrar, att se till att vi följer det villkor som framställs i våra dokument, och särskilt se till att stödprogram inleds i linje med främjandet av demokrati och mänskliga rättigheter.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första vill jag tacka hela budgetgruppen för deras goda arbete. Tillåt mig att komma med några kommentarer från utskottet för regional utveckling.

Kommissionen utvärderade i sin bedömning behovet av finansiering och, i harmoni med tröskelvärdena i det interinstitutionella avtalet och villkoren i budgetplanen, tog den hänsyn till de tillämpningar som var sannolika för den aktuella perioden. Därför ökar följaktligen åtagandena inom ramen för strukturfonderna för 2008 med 0,9 procent och betalningarna med 3,2 procent, medan pengar från sammanhållningsfonden ökar med 14,4 procent för åtaganden och 36 procent för betalningar.

Eftersom kommissionen faktiskt är den enda institution som har obegränsad tillgång till den information som krävs i samband med det övergripande finansieringsbehovet, orienterade sig vårt utskott efter kommissionens förslag och korrigerade enhälligt och omedelbart oberättigade ändringar som rådet gjort i sitt budgetförslag.

Utöver våra ändringsförslag förenklade vi också administrationen och effektiviserade utnyttjandet av medlen, särskilt mot bakgrund av Lissabonmålet och Göteborgsmålet. Vi fokuserade på små och medelstora företags unika ställning och traditionella småföretagsverksamheter såsom forskning och utveckling. Inte minst såg vi det som viktigt att särskilt omnämna initiativen Jeremie och Jessica, för att bara nämna två av de många regionalpolitiska nyckelfrågorna.

Vi stöder också kommissionen i hanteringen av EU:s framtida demografiska utmaningar, särskilt att den åldrande befolkningen i vissa regioner och även i hela medlemsstater har blivit ett stort problem på grund av minskande födelsetal. Familjevården måste främjas, till exempel genom att hjälpa unga kvinnor att balansera privatliv och arbetsliv. Detta är en framåtblickande politik, vilket också måste speglas inom de regionalpolitiska nyckelområdena.

Thijs Berman (PSE). – (NL) Herr talman! Ett EU som grundar sig på solidaritet. Det är vad vi vill ha. 2008 års budget innehåller några nya inslag som ytterligare demonstrerar detta. Men en modernare budget behövs också. En budget som är anpassad till den kunskapsbaserade ekonomin – och grundad på solidaritet. På initiativ av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet ska mer finansiellt stöd ges till Palestina och Kosovo. Detta är nödvändigt, men också komplicerat.

Det finns också andra frågor där EU måste visa solidaritet. Globala hälsofonden behöver stöd liksom även mitt initiativ för att stärka sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter i fattiga länder, till exempel när det gäller en minskning av mödradödligheten och rätten till abort. Detta främjar kvinnors frigörelse och bidrar på så sätt till fattiga länders utveckling.

Solidaritet är också relevant när det gäller omorganiseringen av EU:s budget. Det bästa sättet att göra detta är naturligtvis att minska jordbruksstödet, vilket är högst genomförbart nu när priserna är höga. EU måste investera i ny teknik, och Galileo har visat att det finns utrymme för en annan budget. Vi kan klara oss med lägre jordbruksstöd, men Galileo står för ökad sysselsättning och innovation.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - Tack herr talman! Antagandet av budgeten varje år är en av de viktigaste uppgifter vi europaparlamentariker har. Det är ett av de få tillfällen som vi har möjlighet att sända en riktigt tydlig och samlad signal om vilket slags EU vi här i parlamentet vill se. Generellt sett tycker jag att det glädjande att allt fler av mina kollegor här i kammaren verkar se vikten av att hålla igen med EU:s medel, men mycket kvarstår. Jag tycker att det är viktigt att vi prioriterar *rätt* i budgeten, men arbetet med att följa upp pengarna och användningen är lika viktig som att vi budgeterar dem till rätt ändamål. Gör vi det idag tror jag tyvärr att vi på många områden ser att en del av våra pengar nästan gör mer skada än nytta. Dessutom måste institutionerna utveckla EU:s redovisningssystem så att det är lättare att förstå och följa pengarna, så att man kan se både före och efter hur de faktiskt har spenderats. Det är en fråga om transparens.

Själv skulle jag önska att EU:s budget 2008 tydligare signalerade ett EU som prioriterar, ett EU som fokuserar på sin kärnuppgift - att skapa fri rörlighet för varor, tjänster, människor och kapital. Men tyvärr, i årets budgetförslag finns det mycket övrigt att önska i det avseendet. Låt mig bara ta några korta exempel: bidrag till silkesmaskodlingar, biodlingar, bomullsodlingar, energigrödor, fikon, hampa, nötter, olivlundar, risodlingar och tobak. Exportbidrag för spannmål, socker och för produkter från vinsektorn. Tillsammans är det budgetposter på över 1 858 436 000 euro. Förutom att budgetposterna, enligt min uppfattning, är ett otroligt slöseri med europeiska skattebetalarnas pengar gör de just mer skada än nytta. De drabbar människor utanför unionen. Bland det mest graverande exemplet tycker jag trots allt är EU:s exportstöd till jordbruket där EU subventionerar sin egen jordbrukssektor och därmed dumpar varor och priser på fattiga länders marknader. Det gör att fattiga länders naturliga konkurrensfördelar sätts ur spel, och är ett allvarligt hinder på deras väg mot välbstånd. Vi måste göra någonting åt detta, inte 2013 utan nästa år. Tack!

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Herr talman! Låt mig först av allt gratulera budgetutskottets ordförande samt föredraganden och skuggföredragandena, som i dag här i kammaren har presenterat en budget med tydliga politiska mål och ett tydligt tak på 0,98 procent av BNP.

Låt mig bara betona två punkter som är relevanta både för Europaparlamentet och för alla länder.

Europaparlamentet betonar i punkt 24 i sin resolution behovet av att kommissionen som snart som möjligt godkänner de nationella operativa planerna för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling och för strukturfonderna. Att välja rätt tidpunkt är särskilt viktigt, speciellt efter de utbredda naturkatastrofer som nyligen ägde rum i sydeuropeiska länder, särskilt i Grekland, där resurser för att reparera skadan snabbt måste tillhandahållas.

Min andra punkt handlar om den senaste tidens kris i samband med spannmålspriserna, som har lett till en omvälvning på spannmålsmarknaden och som har drabbat jordbruksinkomsterna. Detta har lett till en tydlig resurserbesparing i gemenskapsbudgeten. Låt mig dock påpeka att dessa besparingar under inga omständigheter bör göras tillgängliga för andra politiska syften. De måste stanna inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken och användas för att till exempel hantera kriser inom jordbrukssektorn.

Reimer Böge (PPE-DE), ordförande för budgetutskottet. - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Budgetutskottet rekommenderar för första behandlingen i plenum en budget för 2008 på 129,6 miljarder euro för åtaganden och 124,2 miljarder euro för betalningar, med absolut respekt för alla våra överenskommelser och åtaganden, både från de fleråriga programmen och budgetplanen och dessutom klart under de tak som vi har kommit överens om i denna fleråriga plan. Detta görs i en anda av budgetdisciplin och är kopplat till ett erbjudande till rådet att lösa aktuella frågor såsom Galileo och finansieringen av en hållbar utrikes- och säkerhetspolitik. Jag skulle vilja uttrycka mina uppriktiga tack till föredragandena, Ville Itälä och Kyösti Virrankoski, som tillsammans med samordnarna och personalen gjorde ett utmärkt jobb med förberedelsen av den första behandlingen.

Jag börjar med parlamentets budget. Mellan omröstningen i budgetutskottet och omröstningen i plenum har en förlikningsprocess varit på gång i samråd med parlamentets presidium, med stort deltagande av administrationen. Som en del av denna process kunde vi lösa flera motstridiga ståndpunkter på ett omdömesgillt och tillfredsställande sätt. Emellertid vill jag här tillägga att presidiet och administrationen måste vara villiga att bemöta frågor och kritik från budgetutskottet, eftersom detta är en del av vår uppgift. En del av den konflikt som vi diskuterar varje år kunde lösas genom att införa en tidsgräns på två till tre

veckor mellan framläggandet av det administrativa förslaget om parlamentets budget och beslutet från presidiet, för att möjliggöra för grupperna att yttra sig mer i början av processen snarare än i slutet.

Fru kommissionsledamot! I er skrivelse från den 17 oktober beskrev ni åter genomförandet av budgeten såsom i slutet av september. Ni visade var det fungerade bra och var det stötte på svårigheter, var vissa program eventuellt hade genomförts för sent, och var kommissionen själv hade utövat lite för mycket mikroförvaltning av frågor för medlemsstaterna. Men på det hela taget visade betänkandet att genomförandet har förbättrats sedan rapporten i maj. Om kommissionen nu vill förbli trovärdig, kan den inte längre skylla på sent genomförande eller andra svårigheter för 2008 för att berättiga att man ligger efter med betalningar eller åtaganden i genomförandet av 2008 års budget.

I dag kan vi säga att, i och med överenskommelsen mellan institutionerna och byråerna – som inleddes av det tyska ordförandeskapet och avslutades av det portugisiska ordförandeskapet – och tack vara det utmärkta arbete som gjorts av vår ständiga föredragande Jutta Haug, har byråernas utveckling grundligt setts över så att inga byråer i framtiden kommer att inrättas utan tillräckliga lönsamhetsanalyser och utan att man förtydligar om de ger något mervärde. Detta måste upprätthållas i den uppförandekod som antas för genomförandeorganen. Här måste jag också säga att vi i år var mycket försiktiga i vår behandling av kommissionens administrationsbudget, men det behöver inte vara så varje år. Men den fortsatta bedömningen av tjänster, urval, utveckling – försiktigt och utan överdrift, men genomfört på ett mycket öppet sätt – finns kvar på vår dagordning.

Vi har en mycket tydlig hållning när det gäller Galileo. Under förmiddagen talade vi om reformfördraget och gav det stort stöd. Detta kommer i framtiden att kallas gemenskapsmetoden. Om medlemsstaterna tror att de kan förlita sig på ett mischmasch av finansiering eller på finansiering utanför gemenskapsbudgeten så är detta helt enkelt absurt och orimligt, mot bakgrund av denna utveckling inom EU.

Min andra kommentar gäller finansieringen av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Utan parlamentet skulle den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken redan vara bankrutt, för vi skulle behöva lägga upp omkring 90 miljoner euro, enligt beslutet från stats- och regeringscheferna från december 2005. När jag nu hör att vi kanske behöver gå lång utöver vad rådet och kommissionen uppgav för oss, med Palestina och Kosovo som också ska läggas till, så är vi beredda att hitta en framkomlig väg. Naturligtvis behöver vi också tala om flexibilitetsinstrumentet, på grundval av omröstningen. Detta gäller också ytterligare erkännande av parlamentets intressen, vilket utskottet för utveckling uttryckligen, och med rätta, har krävt.

Ordförandeskapet måste inse att allt kan beslutas av parlamentet på egen hand, bortsett från Galileo och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Det är anledningen till min brådskande rekommendation. Rådet behöver få ett tillräckligt mandat så att vi kan ge både Galileo och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken en bra grund – förhoppningsvis inte bara för 2008. Om detta inte uppnås, kommer vi alla att behöva hålla ytterligare sammanträden under budgetåret 2008. Dörren är öppen för alla förhandlingar, men vi förväntar oss en klar signal från rådet som vidtar åtgärder i dessa två nyckelfrågor. Ur parlamentets synvinkel kommer det i alla händelser att bli en budget för 2008.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag, den 25 oktober 2007.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Vi måste visa EU:s skattebetalare att EU:s budget ger valuta för pengarna och står för sund ekonomisk förvaltning. Att Europaparlamentet fortsätter sin månadspendling till Strasbourg strider därför mot detta mål, framför allt mot vårt fokus på klimatförändringen. Samtidigt som jag välkomnar kommentarerna i Ville Itäläs betänkande om miljövänligare transportsätt räcker de inte för att ta itu med omfattningen av problemet. Vi måste snarast agera som pionjärer och föregå med gott exempel.

När det gäller Virrankoskibetänkandet är jag besviken på storleken på anslagen till program för att minska fattigdomen i de fattigaste regionerna, däribland Asien. Om EU ska vara trovärdigt som en global makt krävs det mindre snack och mer verkstad.

Även om jag välkomnar stödet till Palestina och Afghanistan krävs det i det senare landets fall mer samarbete med grannländer som Indien och Pakistan för att EU:s strategi ska lyckas på sikt. Dessutom beklagar jag den

föreslagna minskningen av anslagen till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, framför allt i Kosovo. Den bör inte försenas eller underfinansieras.

Avslutningsvis stöder jag betoningen på Lissabonagendan för att skapa fler arbetstillfällen och öka människors färdigheter. Dessa initiativ kommer verkligen att innebära att EU ger ett mervärde till de människor i West Midlands som jag företräder.

(Sammanträdet avbröts tillfälligt.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

14. Parlamentets sammansättning: se protokollet

15. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0318/07).

I dag tänkte vi göra ett litet experiment för att göra frågestunden lite trevligare och mer interaktiv. Jag tror att vissa ledamöter känner till detta. Jag skulle därför vilja uppmana alla kammarens ledamöter att komma fram och sätta sig i de närmaste stolarna så att vi kan få en lite intimare stämning mellan oss och kommissionen. Snälla ni, kom fram och sätt er i de närmaste stolarna i stället för längst bak.

Jag ser att vissa av er fortfarande är lite blyga. Kom igen, det ska vara kul med experiment!

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 41 från **Manuel Medina Ortega** (H-0679/07)

Angående: Kidnappning av barn

Med tanke på de upprepade fallen av barn som kidnappats och försvunnit tillfrågas kommissionen vilka åtgärder den föreslår för att samordna medlemsstaternas åtgärder för att förhindra och bekämpa denna typ av handlingar inom hela Europeiska unionen?

Franco Frattini, kommissionens vice ordförande. – (EN) Kommissionen håller helt med om att det är viktigt att bekämpa att minderåriga försvinner och kidnappas. Ni vet alla att stärkandet av barns rättigheter är ett område som jag personligen prioriterar.

Europeiska kommissionens första åtgärd på området var att 2001 stödja inrättandet av ett europeiskt nätverk av organisationer som arbetar med frågor som rör försvunna och sexuellt utnyttjade barn – European Federation on missing and Sexually Exploited Children, som nu kallas Missing Children Europe. I dagsläget består nätverket av 21 organisationer i 15 medlemsstater.

Med ekonomiskt stöd från vårt gemenskapsprogram, Daphneprogrammet, inrättades eller moderniserades sedan flera center mellan 2001 och 2005, med hjälp av Child Focus.

De senaste 10 åren har flera medlemsstater upprättat nödtelefonlinjer för att påskynda sökandet och stödja familjer till saknade barn.

Fall med försvunna barn och kidnappningar kan snabbt bli, och blir fortfarande, gränsöverskridande fenomen. Vi föreslår därför ett gemensamt telefonnummer för nödsamtal om försvunna barn. I detta syfte kommer vi att genomföra beslutet av den 15 februari 2007 om att reservera den nationella nummerserie som inleds med "116" för harmoniserade nummer för harmoniserade tjänster av socialt värde. Detta är ett viktigt beslut för varje medlemsstat, särskilt när det gäller journumret 116 000 för rapportering av saknade barn.

Ni vet att inrättandet av tjänster i anslutning till ett 116-nummer fortfarande är medlemsstaternas ansvar. Här måste jag tyvärr säga att tre medlemsstater fortfarande inte har agerat. Rättsliga åtgärder har vidtagits av 17 medlemsstater. I 12 medlemsstater har det gjorts en upphandling för att få någon som sköter journumren. Bara fyra medlemsstater har hittills valt tjänsteleverantörer: Belgien, Danmark, Grekland och Portugal. Så jag är inte alls nöjd med hur det beslut som fattades i februari 2007 har genomförts.

Utöver dessa nödtelefonnummer behövs det en mekanism för hjälp vid sökandet efter saknade barn. Det finns redan flera system som kan fungera som inspirationskälla för åtgärder på EU-nivå. Ni känner till det amerikanska systemet "Amber Alert", det franska systemet "Alerte enlèvement" och det grekiska systemet "Amber Alert Hellas", som redan har inrättats. Vi stöder medlemsstater som vill inrätta liknande system på nationell nivå. Om alla medlemsstater antar sådana mekanismer och inför samtrafiksprogram skulle man enklare kunna lösa gränsöverskridande ärenden. I detta syfte har vi utarbetat riktlinjer som beskriver vår idé om en barnlarmsmekanism på EU-nivå. Frågan diskuterades första gången vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) informella möte den 1 oktober 2007.

Till sist stöder vi upprättandet av en internationell databas med bilder på övergrepp mot barn, som blir ett nytt redskap för att identifiera offer och gärningsmän. Genomförbarhetsstudien och genomförandefasen finansieras av AGIS-programmet, och sedan september 2005 finansieras denna databas som används av Interpol till största delen av G8-ländernas regeringar och privata företag. Hittills har denna databas gjort det möjligt att lokalisera och gripa flera brottslingar i och utanför Europa, nyligen en mycket välkänd pedofil i Thailand, och på så sätt rädda offer.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Fru talman! Tack så mycket för att vi får möjlighet att möta kommissionsledamoten direkt. Jag har redan ställt många frågor till honom i liknande ärenden.

Frågan om försvunna barn är en bedrövande fråga. Enbart på mina öar, Kanarieöarna, har till exempel tre barn försvunnit spårlöst under de senaste åren, vilket betyder att de inte ens har påträffats i pedofilnätverk. De försvinner helt och hållet, vilket får oss att undra om dessa barn används för vissa syften såsom till exempel organhandel, och om maffiaorganisationer med eventuella internationella kontakter verkar inom EU.

Detta får mig att tro att det här är en fråga som kräver ett initiativ som är något mer ambitiöst än dem som kommissionen hittills har genomfört. Jag vet att kommissionsledamoten alltid har varit ambitiös, men jag uppmanar honom också att vara ambitiös inom detta område, eftersom det är en bedrövande fråga för föräldrar och för samhället i stort. Barn är ju det mest värdefulla vi har.

Franco Frattini, vice ordförande för kommissionen. – (IT) Herr talman, herr Medina! Jag delar helt era önskemål. Jag är missnöjd över att se att medlemsstaterna, även om vi antar initiativ, inte genomför dessa.

Idén med ett enhetligt telefonnummer i Europa för brådskande samtal skulle ha genomförts av alla medlemsstater senast i slutet av september. Nu är det slutet av oktober, och bara fyra medlemsstater har ett fungerande system. De andra 17 har antagit initiativ men släpar fortfarande efter.

Det andra förslaget som vi vill lägga fram gäller närmare samarbete för att övervaka vad som i allmänhet kallas "sexturism". Tyvärr verkar det som att många EU-medborgare reser som turister till andra delar av världen för att begå hemska pedofilhandlingar, och inom detta område håller jag med om att det internationella samarbetet måste trappas upp. Jag håller med er – och tråkigt nog har vi bevis – om att försvunna barn ofta används för organhandel. Tyvärr gäller detta inte bara min egen region, utan andra regioner som ligger mycket nära EU, såsom Balkan, Östeuropa och Svartahavsregionen.

Tyvärr är organhandel en realitet, för att inte nämnda upptäckten av handel med organ från vuxna och barn från Fjärran östern och Sydostasien. Trots att detta är ett område som nationella regeringar fram till nu inte har varit villiga att överlämna till EU, är det tydligt att det snart kan komma att hanteras mer effektivt av EU, delvis på grund av antagandet av överenskommelsen om det nya institutionella fördraget.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Kan jag fråga kommissionsledamoten om det är säkert att barnafödslar deklarerar i alla medlemsstater? Registreras det antal barn som korsar EU:s gränser, så att deras eventuella försvinnande eller användandet av deras organ kan upptäckas?

Franco Frattini, vice ordförande för kommissionen. – (FR) Ja, ni har rätt. Vi har upptäckt fall med barn som ännu inte har registrerats vid gränsövergångar, och det är därför jag fäster stor vikt vid identifieringen.

Identifiering betyder att man hjälper ursprungsländerna, antingen inom EU – även om jag inte tror att detta är fallet – eller särskilt i grannländer eller partnerländer, där det ibland finns bristande kontroll av register. Barn som ännu inte är registrerade, eller inte alls registrerade, i dessa länder är en särskilt viktig fråga för mig.

Det är just därför vi har beslutat att stödja strategiska projekt för att stödja och stärka den civila registreringskapaciteten hos partner- och grannländerna, delvis genom europeiska stödprogram.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! I era exempel nämnde ni specifikt att fyra medlemsstater hade inrättat nummer för nödsamtal. Det har även förekommit andra frågor. Jag minns situationen med tsunamin, där de som kom till detta område, till exempel för att hänge sig åt sin böjelse för pedofili, skyddades av uppgiftsskyddet så att deras släktingar och myndigheterna var omedvetna om vem som verkligen var drabbad. Är det inte dags att sluta gå som katten kring het gröt och börja uppge vilka dessa medlemsstater är? Ett utpekande av dessa skulle vara en lämplig metod för att få dessa medlemsstater att göra vad de bör göra, så att de slutligen ger prov på ett bättre beteende.

Franco Frattini, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Jag har redan sagt att jag inte alls är nöjd med genomförandegraden, och hittills har bara fyra medlemsstater genomfört beslutet. Beslutet måste nu genomföras av alla medlemsstater. Att bara fyra medlemsstater hittills genomfört ett beslut som enhälligt fattades i februari 2007 visar att vi måste göra mycket mer.

När det gäller den rätta balansen mellan sekretesskydd, eller skyddet för personuppgifter, och kampen mot pedofili, måste jag säga att när vi talar om pedofiler och brott och övergrepp mot barn, står jag personligen på offrens – barnens – sida, inte på brottslingarnas. Under förutsättning att alla garantier erkänns bör vi först och främst stödja offren och deras föräldrar, inte misstänkta brottslingar.

Talmannen. – Jag påminner ledamöterna om vad jag sa i början av frågestunden. Vi gör ett experiment här och jag uppmanar därför alla ledamöter att sätta sig i stolarna längst fram i kammaren så att frågestunden kan bli lite intimare och trevligare, och kanske mer av en diskussion. Så även om ni normalt sitter längst bak är ni välkomna att komma hit längst fram i kammaren.

Nästa fråga handlar om det tropiska viruset chikungunya i Europa. Jag vet inte om jag uttalade det rätt.

Talmannen. – Fråga nr 42 från **Milan Gala** (H-0738/07)

Angående: Det tropiska viruset chikungunya i Europa

Italienska myndigheter har med hjälp av det europeiska förvarningssystemet informerat de övriga medlemsstaterna om en epidemi av tropisk feber i provinsen Emilia-Romagna. Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar varnar för att klimatförhållandena kommer att främja den fortsatta förekomsten av denna smittspridare under de kommande månaderna, särskilt i Medelhavsländerna, och att det finns en hög risk för att viruset sprider sig till andra europeiska länder där klimatförhållandena är sådana att viruset kan fortleva. Håller kommissionen, i tid av tydliga klimatförändringar och stor rörlighet, på att utarbeta en plan för hur man ska hantera en möjlig epidemi i stor skala av tropisk feber?

Markos Kyprianou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag hade faktiskt själv lite svårt att uttala det. Inledningsvis hoppades jag att det skulle försvinna utan att jag skulle behöva lära mig hur det uttalades. Nu verkar det tyvärr vara här för att stanna så nu måste vi diskutera frågan.

Först och främst hade jag i går möjligheten att under anförandena på en minut lyssna till ledamotens inlägg i denna fråga, och jag delar hans oro. Vi har i och för sig relativt få infektionsutbrott – till exempel 250 i Italien jämfört med fler än 150 000 på ön Réunion för några år sedan. Men det som oroar är trenden. Vad som gör oss bekymrade är att vi nu har tropiska sjukdomar som sprids i Europa till följd av både klimatförändringen, som givetvis gör det lättare för smittspridarna att föröka sig och överleva, och den ökade rörligheten, som gör att viruset förs in med människor som kommer från tropikerna.

Vi måste omedelbart vidta åtgärder. Redan från början reagerade de italienska myndigheterna korrekt, snabbt och effektivt. Situationen är därför på en mycket lägre nivå men vi har fortfarande pågående fall.

Det första kommissionen gjorde var att vidta olika åtgärder med hjälp av befintliga instrument eller genom att anpassa dessa för att kunna hantera situationen. Först och främst såg vi till att vi erbjöd tekniskt stöd via Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar. Än en gång har det visat sig vilken god idé det var att EU inrättade ett sådant centrum.

Vi måste nu ta itu med nya hot och nya typer av utmaningar. Vi anpassade vår lagstiftning och inkluderade sjukdomar som orsakas av smittspridare i den förteckning över sjukdomar som ska prioriteras. Samtidigt bad vi medlemsstaterna att underrätta kommissionen och övriga medlemsstater genom systemet för tidig varning och reaktion. Det är en rättslig skyldighet för dem. Det är mycket viktigt att kunna upptäcka fall så tidigt som möjligt för att förhindra att sjukdomen sprids.

Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar (ECDC) har förutom falldefinitioner tagit fram standardförfaranden och uppdaterar regelbundet dessa. Det var mycket viktigt att vi uppdaterade och stärkte laboratoriekapaciteten för att kunna upptäcka och identifiera chikungunyaviruset. Vi gjorde det via det europeiska nätverket för diagnostik av "importerade" virussjukdomar, som finansieras via folkhälsoprogrammet. Via samma program finansierar vi dessutom gemensamma åtgärder tillsammans med medlemsstaterna för att ytterligare öka vår beredskap inför folkhälsokatastrofer.

Här i kammaren hade vi tillfälle att diskutera ett meddelande och en handlingsplan om den allmänna beredskapen, som antogs 2005. Systemet är på plats och vi kan givetvis använda det, och det har använts, men vi kommer självklart att anpassa det och justera det så att det även kan hantera denna typ av hot mot folkhälsan. Information till allmänheten är väldigt viktigt, och är också något som vi gör via ECDC, både i de berörda områdena och för resenärer.

Det finns dokument med tekniska riktlinjer för hur man snabbt upptäcker chikungunyafeber, som en av grundpelarna i en effektiv epidemiologisk övervakning. ECDC har dessutom producerat ett omfattande paket med dokument med tekniska riktlinjer: information till vårdpersonal, falldefinitioner för chikungunyafeber, och flödesscheman för att identifiera fall. Dessa finns att tillgå och används för närvarande av de behöriga myndigheterna för att underlätta beslutsprocesserna på nationell nivå.

Tillsammans med behöriga nationella myndigheter ser vi dessutom omedelbart över frågan om blodsäkerhet, vilket också är en viktig faktor. Men om den aktuella situationen består är mina tjänsteavdelningar redo att anta en ny bestämmelse om att skjuta upp donationer även för denna sjukdom.

Det nya offentliga programmet och andra instrument kommer också att finansiera forskning om många frågor med anknytning till sjukdomar som orsakas av smittspridare – eftersom vi även måste studera själva insekterna – och globala förändringar via projekt som Eden, som handlar om uppkomsten av nya sjukdomar i en europisk miljö som håller på att förändras.

Allt detta visar hur klimatförändringarna direkt påverkar hälsan. Parallellt med detta skulle jag också vilja nämna att vi har fått problem med djurhälsa som kan hänföras till klimatförändringarna. Europeiska kommissionen planerar att anta ett meddelande nästa år som även tar upp denna aspekt av klimatförändringarna.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Herr kommissionsledamot! Tack för ert kompetenta svar och grattis till de italienska myndigheterna för deras lämpliga åtgärder. Om man betraktar frågan som helhet, tycker jag att det är märkligt att det ännu inte finns något vaccin mot Chikungunya-viruset, trots att upp till 1 miljon människor enligt vissa uppgifter har smittats av viruset i Afrika. Jag förstår detta i viss utsträckning när det gäller fågelinfluensan. I det fallet har man ännu inte isolerat något virus som kan överföras och därför kan vi inte utveckla ett vaccin. Men i det här fallet verkar vi ha ett virus som kan identifieras bland annat genom serologiska metoder, och ett serum eller vaccin mot det skulle nu kunna utvecklas. Om viruset skulle råka sprida sig, skulle ett sådant serum eller vaccin vara en effektiv behandling mot Chikungunya-viruset och kanske också mot en ännu värre infektion, nämligen denguefeber.

Markos Kyprianou, ledamot av kommissionen. - (EN) För det första är hänvisningen till denguefeber också viktig eftersom samma insekt även kan överföra dengueviruset till färskt kött, så detta är också ett problem för oss. Därför förbereder vi en rapport om sjukdomar som överförs av insekter, eftersom klimatförändringarna gör det lättare för dessa att föröka sig, som jag nämnde förut, men även eftersom insekterna överlever våra milda vintrar och sedan kan överföra sjukdomar.

Det stämmer att det inte finns något vaccin, vilket är synd. Det pågår forskning men jag måste säga att i detta skede är vi långt ifrån att nå några resultat.

Detta är givetvis en fråga som vi kommer att ta upp med WHO, och med hjälp av olika instrument och strategier kommer vi att försöka främja utvecklandet av dessa vacciner.

Om jag får skulle jag även vilja tillägga en av mina personliga åsikter, en uppfattning som jag har tagit upp med medlemsstaterna alltsedan de första diskussionerna om fågelinfluensan. Vi har inte bara ett solidariskt ansvar gentemot u-länder och tredjeländer när det gäller att hjälpa dem att hantera hälsohot, utan detta är också en form av självförsvar och vi måste inse att vi inte kan betrakta oss själva som immuna och skyddade här i vårt mysiga lilla hörn i EU. Det är vi inte! Därför är det oerhört viktigt att vi betraktar hälsohot överallt i världen som hot även mot EU och att vi gör detta till en av våra prioriteringar.

Den hälsostrategi som vi antog i dag i kommissionen kommer att översändas till parlamentet så att även ni får tillfälle att diskutera den. I denna strategi ingår en mycket viktig global aspekt av EU:s hälsopolitik. Och jag är optimistisk och tror att vi kan förändra och rätta till situationen med hjälp av detta nya synsätt.

Talmannen. – Fråga nr 43 från **Paulo Casaca** (H-0752/07)

Angående: Den humanitära katastrofen i Irak

Efter att gränsen till Syrien stängts har även den enda flyktväg som fortfarande var öppen stängts för tusentals irakiska flyktingar, inbegripet storfamiljer med många barn.

Vid sidan om den etniska rensning som de irakiska myndigheterna ofta direkt deltar i, har det nu uppstått en allvarlig koleraepidemi som är direkt kopplad till de undermåliga sanitära förhållanden som råder i stora delar av landet.

Europeiska kommissionens insatser mot den humanitära katastrofen i Irak är helt betydelselösa, vilket står i uppenbar strid med de europeiska värdena.

Hur har Europeiska kommissionen för avsikt att hjälpa den irakiska befolkning som är på flykt inom och utanför Irak?

Hur har kommissionen för avsikt att stödja de länder som befinner sig i skottlinjen, såsom Jordanien, som drabbas av oproportionerliga konsekvenser av situationen?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen är mycket medveten om hur stora de humanitära behoven är i Irak och dess grannländer. Kommissionen har reagerat på denna kris på två sätt. För att stödja flyktingarna från Irak och grannländerna har kommissionen för det första fattat ett snabbt beslut om att anslå 6,2 miljoner euro i humanitärt bistånd. Detta beslut antogs i maj 2007, för att ta itu med flyktingarnas mest akuta behov. I slutet av 2007 kommer biståndet att ökas ytterligare till 7 miljoner euro.

Tillsammans med Syrien och Jordanien, som bär den största bördan i flyktingkrisen, har kommissionen åtagit sig att utarbeta biståndsprogram. Regeringarna i dessa länder har gjort det mycket klart att de inte vill se externa humanitära biståndsprogram, som genomförs av internationella och icke-statliga organisationer. De förväntar sig att det internationella samfundet ska stödja deras nationella system, framför allt på utbildnings- och hälsoområdet, eftersom dessa system även gynnar de irakiska flyktingarna.

Kommissionen har därför identifierat projekt som ger snabb effekt för sammanlagt 37,7 miljoner euro, som kommissionen för samråd med medlemsstaterna om. Samtliga dessa åtgärder utgör kommissionens omedelbara svar på flyktingarnas mest trängande behov.

Kommissionen inser att detta endast till viss del minskar det oerhörda lidandet och trycket på grannländernas institutioner och samhällsöv. Därför håller kommissionen för närvarande på att utveckla sin strategi så att den motsvaras av lämplig finansiering.

När det gäller Irak stöder kommissionen dessutom Internationella rödakorskommittén, hittills med 4 miljoner euro. Och vi håller för närvarande på att identifiera fler stabila och godtagbara partner som verkar i Irak för att kunna öka biståndets omfattning.

Det måste erkännas att samtidigt som det finns betydande humanitära behov omgärdas leveranserna av humanitärt bistånd också av många hinder. Det handlar om allvarliga säkerhetsproblem och svårigheter med att få tillträde, vilket hindrar kommissionen och andra givare från att anslå medel som verkligen motsvarar behoven.

Det råder faktiskt brist på humanitära partner som kan verka och genomföra program inne i Irak och som verkligen hanterar de mest utsatta personernas behov på rätt sätt.

Avslutningsvis skulle kommissionen vilja påminna om att den är huvudbidragsgivare till Internationella återuppbyggnadsfonden för Irak, med ett bidrag på 123 miljoner euro. Det är förresten 46 procent av samtliga bidrag så här långt. Sedan 2003 har kommissionen anslagit över 800 miljoner euro till Irak.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack så mycket för era förtydliganden, men låt mig påminna er om att de irakiska flyktingarna i Egypten redan uppskattas till ett antal av 200 000. Europeiska kommissionen erbjuder inte Egypten någonting. Universitetet i Amman har precis genomfört en undersökning där det bedöms att Jordanien har över en miljon flyktingar – en absolut katastrofal makroekonomisk effekt. Europeiska kommissionen vidtar inga åtgärder för att ta itu med detta. Även Israel

håller på att inrätta ett anmärkningsvärt hälso- och sjukvårdsprogram för irakiska barn. När det gäller Syrien, har jag inte deltagit i kommissionens samtal med Syrien, men jag har ofta talat med de syrianska myndigheterna. Faktum är att de redan har omkring 2 miljoner fler invånare. Låt mig bara påminna er om att en enorm humanitär katastrof i dag, just nu, utvecklar sig i Rabiah, på gränsen mellan Syrien och Irak. Tusentals irakier, som hörde ett rykte om att gränserna skulle till att öppnas, har samlats där och kan inte komma in. Situationen är fullkomligt tragiskt och vi kan inte längre bortse från vad som sker.

Talmannen. – Jag tror att vi alla delar er oro, men enligt arbetsordningen har vi endast en halv minut för följdfrågor.

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag har redan nämnt att regeringarna, särskilt den syriska regeringen, som ledamoten hänvisade till, tydligt har indikerat att de inte ville se externa humanitära biståndsprogram som genomförs via internationella organisationer och icke-statliga organisationer. Hur mycket bistånd som ges speglar därför de syriska och jordanska myndigheternas ovilja att låta internationella icke-statliga aktörer som FN och icke-statliga organisationer verka i sina respektive länder.

Vårt bistånd kan endast fördelas via organisationer som accepteras av de lokala myndigheterna och har tillräckligt stor operativ kapacitet. Detta sätter en naturlig gräns för vad vi kan göra. Vi arbetar emellertid med program för kapacitetsuppbyggnad och för direkta samtal med de jordanska och syriska myndigheterna för att stärka vår genomförandekapacitet i dessa länder.

Jag tycker att det är viktigt att notera att den irakiska regeringen själv verkar högst ovillig att hjälpa sina grannar. Den irakiska regeringen har vid upprepade tillfällen förklarat att den kommer att anslå 25 miljoner US-dollar för att bistå irakiska flyktingar. Även om åtaganden gjordes vid konferensen i Sharm el-Sheik i maj i fjol och förbindelserna mellan irakiska och syriska och jordanska tjänstemän stärktes, verkar det som om Irak inte samarbetar i tillräcklig utsträckning. Vi måste därför uppmana den irakiska regeringen att åtminstone fullgöra sitt ekonomiska ansvar gentemot sina medborgare.

Bristen på samordning mellan FN-organ när det gäller att hantera humanitära kriser är mycket problematisk. Det bär oss kraftigt emot att konstatera att det i stället för nära samarbete råder stark konkurrens mellan FN:s humanitära organ. Vi hoppas att utnämningen av en ny humanitär samordnare kommer att förbättra våra FN-partners förmåga att ta itu med krisen.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Nyligen inledde Turkiet, en kandidat för EU-medlemskap, militära insatser mot irakiska kurder i Irak. Vad anser ni om detta? Vilken inverkan skulle detta agerande kunna ha på situationen i Irak? Skulle det behövas bistånd och vad anser kommissionen om Turkiets agerande?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Det är inte en lätt fråga. Kommissionen fördömer alla terroristattacker under alla omständigheter som brottsliga och orättfärdiga. Och vi beklagar givetvis det lidande som dessa attacker orsakar.

Turkiet utsätts för ständiga gränsattacker från PKK, som ni säkert känner till står med på EU:s förteckning över terroristorganisationer. Kommissionen inser Turkiets behov av att försvara sina medborgare men vi upprepar vår uppmaning till Turkiet och Irak att ta itu med problemet via samarbete mellan behöriga myndigheter och genom att följa internationell rätt. I detta sammanhang är det bilaterala avtal mellan Turkiet och Irak om kampen mot terrorism som nyligen ingicks ett välkommet steg.

EU och Turkiet har flera gånger upprepat att de är starkt engagerade för Iraks oberoende, suveränitet, enighet och territoriella integritet. Vi förväntar oss att Turkiet även i fortsättningen ska spela en konstruktiv roll för att nå dessa mål och främja regionalt samarbete.

Men vi måste ta hänsyn till trycket från den turkiska befolkningen, som nästan varje vecka får se sina soldater och civila dödas i de sydöstra delarna av landet. Regeringen måste visa att den är redo och i stånd att vidta effektivare åtgärder.

Som många av våra medlemsstater så väl vet är det svårt att ta itu med terrorister på ett effektivt sätt. De turkiska myndigheterna försöker förståeligt nog involvera USA:s, Iraks och Iraks kurdiska myndigheter i sina ansträngningar. Det är enda sättet. Den resolution som antogs i parlamentet och uppbyggnaden av ett trovärdigt hot om intervention bör ses som en del av denna strategi.

Talmannen. – Vissa ledamöter har redan följt min uppmaning. Men för dem som inte har gjort det, kom gärna fram hit till främre delen av kammaren. Vi vill göra detta till en behagligare och mer interaktiv stund,

så kom gärna ända fram så vi kan se kommissionsledamoten i ögonen. Jag är övertygad om att det kommer att glädja honom!

Del II

Talmannen. – Fråga nr 44 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0681/07)

Angående: Visstidsanställda som utför rutinmässiga och återkommande arbetsuppgifter hos EU:s institutioner och enheter

Enligt direktiv 1999/70/EG⁽¹⁾ får medlemsstaterna inte tillåta missbruk av visstidsanställningar vid utförandet av rutinmässiga och återkommande arbetsuppgifter.

I vilken mån håller sig EU:s institutioner och enheter själva till denna princip? Hur stor är andelen visstidsanställda av den personal hos EU:s institutioner och enheter som utför rutinmässiga och återkommande arbetsuppgifter?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Ledamoten har uppmärksammats på att de detaljerade svaren nedan endast avser kommissionen, som givetvis är den största arbetsgivaren bland EU:s institutioner.

Ett av syftena med direktiv 1999/70/EG om ramavtalet om visstidsarbete är att ange en ram för att förhindra att visstidsanställning missbrukas genom att flera visstidsanställningar följer på varandra.

Enligt klausul 5.1 är medlemsstaterna skyldiga att, där det inte finns likvärdiga lagliga åtgärder för att förhindra missbruk, införa en eller fler av följande åtgärder för att förhindra missbruk som uppstår genom användandet av på varandra följande visstidsanställningskontrakt eller visstidsanställningsförhållanden:

- a) Bestämmelser om objektiva grunder för förnyad visstidsanställning.
- b) Bestämmelser om en övre sammanlagd tidsgräns för flera på varandra följande visstidsanställningar.
- c) Bestämmelser om hur många gånger en visstidsanställning får förnyas.

De regler som styr anställningen av personal vid EU-institutionerna fastställs i tjänsteföreskrifterna, som diskuterades med företrädare för personalen innan de antogs av rådet.

EU-institutionerna har därför en lagstadgad skyldighet att följa tjänsteföreskrifternas bestämmelser. I tjänsteföreskrifterna ges EU-institutionerna rätt att rekrytera tre huvudtyper av personal: fast anställda tjänstemän, tillfälligt anställda och kontraktsanställda.

Tillfälligt anställda och fast anställda tjänstemän innehar en tjänst som finns med i tjänsteförteckningen. Det finns ingen gräns för hur mycket ansvar fast anställda tjänstemän och tillfälligt anställda kan utöva.

För kontraktsanställda är situationen annorlunda. Deras tjänst finns inte med i tjänsteförteckningen och de måste arbeta under överinseende av en fast anställd tjänsteman eller en tillfälligt anställd. Det finns två olika kategorier av kontraktsanställda. En kategori av kontraktsanställda skapades för att utföra uppgifter som inte utgör kärnverksamhet och inte behöver utföras av en tjänsteman. Sådana kontraktsanställda kan erbjudas permanenta kontrakt, så deras uppgifter kan anses ha en permanent karaktär.

För denna typ av personal följer vi andan i direktiv 1999/70/EG genom att de i allmänhet först erbjuds ett kontrakt för en viss tid, sedan en förlängning för en viss tid och till sist ett tredje kontrakt utan någon tidsbegränsning. I vissa fall kan vi direkt vid rekryteringen erbjuda ett permanent kontrakt.

För närvarande har kommissionen 2 300 sådana kontraktsanställda världen över, framför allt vid delegationer, representationer och administrativa kontor.

Det finns en andra kategori kontraktsanställd personal för att täcka tillfälliga eller särskilda behov som inte täcks av befintliga tjänster, och för att ersätta personal som är tillfälligt frånvarande, bland annat personal som är mammaledig eller föräldraledig. Genom att begränsa den totala varaktigheten av på varandra följande visstidskontrakt inom samma institution till tre år följer man i tjänsteföreskrifterna i praktiken klausul 5.1 b.

Sådan kontraktsanställd personal utgör ca 15 procent av samtliga anställda. Givetvis utgör de fast anställda tjänstemännen kommissionens nyckelpersonal. Kontraktsanställd personal ger ett värdefullt stöd till

⁽¹⁾ EGT L 175, 10.7.1999, s. 43.

kommissionstjänstemännens arbete på tillfällig basis. För närvarande arbetar ca 3 200 kontraktsanställda för kommissionen på dess olika arbetsplatser.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar. Låt mig också fråga honom om tidigare år av anställning kommer att räknas som tjänsteår för kontraktsanställda, eller tillfällig personal som de en gång kallades? Om detta är fallet, är deras tidigare tjänsteår värda mer i konkurrensen om ett jobb än kvalifikationerna hos andra sökanden som har lyckats i uttagningsprovet men ännu inte har fått någon tjänst?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Den kontraktsanställdas förhållande till arbetsgivaren baseras givetvis på kontraktet. Samtidigt måste lagar och bestämmelser på den lokala arbetsmarknaden följas. Det finns inget tjänstetidssystem som för de fast anställda tjänstemännen. Kontrakt baseras därför på förhållandena på den lokala arbetsmarknaden och vi har framgångsrikt rekryterat många duktiga kontraktsanställda.

Paul Rübigen (PPE-DE). - (DE) Herr kommissionsledamot! Jag är säker på att ni förstår att den framtida utvecklingen av EU:s personalpolitik är en stor utmaning för oss. Därför är det mycket viktigt för parlamentet att vi inte bara får veta antalet anställda och rekryteringsbyråer – för jag anser att ni har beskrivit dessa anställda som motsvarande heltid – utan också de exakta belopp som planeras för varje kategori och hur de fördelas mellan länderna. Skulle ni kunna ge oss denna statistik?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Ni bad om en uppdelning av personalen per medlemsstat, det finns i vår statistik. Alla siffror finns att tillgå där. Kontakta vår personal så får ni detaljerade siffror.

Talmannen. - Fråga nr 45 från **Johan Van Hecke** (H-0718/07)

Angående: Konsekvenser för pensionskostnaderna till följd av ökat antal EU-tjänstemän

Enligt uppgift har antalet fast anställda tjänstemän vid Europeiska kommissionen under de senaste sju åren ökat med 16 procent till nästan 20 000. I samband med Bulgariens och Rumäniens EU-medlemskap i början av 2007 anställdes ytterligare mer än 700 tjänstemän med uppgift att förstärka den inre marknaden. Självklart kommer det ökade antalet EU-tjänstemän att få konsekvenser för budgeten. Framför allt kommer pensionskostnaderna att öka oroväckande mycket. År 2008 kan pensionsutgifterna antas öka med mer än 10 procent, vilket innebär ökade kostnader som självklart helt måste bäras av de europeiska skattebetalarna.

Hur ser kommissionen på det ökande antalet tjänstemän vid kommissionen under den närmaste framtiden? Har man redan funderat på möjligheten att införa en sorts anställningsstopp för tjänstemän? Är kommissionen medveten om de ekonomiska konsekvenserna, framför allt i fråga om pensionsutgifterna?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Pensionsrättigheter och pensionssystem är självfallet ett av de mest komplicerade områdena i hela EU. Först och främst bör det nämnas att det i budgeten för 2007 finns 23 198 poster för kommissionen. Denna fråga går att dela upp i två delfrågor: kommissionens rekryteringsåtgärder för att minska budgeteffekterna av det ökade antalet EU-tjänstemän och konsekvenserna för pensionskostnaderna av det ökade antalet EU-tjänstemän.

När det gäller den första delfrågan måste vi komma ihåg att reformen av tjänsteföreskrifterna genomfördes 2004 bland annat för att begränsa budgetkostnaderna kopplade till ökningen av antalet anställda. Den nya karriärstrukturen och beföringsgången och den nya personalkategorin för kontraktsanställd personal infördes för att ge positiva budgeteffekter. År 2004 sidan kanske ledamoten känner till att Europaparlamentet under budgetprocessen 2007 bad kommissionen att genomföra en omfattande genomgång för att göra en halvtidsutvärdering av sitt personalbehov och en detaljerad rapport om kommissionens stöd- och samordningspersonal. Europaparlamentet ville också informeras om kommissionens avsikter när det gäller omplacering av personal för att klara prioriteringarna i det nya interinstitutionella avtalet om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning och mer specifikt den politik som parlamentet stödde under förhandlingarna.

Som ett resultat av den genomgång av kommissionens personal som genomfördes på Europaparlamentets begäran bekräftar kommissionen det extra anställningsbehov som identifierades 2002 och 2005 enbart i samband med utvidgningsrelaterade uppgifter: 890 nya anställda 2008, uppdelat på 640 nya anställda för EU-10-utvidgningen och 250 tjänster för EU-2-utvidgningen. För 2009 finns det ett bekräftat behov av ytterligare en våg av 250 tjänster för EU-2-utvidgningen.

Kommissionen stöder beslutet att behålla en fast personalstyrka när all utvidgningspersonal har integrerats, utan krav på nya tjänster för perioden 2009–2013. Kommissionen åtar sig att möta nya personalbehov på

viktiga politikområden enbart genom omplaceringar inom och mellan avdelningar. Kommissionen åtar sig att ge medborgarna största möjliga valuta för pengarna och tillhandahålla tjänster av hög kvalitet genom ökad effektivitet. Kommissionen har redan gett konkreta exempel på sitt engagemang för att nå dessa mål. Under perioden 2000–2007 visar siffrorna att ökningen av antalet tjänster i tjänsteförteckningen är mindre för kommissionen än för de övriga institutionerna.

När det gäller den andra delfrågan måste vi komma ihåg att rekryteringen för perioden 2004–2008 till följd av utvidgningen kommer att påverka pensionskostnaderna först om 30 år. Det innebär att utvidgningen den närmaste tiden inte alls kommer att få någon inverkan på pensionskostnaderna. Kommissionen följer ändå noga ökningen av pensionskostnaderna de kommande åren. I budgeten förutspåddes pensionskostnaderna stiga med 10 procent under 2008. Detta beror på exceptionella omständigheter. Att ökningen 2008 är högre än genomsnittet är en naturlig reaktion på att ökningarna under 2006 och 2007 låg under genomsnittet. Vi kommer att få en första avgång av kontraktsanställd personal, vars bidrag måste överföras till en annan ordning, och en förväntad årlig löne- och pensionsökning på 3 procent. Även med detta undantag beräknar vi att pensionsökningstakten för perioden 2007–2013 är förenlig med den genomsnittliga utgiftsökning på 8,5 procent som beaktas i budgetramen för 2007–2013.

När det gäller den nuvarande rekryteringsvägens långsiktiga finansiella effekter analyserades effekterna när reformen av tjänsteföreskrifterna förbereddes. Det har vidtagits åtgärder för att minska pensionskostnaderna och enligt tjänsteföreskrifterna ska det pensionsbidrag som de anställda själva står för – för närvarande 10,25 procent – uppdateras en gång om året så att det motsvarar en tredjedel av det sammanlagda bidrag som krävs för att garantera en långsiktig balans i gemenskapens pensionssystem.

Johan Van Hecke (ALDE). – (NL) Fru talman! Jag är kommunfullmäktigeledamot i en belgisk kommun med 13 000 invånare. Tillsynsmyndigheten godkänner inte budgeten för denna lilla kommun om den inte lämnar in en plan för personalbehovet, med en detaljerad budget. En 16 procentig ökning i antalet tjänstemän under några år, såsom i EU, skulle aldrig godkännas. Det skulle inte heller en ökning av pensionskostnaderna på över 10 procent under ett år. Kommissionsledamoten har hänvisat till utvidgningen, men trots denna utvidgning har antalet parlamentsledamöter minskat. Min fråga är följande: Anser inte kommissionen att det är hög tid att också överväga en frysning av antalet anställda, trots eventuella ytterligare utvidgningar?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Ja, men jag sa att vi kommer att införa ett anställningsstopp efter utvidgningen, så jämförelsen med en kommun håller inte. Vi har ett stort politiskt projekt – EU:s utvidgning – och vi har anställt nya tjänstemän. Detta har skett enligt samma modell som vid alla tidigare utvidgningar. Vi har varit framgångsrika när det gäller att rekrytera personer från de nya medlemsstaterna, och det kommer nu att upphöra. Därefter kommer det totala antalet anställda att frysas.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Herr kommissionsledamot! I Bryssel säger de att om man klarar alla prov och undersökningar och blir anställd som tjänsteman vid kommissionen kan man leva ett lugnt och behagligt liv fram till pensioneringen.

Så jag skulle vilja fråga er om kvaliteten på de personer som arbetar vid EU-institutionerna, Kommissionen har kanske några planer på att göra livet för dem som inte arbetar så hårt lite svårare, kräva lite bevis för att de verkligen arbetar och göra tydlig åtskillnad mellan dem som gör sitt bästa och dem som har ett för lätt och behagligt liv.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag kan med glädje ge er alla detaljer i vårt karriärutvecklingssystem, som jag måste säga är ett av de mest komplicerade systemen i världen och är föremål för ständig debatt. Varje år görs en bedömning av varje anställd. Det finns ett beföringssystem som baseras på denna bedömning och ger ett visst antal poäng, som sedan ligger till grund för beföring. Detta system är mycket detaljerat och välutvecklat.

Ni har även rätt att fråga om kvaliteten på de anställda. Vid ett genomsnittligt uttagsprov finns det ca 42 seriösa sökande – för att inte tala om andra sökande – till varje utlyst tjänst. Så här ser det ut under ett år, så vi har alltid ett stort inflöde av mycket duktiga personer med stor erfarenhet, och rekryteringsproven är mycket svåra.

Jag måste säga att livet i kommissionen inte är så lätt och behagligt fram till pensioneringen. Men det stämmer att de flesta tjänstemän arbetar väldigt länge i kommissionen, och detta kan också ses som en fördel för kommissionen.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Ni har nämnt urvalsförfarandet för personal flera gånger i dag. Ett av resultaten av urvalet av personal blev att 32 procent av kommissionens personal sysslade med att administrera administrationen, det vill säga med att samordna och ge administrativt stöd.

Det är 11 000 personer! När kommer ni att dra slutsatser utifrån dessa siffror? När kommer ni att ta fram en åtgärdsplan för att minska antalet anställda?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Vi tar detta på största allvar och det kommer definitivt förslag på området. Vi diskuterar dessa frågor

För det första måste man ta hänsyn till att alla dessa administrativa funktioner och styrfunktioner även i viss mån är en följd av utvecklingen inom kommissionen. Chefsfunktionerna har utvärderats och bedömts som en mycket viktigare funktion. Dessutom har man stärkt systemen för att stödja dessa. Just nu diskuterar vi hur vi ska gå vidare, och innan det kommer ett nytt krav på att vi ska skära ned antalet tjänster kommer vi definitivt att stå redo med ett nytt projekt. För närvarande diskuterar vi alla dessa omkostnader och parallella funktioner, och inom kommissionen finns det naturligtvis olika åsikter om detta. Det kommer inte som någon stor överraskning att vissa horisontella tjänsteavdelningar vill se mer rationaliserade tjänsteavdelningar, medan andra tjänsteavdelningar argumenterar för att behålla det nuvarande systemet.

Vi för alltså en debatt. Men jag kan försäkra er att denna genomgång har ett tydligt nästa steg.

Talmannen. – Fråga nr 46 från **Esko Seppänen (H-0726/07)**

Angående: Kommissionen och fackföreningarna

Är det praxis hos kommissionen att funktionärerna vid fackföreningarna för kommissionens anställda avlönas med EU-medel? Hur många funktionärer avlönas i så fall?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag är ledsen att jag inte kan svara direkt på finska, men vi kan föra vidare diskussioner på finska. Jag är rädd för att jag inte skulle använda korrekt terminologi, eftersom det gäller att vara så exakt som möjligt i EU.

Precis som rådet har kommissionen slutit ett avtal med personalens fackföreningar och ställt vissa personalresurser till deras förfogande. I kommissionens fall har 12 fasta så kallade utstationeringstjänster beviljats fackföreningarna i enlighet med personalavtalet 2001 och årliga personalresursprotokoll. Detta av sammanlagt 23 000 tjänster vid kommissionen.

Sådan utstationering till fackföreningar, på grundval av deras representativitet, har tillåtits sedan 1989. Dessutom beviljas ett mycket begränsat antal tjänster på flexibel basis, framför allt för att ta hänsyn till förändrade majoriteter efter val. Personal som ställs till fackföreningarnas förfogande fortsätter alltså att få lön från EU:s budget, som kommissionsanställda. Utöver detta får fackföreningarna en budget som gör det möjligt för dem att rekrytera upp till nio kontraktanställda från tjänstegrupp II (sekreterare)

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Fru talman, herr kommissionsledamot! Efter vad jag minns var ni fackföreningsledare i ert land och fackföreningsverksamheten måste säkerligen vara av intresse för er på grund av er bakgrund. Jag fick inte något exakt svar på min fråga om hur många av dessa fackföreningsanställda som för närvarande sammanlagt arbetar för kommissionen i alla de företrädda fackföreningarna.

Jag har ytterligare en fråga angående detta. Det går ett rykte om att kommissionen skulle betala lön till sina anställda under en strejk. Har fackföreningarna lyckats med att förhandla fram en lösning som innebär att de om de går ut i strejk kommer att få betalt under den tid som strejken pågår?

Siim Kallas, vice ordförande för kommissionen. – (FI) Jag kan faktiskt besvara frågan utifrån min kännedom om situationen. Det finns 12 utsända experter i kommissionens fackförening. Dessutom finns det 19 tjänster i personalkommittéerna, vilka självklart är separata organ. De kan anställa sammanlagt nio sekreterare.

Vad ni sa om strejker är delvis sant. Det är sant att kommissionen har gått med på en förhandlingslösning om att tjänstemän under en strejk kan få en del av sin lön utbetalad, men normalt inte hela lönen. För mig är det en lite känslig fråga att personer som går ut i strejk får halva sin lön.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja veta hur mycket dessa tjänstemän kostar. Vad kostar det per år?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Budgeten för fackföreningarna är ca 500 000 euro om året, medel som kommer från gemenskapsbudgeten.

Talmannen. – Till de ledamöter som har tillkommit sedan frågestunden startade vill jag säga att vi håller på med ett experiment här i dag och jag skulle vilja att ni kom fram hit längst fram i kammaren. Var inte blyga, kom fram och fyll upp stolarna längst fram i stället för att sitta längst bak, så att vi kommer närmare varandra. Fråga nr 49 från **Bart Staes** (H-0685/07)

Angående: Totalt bötesbelopp för företag enligt konkurrenslagstiftningen

Kan kommissionen ange för hur stort belopp den sammanlagt bötesbelagt företag enligt de europeiska konkurrensreglerna sedan i början av dess nuvarande mandat och om den har tagit initiativ eller haft överläggningar inom kommissionskollegiet om att reservera dessa pengar, minus de i budgeten uppskattade beloppen, för "extra" EU-initiativ istället för att låta dessa medel komma medlemsstaterna till godo?

Neelie Kroes, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Kommissionen har från och med inledningen av sin mandatperiod och fram till slutet av september 2007 antagit 21 beslut om böter för företag som brutit mot kartellagstiftningen.

Det sammanlagda bötesbeloppet uppgår till lite drygt 5,2 miljoner euro, varav 95 procent utdömts till företag som har deltagit i karteller.

Det bör emellertid påpekas att denna typ av böter ingår i EU-budgeten först när de vunnit laga kraft, dvs. om det bötesbelagda företaget inte har överklagat eller när alla möjliga överklaganden har avvisats av de europeiska domstolarna.

Eftersom företagen ofta ifrågasätter kommissionens rätt att utdöma böter är en stor del av det sammanlagda bötesbelopp som jag nämnde tidigare så att säga inte definitivt.

På grund av rättsliga hinder har vi ingen möjlighet att använda bötesbeloppen för annan verksamhet, som ledamoten föreslår. En sådan användning skulle strida mot universalitetsprincipen enligt artiklarna 17–20 i den gällande budgetförordningen.

Enligt denna princip ska de totala inkomsterna täcka de totala utgifterna, utan någon särskild koppling mellan en viss inkomstpost och en viss utgiftspost.

Huvudsyftet med antitrustböter, enligt ingressen till 2006 års riktlinjer för beräkning av böter, är att åstadkomma en avskräckande verkan, dvs. avskräcka företag från att bete sig olagligt.

Förhoppningen är att graden av missbruk, och därmed antalet böter och det totala bötesbeloppet, så småningom kommer att minska när företagen i större utsträckning följer lagstiftningen och vi fortfarande sköter vårt arbete.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Tack för denna mycket intressanta information, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja veta om jag har förstått det korrekt. Med tanke på budgetförordningen, återgår faktiskt största delen av dessa pengar till medlemsstaterna i slutändan. Stämmer det? För det andra säger ni mig att pengarna även hör till EU:s budget, men bara när den är slutlig. Kan ni säga oss hur mycket, ungefär, av detta stora belopp på 5 miljarder euro som faktisk kan kallas "slutligt"?

Neelie Kroes, *ledamot av kommissionen*. – (NL) Svaret på den första delen av frågan är ett definitivt "ja". De återgår till medlemsstaterna. Det innebär att medlemsstaternas bidrag till EU:s budget bedöms som lägre. Er följande fråga handlade om när olika delar är slutliga, och detta är mycket svårt att säga. Det beror på omständigheterna varje år, på om parten i fråga var förnuftig och avstod från att överklaga, eller beslutade sig för en mycket längre väg och försökte få lite extra.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Ni nämnde de belopp som ålagts som böter. Dessa böter syftar till att ändra beteendet hos de företag som de riktar sig mot. Vilka är era iakttagelser i detta avseende?

Jag vill passa på och fråga er en sak. Jag minns att ni, när ni inledde er roll som kommissionsledamot, gav oss i utskottet för regional utveckling en möjlighet att diskutera de minimis-regeln med er. Ni svarade mycket snabbt då, och vi är mycket tacksamma över detta. Svarar företagen lika snabbt som ni gjorde då?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi hoppas att detta stämmer. Men jag är inte helt säker och absolut inte så säker att jag vågar var öppen och uppriktig mot er.

Vi måste komma ihåg att det inte bara är bötesnivån utan även ryktet som förhoppningsvis får företag att ändra sin attityd.

Jag tycker det är intressant att flera verkställande direktörer för organisationer som kontaktar mig nu säger att de är medvetna om att detta är verklig politik från kommissionens sida, och att de som inte sköter sig och som missbrukar reglerna och bestämmelserna kommer att få dryga böter. Med våra nya bötesnivåer är det, som ni känner till, inte längre tal om några småsummor.

Företagen vidtar åtgärder inom sina egna organisationer för att konfrontera sin egen personal och klargöra att detta absolut inte ska ske mer i deras företag. De konfronterar dem om de inte vidtar rätt åtgärder och säger att om något verkar skumt ska de rapportera det till företagsledningen, och att de senare skulle avskedas utan någon typ av avgångsvederlag eller fallskärm.

De säger också att ett skadat rykte, i kombination med böterna, är en väldigt viktig del i deras attityd och deras kamp för att rensa upp i företagen. Ett par av dem nämnde nyligen att de älskade att vara på första sidan i *Financial Times*, men inte på grund av våra böter. Det är verkligen ett klart steg framåt.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Denna sommar tillkännagav Tyskland sina planer på att öka livsmedelspriserna. Samtidigt har litauiska producenter tydliggjort att de avser att öka livsmedelspriserna under hösten, utan att ge några objektiva skäl. Kan ni föreställa er ett kartellarrangemang som inbegriper internationella livsmedelsproducenter? Livsmedelspriserna ökar samtidigt i alla länder utan att det sker någon ökning av råvarupriserna.

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi är inte de enda som har tagit upp kampen mot karteller. Kampen förs även av de nationella konkurrensmyndigheterna, och jag är medveten om att samtliga 27 konkurrensmyndigheter för denna kamp tillsammans med oss.

Vi diskuterar detta inom ramen för det europeiska konkurrensnätverket. Jag är också medveten om att det finns en fastlagd politik på detta område, så ert exempel är absolut en inhemsk fråga som bör hanteras av de nationella konkurrensmyndigheterna. Det kan finnas många orsaker till att livsmedelspriserna ökar. Det behöver inte vara fråga om en kartell, även om man aldrig kan vara säker. Jag råder därför parlamentsledamoten att i detta fall föra frågan vidare till sin nationella konkurrensmyndighet.

Talmannen. – Fråga nr 50 från **Lambert van Nistelrooij** (H-0690/07)

Angående: Fusion mellan Suez och Gaz de France

Den 3 september meddelades det att styrelserna för det franska energibolaget Suez och statsföretaget Gaz de France beslutat att utföra den planerade fusionen. Därmed skulle det fjärde största energiföretaget uppstå, efter Gazprom, Electricité de France och EON. Kommissionen har redan ålagt det fusionerade företaget att avyttra ett antal belgiska och franska verksamheter.

Anser kommissionen att dessa fusionsplaner fortfarande är förenliga med de principer som kommissionen för närvarande företräder när det gäller liberaliseringen av energimarknaden i EU?

I vilken utsträckning har det nya fusionerade företaget och den franska staten gått med på att avyttra stamnäten, såsom kommissionen begärt?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen godkände fusionen mellan Gaz de France (GDF) och Suezkoncernen i november 2006, med förbehåll för parternas åtaganden, som gjorde det möjligt för kommissionen att dra slutsatsen att fusionen inte på något avgörande sätt skulle hindra konkurrensen.

Bland de åtaganden som parterna gjorde ingår framför allt försäljningen av Suez andelar i Distrigas, det belgiska gasbolaget, vilket som ni känner till även har gått in på den franska marknaden, försäljningen av GDF:s andelar i den alternativa belgiska gas- och elleverantören SPE och avhändandet av all kontroll som Suez, rättsligt eller faktiskt, har över den belgiska gasledningsoperatören Fluxys.

Samtidigt som GDF Suez tillåts äga aktier i Fluxys, kommer särskilda arrangemang att garantera att Fluxys drivs på ett oberoende sätt. Detta är helt i linje med kommissionens politiska mål för avregleringen av EU:s energimarknader, framför allt det förslagspaket som lades fram i september 2007.

I kommissionens beslut om fusionen föreskrivs att parterna inom en viss angiven tid måste gå vidare med avyttringen av sitt ägande, inklusive en delavyttring av andelarna i Fluxys, och med de övriga åtagandena, även de som rör Fluxys ledning. Parterna måste fullgöra sina åtaganden till fullo för att juridiskt kunna genomföra fusionen. Under tiden måste parterna respektera vissa skyldigheter som kommissionen kommer att kontrollera med hjälp av kontrollförvaltarna.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Som tur är kan jag tala på nederländska. Kommissionsledamoten är medveten om parlamentets intresse för nationella mästare: de "rättvisa konkurrensvillkoren". Jag har två korta ytterligare frågor. Är det så att korssubventionering mellan produktionsföretaget och nätverksföretaget nu är något som hör till det förgångna? För det andra, hörde jag er säga att de aktuella förslagen också till fullo stämmer överens med det nya paket som ni och kommissionsledamot Andris Piebalgs har lagt fram?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (NL) Svaret på båda frågorna är "ja".

Fråga nr 51 utgår eftersom frågeställaren är frånvarande.

Talmannen. – Fråga nr 52 från **Anne Van Lancker (H-0755/07)**

Angående: Stöd till Volvo Cars i Gent/EU:s regler för statligt stöd

Den 12 september 2007 meddelade kommissionen att man avser att undersöka om det planerade stödet på 6,02 miljoner euro från regionen Flandern till särskild och allmän utbildning vid Volvo Cars Gent till ett belopp som uppgår till 20 procent av företagets totala utbildningskostnader är förenligt med EU:s regler för statligt stöd. Kommissionen säger sig vilja förhindra att stödet endast används för att subventionera utbildningskostnader som ändå skulle ha uppstått för företaget. Kommissionen utgår från en mycket strikt tolkning av förordning (EG) nr 68/2001⁽²⁾.

Kan kommissionen klargöra hur EU:s regler för statligt stöd kommer att tillämpas i detta fall? Vilka fakta grundar sig kommissionen på när man hävdar att stödet innebär en orättmätig konkurrensfördel och därmed är oförenligt med EU:s regler för statligt stöd?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen kommer att analysera det planerade stödet till Volvo Cars i Gent direkt på grundval av EG-fördraget, eftersom stödet överstiger det tak på 1 miljon euro som anges i den särskilda gruppundtagsförordningen om utbildningsstöd. I artikel 87 i fördraget anges att stöd för att underlätta utvecklingen av vissa ekonomiska verksamheter, och som inte snedvrider konkurrensen, kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.

Utbildningsstöd kan tillåtas när det skapar incitament för verksamheter som ökar antalet kvalificerade arbetstagare i EU och som annars inte skulle genomföras. Så är fallet när utbildningen går längre än vad som är brukligt inom sektorn i fråga, exempelvis därför att fler arbetstagare utbildas eller därför att utbildningen är mer omfattande. Så var det t.ex. i fallet med Fiat nyligen.

Å andra sidan får stöd inte beviljas för utbildning som behövs för företagets normala drift och som därför skulle genomföras även utan stöd. När en bilmonteringsanläggning exempelvis vill tillverka en ny modell måste arbetstagarna utbildas i nya tekniker, och nya arbetsmetoder måste antas. Att ge statligt stöd till denna typ av utbildning befriar bara företaget från en kostnad som det normalt skulle ha. Den senaste tiden har kommissionen därför förbjudit stöd till flera monteringsanläggningar. Ni känner säkert till General Motors i Belgien och Ford Genk.

De åtta åtgärder som föreslås för Volvo Cars i Gent rör införandet av en ny produktionsplattform. Kommissionen kan i detta skede inte utesluta att utbildningen skulle genomföras i vilket fall som helst och därför inte skulle bidra till att öka antalet kvalificerade arbetstagare i EU. Kommissionen har därför beslutat sig för att inleda en öppen utredning som inte påverkar det slutliga beslutet i frågan. Vi behöver mer tid för att ta reda på vad det hela rör sig om. De belgiska myndigheterna, förmånstagarna och tredje man kommer att ha möjlighet att kommentera och lämna upplysningar innan ett slutligt beslut fattas.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Tack för ert svar, fru kommissionsledamot! Jag vill också gratulera till er seger mot Microsoft. För att gå vidare till vad jag ville säga, så förstår jag det som att frågan fortfarande behandlas. Stämmer det att den nya tolkningen av reglerna om statligt stöd till utbildning också kommer

(2) EGT L 10, 13.1.2001, p. 20.

att ge tillräckligt utrymme för social relevans i utbildningskurser som säkrar att detta utbildningsstöd inte kommer att ses som ett stort ingrepp i konkurrensen om utbildningen ger arbetstagarna större möjligheter på den globala arbetsmarknaden?

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (NL) Tack för era vänliga ord. Ni har uppfattat det rätt när ni säger att vi måste vara mycket vaksamma när vi ser över riktlinjerna för statligt stöd, eftersom det faktiskt skulle kunna vara möjligt att tillåta detta för utbildningar som bidrar till att öka möjligheterna för europeiska arbetstagare. Fakta är dock nödvändiga i detta syfte – vilket innebär att vi i detta fall har tagit ny kontakt med de berörda parterna för att få mer information.

Talmannen. – Fråga nr 53 från **Georgios Papastamkos** (H-0682/07)

Angående: Handeln och klimatförändringarna

EU går med rätta i spetsen för de politiska åtgärderna mot klimatförändringarna. Det är emellertid uppenbart att enbart EU:s insatser inte räcker till. Vi får heller inte bortse från de europeiska företagens konkurrensnackdelar, risken för företagsutflyttning och förlusten av arbetstillfällen. Kommissionsledamoten Peter Mandelson vill se en strategi som ger incitament för en renare handel.

Undersöker kommissionen samtidigt möjligheten att aktivera handelsskyddsmekanismer exempelvis mot parter som inte tillämpar Kyotoprotokollet? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta mot miljödumpling och för att garantera ömsesidighet mellan EU och dess handelspartner när det gäller efterlevnaden av miljöföreskrifter på bilateral, regional och multilateral nivå?

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Klimatförändringarna är en av vår tids största utmaningar. Det behöver jag knappast påminna er om. Det är inte i första hand en handelsfråga, men det finns områden där handel kan hjälpa till. Det är skälet till att kommissionen vill att Doharundan ska resultera i liberalisering av handeln med miljövaror och miljötjänster, och kommissionen anser även att det finns utrymme för en ny generation av frihandelsavtal för att underlätta hållbar handel.

Kommissionen har som mål att förhandla fram ambitiösa och heltäckande klimatramar efter 2012. Om vi lyckas få med alla stora aktörer har vi kommit en bit på vägen, så långt vi kan, för att skapa rättvisa förhållanden för EU:s industri. Det innebär dessutom att man kan undvika det koldioxidläckage – att föroreningar flyttas från en plats till en annan – som annars kanske skulle bli fallet om det inte skulle gå att enas om ett avtal. Vårt mål är att göra alla betydande förorenare proportionerligt delaktiga och inte skrämja bort partner från förhandlingsbordet i Bali och därefter, genom att i detta skede förbereda handelsåtgärder för import. Vi bör hellre ta itu med frågan om fripassagerare när, och endast om, den blir aktuell.

En genomtänkt handelspolitik kan hjälpa världen att hantera klimatförändringarna genom att skapa det välstånd som behövs för att betala för de begränsnings- och anpassningsåtgärder som krävs. Handelsinvesteringar, i både varor och tjänster med låga koldioxidutsläpp, kan sprida färdigheter och klimatvänlig teknik i hela den globala ekonomin och bidra till hanteringen av klimatförändringarna på global nivå och på ett så kostnadseffektivt sätt som möjligt. Att kasta bort detta vore att göra politiken på klimatförändringsområdet en björntjänst. Vi får inte glömma att vårt synsätt på politiken på klimatförändringsområdet har hjälpt till att placera den europeiska industrin i framkant när det gäller miljövänlig teknik med låga koldioxidutsläpp. Följden är att EU har avsevärda fördelar som pionjär.

I Sternrapporten klargjordes att det kan vara ekonomiskt fördelaktigt att bekämpa klimatförändringarna, utöver de många fördelarna för samhället, eftersom de kostnader det rör sig om är lägre än kostnaderna för att inte göra något alls. Handelspolitiken kan stödja klimatförändringsmål genom att minimera dessa kostnader och generera en del av den finansiering som krävs och genom att främja regelverk som stöder investeringar i och handel med varor, tjänster och teknik med låga koldioxidutsläpp.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Kommissionsledamot Peter Mandelson verkar verkligen respektera tidsgränsen för frågor. Han begränsar sig knappast till formalistiska svar.

I dag, fru kommissionsledamot, antog vi den nya ramen för att föra ut växtskyddsprodukter på marknaden. Ikraftträdandet av denna ram kommer att ha konsekvenser för den primära jordbruksproduktionen och i förlängningen för den europeiska livsmedelsindustrin. Kan ni bekräfta för oss att importerade produkter genomgår effektiva kontroller för att se om de följer de stränga specifikationer som fastställts för den inhemska produktionen?

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Vi tittar faktiskt på alla dessa aspekter. Men jag skulle vilja understryka vad jag sa tidigare: vi vill se till att vi får det bästa, mest långtgående, mest omfattande avtal för perioden efter 2012 som vi bara kan.

Det krävs en hel del insatser för att övertyga våra handelspartner, tillväxtekonomierna, om att de bör stödja och underteckna det avtal för perioden efter 2012 som vi alla är eniga om verkligen behövs och som måste ha maximal geografisk täckning.

Vi måste fråga oss vilken taktik vi bör välja för att övertyga tillväxtekonomierna om att de bör underteckna det avtal som vi vill främja.

Det skulle enligt vår mening vara både förhastat och kontraproduktivt att börja använda maktmedel eller hot, eller att skapa ett scenario där de som är benägna att ta det lite lugnt på något sätt skulle straffas genom olika handelsåtgärder eftersom de skulle betraktas som fripassagerare.

Om skulle bli tvungna att överväga sådana åtgärder skulle vi bara tillgripa dem efter moget övervägande och efter samråd. För varje tänkbar åtgärd skulle det dessutom – och jag måste betona detta – krävas en bedömning förenligheten med WTO:s regelverk.

Det blir inte tal om att EU kommer att främja eller anta en åtgärd som inte klart och tydligt är förenlig med WTO:s regelverk.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja ställa en annan fråga. Min kollega Georgios Papastamkos har helt rätt när han säger att vi måste tänka på att hindra att europeiska företag missgynnas om andra länder inte deltar i det som följer av Kyoto-systemet.

Det finns tre möjligheter. För det första skulle EU kunna vara de enda som åtar sig att fortsätta. Detta skulle naturligtvis sätta företag under finansiell press och missgynna oss. Det andra potentiella scenariot är att vi, om andra länder inte deltar, inte heller kommer att delta, fastän vi då inte skulle kunna möta de klimatmål som vi har satt upp för oss själva. Den tredje möjligheten skulle vara att vi inför lämpliga sanktioner om de andra inte ansluter sig till detta "Kyoto-plus" eller "post-Kyoto". Hur exakt skulle dessa sanktioner vara utformade? Kan ni föreställa er specifika sanktioner?

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Än så länge behöver vi inte tänka på vad som skulle hända om de förhandlingar som närmar sig, och som inte har inletts än, skulle misslyckas. Det är fortfarande långt kvar innan vi behöver fundera över effekterna eller konsekvenserna av att vissa länder vägrar att underteckna avtalet eller göra lämpliga åtaganden. Att diskutera sanktioner här i kväll är som sagt därför inte bara förhastat utan skulle även mycket väl kunna vara kontraproduktivt.

Kommissionen för diskussioner inom ramen för översynen av systemet för handel med utsläppsrätter och undersökningen av framför allt de energiintensiva industriernas ställning i detta system. Vi tar full hänsyn till detta i våra gemensamma ansträngningar för att utforma ett förbättrat system för handel med utsläppsrätter, och vi kommer definitivt att ta hänsyn till dessa industriernas ställning i samband med varje internationellt avtal som förhandlas fram och till effekterna för europeiska industrier, särskilt energiintensiva industrier, om vi inte skapar de rättvisa förhållanden som vi strävar efter förhandlingsvägen.

Talmannen. – Fråga nr 54 från **Daniel Caspary** (H-0695/07)

Angående: Diskussionerna kring de framtida instrumenten för handelspolitiska skyddsåtgärder

Vid omröstning den 22 maj 2007 om betänkandet om Det Globala Europa uttalade Europaparlamentet sitt klara stöd för att de nuvarande handelspolitiska skyddsåtgärderna ska bevaras och att någon uppmjukning inte bör ske.

Hur kommer kommissionen att beakta parlamentets ståndpunkt vid utarbetandet av de framtida handelspolitiska skyddsåtgärderna? Hur avser man att hantera motsättningarna mellan kommissionsledamoten Mandelsons uttalanden om de framtida handelspolitiska skyddsåtgärderna och Europaparlamentets ståndpunkt?

Det finns tecken som tyder på att man i samband med flera förfaranden genom en ändrad administrativ praxis tillämpat mer restriktiva anti-dumping åtgärder. Begreppet "gemenskapens intresse" tolkas i allt större utsträckning till förmån för importörer och konsumenter på bekostnad av gemenskapens industri. Kan kommissionen förklara vad som rättfärdigar denna ändrade tillämpning?

Kan kommissionen förklara varför inte något anti-dumpingfall godkändes under de första sex månaderna av 2007?

Fråga nr 55 från **Laima Liucija Andrikiene** (H-0770/07)

Angående: EU:s handelspolitiska skyddsinstrument

Hur ser kommissionen på resultaten av samrådet om grönboken om EU:s handelspolitik? Hur kommer kommissionens slutliga förslag att se ut med tanke på att merparten av alla berörda parter förefaller att inte stödja att handelspolitiken avregleras ytterligare?

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Kommissionen uppskattar att parlamentet är intresserat av en översyn av de handelspolitiska skyddsinstrumenten och upprepar den vikt som kommissionen lägger vid parlamentets uppfattning i samband med den pågående översynen. Kommissionen ser fram emot betänkandet från utskottet för internationell handel, som förhoppningsvis snart ska vara klart.

Kommissionen håller för egen del på att slutföra sitt svar i samrådsprocessen. Kommissionen höll faktiskt en preliminär diskussion, en orienteringsdebatt, före dagens möte om detta ämne. Förslag till rådet kan läggas fram de närmaste veckorna. Kommissionen tänker låta parlamentet delta på nära håll och hålla parlamentet underrättat om detta.

Kommissionen har givetvis noggrant undersökt alla reaktioner på grönboken, som sammanlagt uppgår till flera hundra. Tanken är nu att informera medlemsstaterna och parlamentet om de viktigaste reaktioner och förslag som har inkommit och dessa kommer även att offentliggöras. Kommissionen kommer att diskutera dem igen innan den lägger fram förslag till rådet, förhoppningsvis i slutet av november.

De flesta berörda parter som har rådfrågats och delat med sig av sina åsikter delar kommissionens uppfattning att handelspolitiska skyddsinstrument fortfarande är viktiga i en globaliserad världsekonomi där det saknas multilateralt överenskomna konkurrensregler.

De flesta berörda parter ser dessutom inte behovet av en övergripande förändring av systemet med handelspolitiska skyddsinstrument. Det gör inte kommissionen heller. Men det finns också en önskan om att göra reglerna tydligare, öka insynen och tillämpa instrumenten effektivare.

Påståendet att kommissionen har ändrat sitt synsätt när det gäller bedömningen av gemenskapsintresset i några aktuella fall är helt enkelt inte sant. Varje fall har prövats med utgångspunkt i de objektiva förutsättningarna. Vissa fall har gett upphov till atypiska frågor, men efter grundliga diskussioner med medlemsstaterna har dessa lösts i enlighet med gemenskapslagstiftningen och inom ramen för det lilla mått av skönsmässig bedömning som denna lagstiftning tillåter.

Till sist stämmer det att inga nya antidumpningsundersökningar inleddes under första halvåret 2007. Men det bör påpekas att det är respektive bransch och inte vi som tar initiativ till antidumpningsundersökningar. Med andra ord inleddes de på grundval av klagomål från gemenskapens industriföretag.

Under de första sex månaderna 2007 inkom det inte några klagomål som uppfyllde de lagstadgade kriterierna. Det är inte ovanligt att antalet ärenden som inleddes varierar från ett år till ett annat, beroende på faktorer som konjunkturen, överkapacitet i tredjeländer och diversifiering av handeln på grund av handelspolitiska skyddsinstrument på andra världsmarknader.

Antalet ärenden har också varierat tidigare. Under 2003 inleddes kommissionen exempelvis bara åtta nya undersökningar, den första så sent som i slutet av maj det året. Första kvartalet 2007 föregicks dessutom av en period av ovanligt hög aktivitet i slutet av 2006.

Avslutningsvis skulle jag vilja uppmärksamma er på att två nya antidumpningsundersökningar om import från Kina inleddes i september 2007 – en om citronsyra och en annan om mononatriumglutamat.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Tack så mycket för era kommentarer. Öppenheten spelar en viktig roll i denna process. När kommer vi att få utvärderingen av undersökningen i samband med grönboken? Antingen finns det ännu inte någon utvärdering, och i så fall skulle ha släppt ifrån er detta dokument utan någon utvärdering, eller så finns det en utvärdering – det antar jag att det finns – och i så fall är det hög tid att den offentliggörs för allmänheten och för parlamentet.

För det andra är jag intresserad av att veta om ni anser att det verkligen är hållbart att avgöra centrala frågor utan att ändra den grundläggande förordningen utifrån nya principer.

För det tredje, varför vill ni behandla markandsekonomier och icke-marknadsekonomier på samma sätt?

För det fjärde – jag talar fortfarande om gemenskapens produktion – var ser ni den procentuella tröskeln för produktion utanför EU?

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen har gjort en preliminär bedömning av reaktionerna på grönboken, och den låg till grund för dagens orienteringsdiskussion om detta ämne. Detta har banat väg för en ännu grundligare bedömning, som kommer att åtfölja kommissionens överväganden och godkännande av de förslag som den vill överlämna till medlemsstaterna för översyn.

Jag kan försäkra ledamoten om att information om reaktionerna läggs ut på GD Handels webbplats – jag tror att det redan gjorts. Men vi kommer också att offentliggöra vad jag hoppas kommer att bli en lättillgänglig version eller presentation av reaktionerna på grönboken för att ge gott om tid att reflektera över dessa reaktioner innan kommissionen lägger fram sina förslag.

Ledamoten verkar ha reagerat på vissa aspekter av kommissionens förslag som inte har lagts fram ännu eller som inte kommissionen har enats om ännu. Därför tycker jag, med all respekt, att han drar något förhastade slutsatser i vissa av sina antaganden.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Den fråga jag skulle vilja ställa grundar sig naturligtvis på mina möten och diskussioner med industriidkare i det land som jag företräder – Litauen. Faktum är att jag kan upprepa vad min kollega har sagt. Det finns en stor oro över den liberaliserade handelspolitiken, och även mycket kritik. Min fråga är följande: Om inriktningen förblir densamma, hur kommer kommissionen att reagera? Vilka åtgärder kan kommissionen förväntas vidta? Skulle ni tendera att lyssna till vad företagens representanter har att säga, eller skulle ni anse att andra skäl var viktigare?

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag är inte riktigt säker på vad ledamoten menar med "liberalisering av vår handelspolitik". Handel kan per definition endast äga rum när marknaderna är öppna och handelsflödena är fria och avreglerade. Handel sker inte bakom stängda gränser eller där ekonomier omvandlas till fästningar. Kommissionen försöker därför självklart främja handelsliberalisering.

I översynen och strategin inom ramen för handelspolitiken för EU i världen, som lades fram och godkändes av kommissionen och medlemsstaterna för ett år sedan, anges EU:s intressen mycket klart. De är att bibehålla öppna marknader här hemma, att främja och använda multilaterala och bilaterala förhandlingar för att öppna utländska marknader och att på ett effektivt sätt använda handelsskyddsåtgärder för att bekämpa orättvis handel eller orättvis konkurrens. Detta är de tre benen i vår strategi. Och varje ben är lika viktigt.

Översynen av detta tredje ben sker efter det att mycket dramatiska händelser har ägt rum i världsekonomin, och i EU:s ekonomi, sedan vår senaste översyn av handelsskyddsåtgärderna för mer än 10 år sedan. Vi har ett ansvar att se till att våra åtgärder fungerar så bra som möjligt och det råder samförstånd, stöd och solidaritet bland våra medlemsstater när det gäller dessa åtgärder. När detta försvagas blir handelsskyddsåtgärderna svårare eller omöjliga att använda. Det är för att återuppbygga och återskapa detta samförstånd, detta stöd och denna solidaritet bland våra medlemsstater som vi genomför översynen.

Talmannen. – Herr kommissionsledamot! För att hinna med ytterligare en fråga tänker jag ta följande två följdfrågor tillsammans och be er besvara dem tillsammans.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Utöver de frågor som ställts av min kollega Daniel Caspary, låt mig tillägga en egen fråga om när vi kommer att få tillgång till bedömningen av frågeformuläret om grönboken. Fru kommissionsledamot! Europeiska antidumpnings- och antisubventionsåtgärder utgör mindre än 0,45 procent av värdet av EU:s sammanlagda import. Vad finns det då för berättigande för kommissionens brådskan att göra en unilateral översyn av politiken för att försvara handeln? Åt vilken riktning lutar kommissionen? Är det mot att politisera förfarandet eller mot att hindra folk från att ansöka om upprättelse mot orättvist agerande?

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja ställa en fråga som gäller de svar som ni har gett. Parlamentet ser inte något behov av att se över instrumenten för försvar av handeln. Det offentliga samrådet nådde samma slutsats. Kommissionsledamoten har inte förklarat för parlamentet vilken poäng hans förslag har och särskilt i vilken utsträckning hans förslag och övertygelser har ändrats på grundval av slutsatsen från den offentliga utfrågningen och parlamentets ståndpunkt. Detta är själva kärnan i problemet. Vi inser inte poängen med att envisa med en översyn av instrument som alla anser är användbara och fungerar väl. Detta är alltså vad vi behöver förstå.

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag vet intet riktigt vad ledamoten menar med ändrad inriktning. Vi har inte ändrat inriktning och jag har gjort mycket klart att varken de berörda parter som har gett respons på översynen eller kommissionen anser att det behövs någon genomgripande förändring eller grundläggande reform. Så jag vet inte riktigt vad hon menar med ändrad inriktning. Om det inte behövdes någon översyn tror jag att vår grönbok skulle ha fått betydligt färre än de 500 svar som inkom. Att grönboken gav upphov till mer än 500 svar tyder på intresse för den översyn som har ägt rum.

För att besvara den första frågan kan jag inte överlämna en utvärdering till parlamentet innan den har gjorts. Kommissionen har inte gjort sin bedömning än. Den har fortfarande inte beslutat sig för vilket gensvar den ska ge. Vi hade en plenardiskussion i dag och kommer att delge vår uppfattning när vi lägger fram våra förslag för medlemsstaterna. Samtidigt kommer dessa att meddelas parlamentet. Det kommer att ske någon gång under andra halvan av november 2007, vilket inte är särskilt långt borta.

När det gäller politiseringen är den nästan oundviklig när det gäller dessa frågor. Med ett europeiskt näringsliv som företräder olika och konkurrerande intressen och faktiskt har väldigt olika inställning till huruvida de vill att handelsskyddsåtgärder ska antas, speglas detta självklart i medlemsstaternas ståndpunkter. Om medlemsstaterna i stället valde att lita på den objektiva och grundliga analys som kommissionen har gjort och anta de slutsatser och åtgärder som vi föreslår, om de bara var villiga att göra detta, skulle vi inte få någon politisering. Medlemsstaterna utsätts emellertid för samma lobbyverksamhet och olika konkurrerande intressen bland producenter, detaljhandlare, distributörer, importörer och konsumenter som vi. När människor har olika uppfattningar måste de debatteras ordentligt på ett politiskt sätt, genom en politisk process, och det är just vad vi gör.

Talmannen. – De frågor som inte har besvarats på grund av tidsbrist kommer att besvaras skriftligen (se bilaga).

Jag ber om ursäkt till dem som har väntat.

Frågestunden är härmed avslutad.

(*Sammanträdet avbröts kl. 19.35 och återupptogs kl. 21.00*)

TALMAN: BIELAN

Vice talman

16. Stigande livsmedelspriser, konsumentskydd (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om

- en muntlig fråga till kommissionen från Joseph Daul, Lutz Goepel och Neil Parish för PPE-DE-gruppen, om de stigande livsmedelspriserna och konsumentskydd (O-0065/2007 – B6-0321/2007),

- en muntlig fråga till kommissionen från Luis Manuel Capoulas Santos för PSE-gruppen, om konsumentskydd och prishöjningar (O-0067/2007 – B6-0377/2007), och

- en muntlig fråga till kommissionen från Sergio Berlato, Janusz Wojciechowski, Gintaras Didžiokas och Liam Aylward för UEN-gruppen, om avsevärt högre livsmedelspriser och konsumentskydd (O-0069/2007 – B6-0378/2007).

Neil Parish (PPE-DE), *frågeställare*. – (EN) Herr talman! Det är med stor glädje jag ställer mig upp och talar i kväll nu när livsmedelssäkerheten har blivit en viktig fråga. I 25 år har vi haft en situation där det har funnits gott om mat i Europa. Vi har fattat många jordbruksbeslut, inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik, om att begränsa produktionen för att hålla uppe priserna och minska användningen av exportbidrag och att exportera produkter till världsmarknaden.

Nu står vi inför en helt ny situation. Spannmålspriserna har tredubblats i år, boskapssektorn har stora problem och har sett sina foderkostnader stiga med kanske 50 eller 60 procent, och vi är oerhört oroad över detta. Joseph Daul, Lutz Goepel och jag själv har ingett denna muntliga fråga – och vi är glada att kommissionsledamot Marianne Fischer Boel är här i kväll – eftersom vi nu måste undersöka varje möjlighet att få in mer foder till EU.

Vi måste möta verkligheten och inse att visst foder som kommer från genmodifierad majs och genmodifierad soja för tillfället inte kan importeras till EU eftersom de inte är tillåtna. Vi måste se till att vi undersöker detta och att vi får ett system för att tillåta dessa produkter. Under förutsättning att de är säkra bör de importeras som foder till våra fjäderfän och framför allt till våra grisar, samt till vår nötboskap – både biffkor och mjölkkor – så att vi kan upprätthålla en konkurrenskraftig jordbruksindustri.

Vi måste också titta på situationen för stormarknaderna. Glöm inte att vi inte bara är oroliga över det pris som jordbrukaren får för sina produkter. Vi är också intresserade av vad konsumenten måste betala. Det råder ingen tvekan om att exempelvis endast 10 procent av en brödlimpa faktiskt är tillverkad av råvaran vete, och trots detta har priset på bröd stigit kraftigt eftersom stormarknaderna hävdar att de måste betala så mycket mer för vetet. Därför måste vi sätta press på stormarknaderna så att konsumenterna betalar rätt pris.

Det är utmärkt att EU:s jordbruk får en stark ställning som gör att det kan möta den sköna nya världen, för vi kommer att behöva livsmedelsproduktion, vi kommer att behöva jordbrukare och vi behöver landsbygden. Och alla dessa saker fungerar mycket bra.

Men som jag påpekade måste vi nu se till att vi får rätt balans mellan spannmåls- och boskapssektorn. Det är därför vi har ingett denna fråga. Vi är spända på att få höra vad kommissionsledamot Marianne Fischer Boel har att säga om detta.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE), frågeställare. – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det är ett nöje att se er här i parlamentet igen. Som ni vet förvånades vi för några månader sedan av en förändring i marknadssituationen för vissa jordbruksprodukter, som vi för inte så länge sedan trodde var otänkbar – ett enormt tryck på tillgångarna, med de konsekvenser som vi har iakttagit.

Detta ledde i sin tur en kraftig störning inom sektorn för boskapsproduktion och förutsebara konsekvenser i ökningen av konsumentpriser. Vi bör inte heller glömma FAO:s varning om de konsekvenser för livsmedel som skulle kunna bli resultatet av denna situation i många delar av världen. Låt oss inte glömma att medan vi i EU spenderar 10–20 procent av hushållens inkomster på livsmedel, finns det samhällen där livsmedlen står för 90 procent av inkomsten eller ännu mer, och det är lätt att föreställa sig vad en prisökning skulle innebära för dessa stora befolkningsgrupper som redan har det så dåligt ställt.

Därför behöver vi agera, och agera omedelbart. Jag är mycket nöjd över att kommissionen har agerat snabbt – och på ett bra sätt – genom att vidta några stödåtgärder, varmed de avsatta medlen för 2008 har minskat till noll. Det är synd att vi inte gick ännu längre. Det finns andra åtgärder som kanske skulle kunna antas utan ytterligare kostnader för gemenskapsbudgeten, såsom förhandsgodkännande av utbetalningar till vissa boskapsuppfödare av det stöd som de har rätt till. Dessa boskapsuppfödare drabbas naturligtvis på två sätt, inte bara genom stigande priser, utan också genom att behöva hantera boskapsjukdomar, såsom blåtunga. Därför anser jag att vi skulle kunna gå lite längre just nu.

Men framför allt måste vi gå vidare med bedömningen och undersökningen av situationen så att vi snabbt kan identifiera åtgärder på kort sikt som kan antas inom en omedelbar framtid. Vi sätter naturligtvis vår tillit till kommissionsledamöternas och kommissionens lyhörighet när det gäller att följa upp dessa angelägenheter.

Sergio Berlato (UEN), frågeställare. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Inom hela EU ser vi genomgående ökning av livsmedelspriserna. Marknadsundersökningar som genomförs visar hur europeiska konsumenter radikalt ändrar sina matvanor och tvingas att ändra vilka produkter de köper, både när det gäller typ och kvalitet, till följd av orimliga priser.

Dessa ökning kan skyllas på å ena sidan det överdrivna antalet mellanled som produkterna måste passera från producent till konsument, och å andra sidan de oproportionerliga påslag som tillämpas av viktiga stormarknadskedjor. En sak är dock säker: Skulden för dessa ökning kan inte och får inte läggas på jordbrukarna, vilka är de huvudsakliga drabbade av denna oroväckande situation.

Herr talman och fru kommissionsledamot! Vi tror att EU:s jordbruksmodell i dag mer än någonsin måste skyddas, i syfte att skydda nationella jordbruksmarknader från internationella prisfluktuationer och konkretisera det försvar av produktionsmodeller och den användning av territoriet som är så karaktäristiska för EU:s jordbruk. Vi välkomnar det beslut som rådet nyligen fattade om att ratificera förslaget om att inte avsätta något belopp för 2008.

Emellertid räcker inte detta för att lugna oss angående den bekymmersamma situationen i samband med spannmålslagren och det stigande priset på spannmål på världsmarknaden. Vi behöver också arbeta med de

olika gemensamma organisationerna av marknaderna och använda dessa mekanismer på ett bra sätt för att åter balansera marknaden, vilket skulle bidra till att sänka livsmedelspriserna, åtminstone på den inre marknaden. I en fråga bad vi nyligen kommissionen om att föreslå en omedelbar höjning av mjölkkvoterna på minst 2–3 procent för att bidra till att stabilisera priset på denna basvara.

I ett svårt ekonomiskt klimat såsom detta, har EU och medlemsstaterna ett ansvar för att hjälpa konsumenterna att behålla sin förmåga att köpa livsmedel samtidigt som man skyddar våra jordbrukares rätt till inkomst.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag erinrar mig vad jag tror är en gammal japansk förbannelse: "Må du leva i intressanta tider". Jag tycker att det är just vad vi gör för tillfället. De senaste sex till åtta månaderna har vi sett kraftigt stigande råvarupriser inom jordbrukssektorn, som flera talare redan har nämnt. Men jag måste säga att dessa prisökningar har skett från en historiskt sett låg nivå. Alla bör komma ihåg detta. Prisökningarna kommer att återspeglas i konsumentpriserna men i lägre grad. Låt mig ta bröd, en basprodukt, som exempel – och jag kommer att använda Tyskland som exempel. Om man tar priset på bröd i en stormarknad eller affär i Tyskland beror endast 4 procent av priset på vetekostnaden.

Som jag tidigare har påpekat planeras redan en rad åtgärder för mejerisektorn. Mjölkkvoterna höjdes den 1 april 2006 och den 1 april 2007 med 0,5 procent i 11 medlemsstater. Den 1 april 2006 fick 8 nya medlemsstater den omstruktureringsreserv som varierar mellan 2 och 5 procent av deras nationella kvotnivå. Den 1 april 2008 – nästa år – kommer ytterligare 0,5 procent att läggas till de höjda kvoterna för 11 medlemsstater.

Utöver detta har allt marknadsstöd kraftigt minskat och för närvarande finns det överhuvudtaget inga exportbidrag eller avsättningsstöd – båda ligger på noll. Rapporten om framtidsutsikterna inom mejerisektorn kommer att antas av kommissionen senare i år och den kommer att ge oss en grund för ytterligare diskussioner om huruvida vi behöver höja kvoterna ännu mer. Dessutom har jag redan haft möjlighet att tydligt flagga för att mjölkkvotssystemet ska avskaffas den 31 mars 2015, och dessutom indikerat att vi under tiden fram till 2015 behöver en mjuk övergång inför avskaffandet av kvotssystemet. Bland de möjligheter som har nämnts finns en ökning av kvotssystemet under perioden och vi kommer att få möjlighet att diskutera detta vid hälsokontrollen nästa år.

Inom spannmålssektorn finns det en rad olika orsaker till att priserna har ökat. För att det inte ska råda några missförstånd måste jag bara säga att det inte är biobränslen som orsakar de kraftiga prishöjningarna. För närvarande använder vi mindre än 2 procent av spannmålsproduktionen till etanol i Europa. Prisökningarna har andra orsaker: dåliga väderförhållanden i Australien, torka i Sydeuropa, översvämningar i Nordeuropa, ökad efterfrågan från Indien och Kina, och restriktioner för exporten från Ryssland och Ukraina. Sedan har vi givetvis snöbollseffekten från den mycket stora satsningen på etanol i Förenta staterna och därför en viss prisökning på korn.

Som jag redan har nämnt har kommissionen agerat. Markuttaget har fastställts till noll för höstsådden och för sådden nästa vår. Om vi sedan ska fortsätta med ett nolluttag kommer att diskuteras i samband med hälsokontrollen. Vi förväntar oss att nolluttaget kan bidra med någonstans mellan 10 och 12–15 miljoner ton, beroende på klimatförhållandena. Dessutom kommer jag att förelägga kommissionen ett förslag till rådet om att tillfälligt häva importtullarna på spannmål enbart för det nuvarande marknadsåret. Jag tror att dessa initiativ kommer att hjälpa oss att lindra trycket på djurhållningen och konsumentpriserna.

För fläskkötssektorn finns det andra problem. Det finns gott om kött i lager, så det råder obalans mellan hur mycket som produceras och hur mycket som säljs inom denna sektor. Därför beslutade förvaltningskommittén i torsdags att införa privat lagring, vilket jag hoppas kommer att bidra till att komma till rätta med problemen inom fläskkötssektorn. Det finns andra möjligheter, men jag tycker vi bör försöka hitta rätt balans. Om det bara handlar om att förlänga pinan vinner vi absolut ingenting.

Därför tycker jag faktiskt att vi har reagerat. Jag har redan tackat parlamentet för dess snabba reaktion så att vi så snabbt som möjligt kunde sända ett tydligt budskap till jordbrukssektorn om nolluttaget. Eftersom jag ser att min tid är ute återkommer jag till frågan om genmodifierade organismer i mina slutkommentarer.

Mairead McGuinness, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle gärna ha delat min tid med kommissionsledamoten, för jag är intresserad av att få höra vad hon har att säga om genmodifierade organismer. Men jag kommer att vara kvar under hela debatten.

Jag tror, och det är inte första gången vi har sagt det här i kammaren, att den obehagliga sanningen är att den billiga matens tid är förbi och att vad som har hänt inte förutsågs vare sig inom kommissionen eller på global nivå.

Kommissionsledamoten har gått igenom några av skälen till att vi nu har denna obalans mellan tillgång och efterfrågan, och jag håller med henne: väder, klimatförändringar, u-ländernas efterfrågan och, ja, biobränsle har en global inverkan – kommissionsledamoten har konstaterat detta. Såsom andra här i kammaren påpekat före mig är det emellertid viktigt att komma ihåg vad er företrädare Franz Fischler sa när den gemensamma jordbrukspolitiken reformerades 2003. Han lovade jordbrukarna bättre marknadspriser. Kanske ser vi nu effekten av dessa reformer, och vi har börjat ifrågasätta effekterna på grund av deras inverkan på konsumentpriserna.

Vi har haft en positiv utveckling för mjölk och spannmål. Men vi har inte samma positiva utveckling inom boskapssektorn, inte när det gäller de producenter av nöt- och lamm-, kyckling- och fläskkött som kommissionsledamoten har diskuterat.

Vi tittar nu på den labila situationen och frågar oss om vi är nöjda med instabiliteten i fråga om tillgång och efterfrågan. Ett stort livsmedelsföretag sa nyligen till mig att stormarknadskunderna inte har någon kunskap om eller något intresse för livsmedelsproduktionens ekonomiska aspekter, men att de har börjat uppmärksamma frågan. Det är positivt. Men vi måste övervaka stormarknadernas makt och kontrollera om det de tjänar på prishöjningarna kommer livsmedelsproducenterna till del. Detta är något som jag skulle vilja uppmana kommissionen – kanske kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor – att titta närmare på. Tidigare har de vägrat att göra det.

När det gäller genmodifierade organismer är det en stor fråga. Det finns ett problem med skillnaderna i fråga metoderna för godkännande i EU och i USA och vi behöver studera detta närmare. Så jag väntar på kommissionsledamotens kommentarer om genmodifierade organismer innan jag går in i detalj på vad jag vill säga.

Avslutningsvis får vi inte ignorera de effekter som denna osäkerhet har för u-länderna, särskilt på spannmålsmarknaden, där länder som inte har råd att betala mer för livsmedel ser en kraftig ökning av sina livsmedelskostnader. Vi måste uppmärksamma detta här i parlamentet och vi måste beakta det i vår framtida politik.

Bernadette Bourzai, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under Internationella livsmedelsdagen tisdagen den 16 oktober ville FAO öka allmänhetens medvetenhet om undernäring, som för närvarande drabbar 854 miljoner människor över hela världen. Vid detta tillfälle betonades det stigande priset på jordbruksråvaror, särskilt dess inverkan på konsumenter i utvecklingsländerna – mina kolleger har talat mycket om detta – men även på befolkningen i fattiga länder som importerar spannmål. Medan vi i utvecklade länder spenderar 10–20 procent av vår hushållsbudget på livsmedel, är denna siffra i de minst utvecklade länderna 60–80 procent av budgeten, och en 20–procentig ökning av spannmålspriset är en drastisk förändring. Denna situation förvärras genom att vissa länder är kraftigt beroende av import och påverkas av valutafluktuationer, klimatvariationer och ökade transportkostnader.

Herr kommissionsledamot! Ni har svarat delvis, men jag hoppas att det kommer att vidtas andra åtgärder. Vilka åtgärder avser ni att vidta på kort och medellång sikt, för hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, för att avhjälpa den svåra situationen för konsumenter i norr, och den ännu svårare situationen för konsumenterna i syd, och bidra till en global livsmedelsjämvikt?

Niels Busk, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är nu viktigt att fokusera på den mycket intressanta situation som vi för närvarande upplever i samband med de mycket kraftiga prisökningarna på ett antal jordbruksråvaror. Samtidigt vet vi att dessa prisökningar, inom områden där de ännu inte har fått effekt, nämligen inom svinuppfödningssktorn, kommer att leda till en mycket dyr vinter i termer av livsmedelspriser. Vi är medvetna om de underliggande orsakerna: dåliga höstskördar, tomma majsleger, etc. – Jag kommer inte att gå in mer i detalj på detta.

Jag upplever att den situation som vi för närvarande befinner oss i bör utgöra ett tillfälle för mer diskussion. Först och främst ska vi inte oroas av de aktuella prisökningarna. Under alltför lång tid har en liter mjölk kostat mindre än en liter Coca-cola och mindre än en liter vatten. Det är helt oresonligt av oss att inte acceptera att livsmedel kostar vad de faktiskt bör kosta, eftersom det ligger en lång produktionstid och många arbetstimmar bakom produkterna, särskilt inom mjölksektorn. Det är också tydligt att det nu finns en möjlighet att öka livsmedelsproduktionen i EU. Marknaden kräver faktiskt detta av oss. Kommissionen har

visat en bra initiativförmåga genom att ta bort avsatta belopp och naturligtvis har vi fortfarande möjlighet att öka produktionen mycket snabbt, särskilt inom mjölksektorn.

Vi bör fortsätta reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken från 2003 genom att minska stödet, och vi bör allvarligt diskutera ytterligare överföringar av jordbruksstödet till landsbygdsutvecklingspolitiken. Vi har nu möjlighet att rivstarta en dynamisk jordbruksproduktion inom EU, och detta innebär att vi kan ge jordbrukare större frihet än vad de har för närvarande har för att utnyttja den nuvarande starka efterfrågan. I enlighet med traditionen kommer vi naturligtvis också att ta hand om jordbrukare i bergsområden och mindre bördiga regioner. Det är allt som krävs! Emellertid får vi inte vara rädda för prisökningar, utan i stället förstå och på ett offensivt sätt utnyttja den situation som vi befinner oss i.

Janusz Wojciechowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! I EU har vi nyligen sett en betydande ökning av priset på baslivsmedel, särskilt i de nya medlemsstaterna. I Polen har till exempel priset på bröd ökat med 15 procent under de senaste två åren, priset på äpplen med 83 procent och priset på potatis med 33 procent, medan priset på mjölk nästan har fördubblats. Det finns en liknande utveckling i vissa av de gamla medlemsstaterna, i Italien och i Irland. Av de nya medlemsstaterna, har även Litauen upplevt att priset på spannmål, mjölk, frukt och grönsaker nästan har fördubblats.

Å andra sidan baseras EU:s politik på att begränsa produktionsmängden inom jordbruken, och denna politik börjar allt mer visa sig stå i strid med konsumenternas behov. Alla så kallade reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken grundas på att begränsa produktionen inom EU.

Reformen av sockermarknaden innebär en kraftig begränsning av EU:s sockerproduktion, från 18 miljoner ton till 12 miljoner ton. Reformen av vinmarknaden inbegriper också att man begränsar produktionen.

Andra reformer syftar också till att producera mindre inom EU. Å andra sidan har vi en mycket viktig signal. Konsumenterna kräver mer livsmedel i EU, och detta är en sådan viktig signal att hela syftet med den gemensamma jordbrukspolitiken behöver ses över. Vi måste fråga oss själva om metoden att begränsa produktionen och fastställa produktionskvoter verkligen är bra, framför allt utifrån konsumenternas intressen, eftersom detta väsentligen handlar om dem.

Det handlar om att EU ska tillhandahålla så mycket livsmedel som folket behöver. Det finns många signaler som pekar mot ett behov av att se över den jordbrukspolitik som vi har fört. Stort tack!

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Den här diskussionen har sparat ur. Vi har talat om fallande priser, lägsta möjliga priser och lägsta någonsin i årtal. Flera talare beklagar nu det faktum att priserna ökar – att de slutligen vänder uppåt för en gångs skull – och kräver åtgärder för att hålla tillbaka prisökningarna.

Vi bör vara glada över att marknaden fungerar, med er hjälp. Med hjälp av era föregångare, men också på grund av Europaparlamentets krav, har vi undvikit att flera miljarder euro går till interventioner och prisstabilisering – det pristryck som fördärvade världsmarknadspriserna och ledde till att länderna i tredje världen råkade i svårigheter. Denna omständighet har slutligen eliminerats och vi närmar oss marknaden, och hamnar in i en situation som förvärras av att majs används för bränsleproduktion.

Det finns många andra anledningar till varför det för närvarande råder en sådan stor efterfrågan på marknaden. Marknaden reagerar, priset går upp och nu ber vi här i Europaparlamentet, som företrädare för jordbrukarna, om att priserna ska sjunka igen. Jag har aldrig varit inblandad i något så löjligt under alla mina 20–25 år i parlamentet! Därför applåderade jag Niels Busk. Vi bör vara mycket glada över denna situation. Självklart behöver vi vara uppmärksamma på problemen för dem som inte har råd att köpa livsmedel till normala priser.

Vi måste ställa orättvisa lönenivåer och missriktad socialpolitik i alla länder till ansvar, men vi kan inte vidta åtgärder för att ge mat till de fattiga på bekostnad av jordbrukare som, under de senaste åren, har lämnat jordbruket i hundratusental. Detta är inte rätt sätt att angripa frågan!

Jag är glad över att vi också kan diskutera situationen här i dag och att vi har en marknad där priserna äntligen ökar.

Vincenzo Aita, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att det är viktigt att inleda denna diskussion, trots att vi ännu inte ser problemets hela omfattning, delvis på grund av vad kommissionsledamoten har sagt oss.

Jag skulle vilja påminna kommissionsledamoten om att vi för några månader sedan bad om ett moratorium för diskussionen om ändringar av den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker, för att ta en paus och fundera på vad som skedde – och vad som nu sker i fråga om vin – utifrån några punkter, som jag nu skulle vilja ta upp.

För det första talar vi om skördar som har blivit dåliga på grund av klimatfaktorer, men det nämns inget om att vi kommer att vara utsatta för detta problem under flera år, eftersom klimatförändringar sker i Europa och runtom i världen. Detta är det första faktumet.

För det andra, jämfört med 1950, när det fanns 2,5 miljarder av oss och alla på planeten hade 0,5 hektar var, kommer världens befolkning år 2020 att ha växt till 7,5 miljarder (enligt FN:s uppgifter) med omkring 0,2 hektar per invånare tillgängligt för odling.

Jag förstår Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringsdorfs skäl när han säger att detta är ett grundläggande problem, men jag anser inte att de ökningar som vi ser nu gynnar producenterna. Om vi ser på skillnaden mellan produktionskostnaden och vad konsumenter får betala, kan vi se att konsumenter och producenter betalar för en mycket lång leveranskedja. Emellertid beror detta delvis på den politik som skapats här i Europaparlamentet, så jag anser att kommissionsledamoten noga bör observera de åtgärder som vi kommer att presentera.

Självklart har det varit viktigt att få obrukad mark att återgå till produktionen. Men vad vi mest av allt behöver i dag är en fördjupad diskussion. När Europeiska gemenskapen skapades vidtogs åtgärder för att möta livsmedelsbehoven hos EU:s befolkning. I dag bör vi anta samma politik. Vi kan inte längre tillåta att mark sätts åt sidan inom ramen för en frikopplingspolitik, eftersom detta leder till produktionsförluster och gör våra frågor improduktiva. Därför måste vi bereda oss på en fördjupad diskussion om huruvida de senaste årens politik har gett ett svar till konsumenter och producenter, eller om den tvärtom har skapat problem för båda.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja inrikta mig på läget för den intensiva sektorn. Jag tänker inte ta upp tid med att berätta om den svåra belägenhet som många producenter i denna sektor befinner sig i. I stället skulle jag vilja fokusera på vad jag anser att kommissionsledamoten bör göra för att hjälpa dem. Jag har fyra eller fem punkter som jag skulle vilja ta upp.

För det första anser jag att kommissionsledamoten borde inse att det inte kommer att räcka med sådana mjuka åtgärder som marknadsstöd. För det andra bör hon i högre grad än hittills ta itu med de långsiktiga följderna för spannmålstillgången och priserna av Förenta staternas radikala skifte till biobränsleproduktion. Deras mycket aggressiva mål slukar den import som vi behöver i detta sammanhang.

För det tredje, med spannmålsinterventionslagren på en alarmerande låg nivå och användningen helt i otakt behövs det snabba åtgärder för att komma tillrätta med denna obalans. För det fjärde anser jag att kommissionsledamoten måste bli mer proaktiv i kampen för att snabbare godkänna genmodifierade substitut. Med all respekt, fru kommissionsledamot, ni måste för jordbrukets räkning ta upp kampen mot kommissionsledamöterna Markos Kyprianou och Stavros Dimas eftersom de motsätter sig godkännande av genmodifierade produkter.

För det femte och sista måste ni fastställa en miniminivå på marknaden för vår intensiva sektor. Exportbidragen måste genast utökas till kött och skinka. På den punkten vet jag inte om hjälp till privat lagring löser så mycket på lång sikt.

Struan Stevenson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Låt mig först försäkra Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf om att jag är glad att priserna till våra jordbrukare äntligen stiger, så länge som det är jordbrukarna som gynnas och inte stormarknadskedjor. Hittills har det lilla antal stormarknadskedjor som dominerar detaljhandelssektorn i Europa gynnats på jordbrukarnas och producenternas bekostnad.

I min valkrets i Skottland har mjölkproducenterna alltför länge fått 0,17 pund sterling per liter för mjölk, vilket är mindre än produktionskostnaderna. Samtidigt har denna mjölk sålts för över 0,50 pund sterling per liter i butikerna. Detta har tvingat många mjölkbönder i min valkrets att helt upphöra med sin verksamhet.

Vi har nu sett att det pris som jordbrukarna får för vete endast har stigit med 10 procent, medan butikspriserna på vetebaserade livsmedel har stigit med 40 procent. Än en gång använder stormarknaderna sig av prissvängningar för att öka sina egna vinster.

Detta är skamligt, och jag håller helt med Neil Parish om att vi bör be kommissionen inleda en utredning om stormarknadskedjornas prispolitik så att vi kan se till att konsumenter och producenter behandlas rättvist.

María Isabel Salinas García (PSE). – (ES) Herr talman! Det är tydligt att den prisökning som konsumenterna direkt upplever i sina kundkorgar beror på flera faktorer, men i mitt anförande kommer jag bara att diskutera vad Struan Stevenson sa.

Jag anser att den roll som mellanhänder och stora kedjor inom livsmedelsdistributionen spelar är bekymmersam. I många fall svarar de, som sagt, på spekulativa rörelser, så att prisökningarna för slutprodukterna procentuellt sett blir större än ökningen av råvarupriserna.

Situationen är också mycket oroväckande för producenter som, inför den stora distributionssektorns enorma köpkraft, är tvingade att sänka sina försäljningspriser utan att kunna föra vidare prisökningar för råmaterial eller bränsle.

Därför anser jag, och jag håller med den föregående talaren, att det är viktigt för kommissionen att agera och vidta åtgärder, och jag skulle vilja passa på och tacka kommissionsledamoten för att hon är här. Det bör göras undersökningar och nödvändiga medel bör inrättas så att man kan få stopp på denna praxis, som är orättvis, och i många fall innebär ett missbruk.

Jag anser att resolutionen kommer mycket lägligt, och att vi är ute i tillräckligt god tid för att kunna vidta åtgärder.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Herr talman! Många av dem som har talat före mig har varit nöjda över att livsmedelspriset har ökat, men vi måste fråga oss själva om detta pris når fram till jordbrukaren. Jag har stora farhågor angående detta. Många små jordbruksföretag avvecklas nu i linje med kommissionens och EU:s politik. Men vi måste fråga oss själva vilken typ av livsmedel som jordbrukare får. De får nötkött från Brasilien, socker från Sydamerika, riskabel kyckling från Asien, alltså billiga livsmedel som flödar in på marknaden, vilket "sänker" priserna för oss, men faktiskt begränsar produktionen i EU. Följande fråga inställer sig. Kommer vi att kunna fortsätta att böja oss för den industriella lobbyen? Varför kan vi inte när allt kommer omkring börja stödja europeiska jordbrukare igen, vid en tidpunkt när en möjlighet har öppnats för oss att öka denna produktion och höj kvoterna för mjölk och stärkelse, till exempel, för vilka det finns en konstant efterfrågan i Polen och i andra östeuropeiska länder?

Diamanto Manolakou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Problemet med bröd, mjölk, potatis och andra livsmedel som är utsatta för en prisökning, som i vissa medlemsstater är tio gånger den aktuella inflationstakten, är mycket akut. Det gäller särskilt för dem som har låga inkomster, för vilka den största delen av budgeten går till livsmedel.

Detta problem kom inte från ingenstans. Vi vet att livsmedelssektorn kontrolleras av ett fåtal företag som gör stora vinster på bekostnad av producenter och konsumenter. Konsumentpriserna är många gånger högre än de priser som betalas till producenterna, på grund av det stora antalet mellanhänder och marknadsmonopolet. Därför finns det nu en ökad global efterfrågan på livsmedel och djurfoder. Spannmål och raps används i produktionen av biobränslen, inte av miljöskäl utan som en del av de multinationella oljeföretagens vinstplaner.

Det har skett ett prisfall och EU:s ingrepp för att hjälpa spannmålsproduktionen har minskat i omfattning. Det har också uppstått en skyldighet att lägga mark i träda på grund av den gemensamma jordbrukspolitiken. Alla dessa faktorer, naturligtvis i samspel med fruktansvärda vädervillkor, har drastiskt minskat EU:s bestånd och produktion. Inte desto mindre har handeln och industrin exploaterat detta på bekostnad av jordbrukare och konsumenter.

Därför har priserna på livsmedel och djurfoder ökat. Dessa ökningarna har förvärrat arbetstagarnas ställning, ökat antalet undernärda människor och försatt små och medelstora djuruppfödare i konkurs. Grekiska djuruppfödare är förtvivlade och de vidtar åtgärder för att kräva ett betydande stöd, som hjälper dem att överleva.

Ministerrådets beslut från den 25 september om att upphäva skyldigheten att lägga mark i träda, upphäva tullar på importerat spannmål och vidta andra åtgärder, till vilka kommissionsledamoten har hänvisat, kommer att lindra problemet i viss utsträckning, men de löser inte problemet. I beslutet föreslås halvmesyrer, vilka till själva sin natur är otillräckliga. Kraftfulla åtgärder krävs för att öka tillgången på djurfoder, kontrollera priserna och ta hårdare tag mot karteller och spekulation.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket tacksam över att vi i dag kan hålla denna debatt med kommissionsledamoten. Allteftersom varupriserna ökar fäster folk större uppmärksamhet vid jordbruket igen. Såsom kommissionsledamoten och vissa av de tidigare talarna redan har nämnt beror situationen å ena sidan på krav från tredjeländer och å andra sidan på dåliga skördar i traditionella jordbruksexporterande länder som Australien och Nya Zeeland. Därför är det avgörande att vi mobiliserar alla resurser som vi har i EU. Jag har nu konstaterat, till exempel under mitt besök i Rumänien, att åtminstone en tredjedel av den totala odlingsbara marken ligger oanvänt, liksom det alltid har gjort. Vi har avsevärda resurser inom våra medlemsstater. Ett första steg skulle utan tvekan vara att upphöra med att låta mark ligga i träda.

Såsom redan har uppgetts, anser jag som jordbrukare helhjärtat att den första prioriteringen bör vara att producera sunda livsmedel, den andra prioriteringen att producera foder och den tredje prioriteringen att producera energimaterial. I slutändan anser jag dock att den lilla prisökningen för våra jordbrukare inte på något sätt leder till en prisjustering som skulle kompensera för förlusterna under de senaste årtiondena. Som många av dem som redan har talat har påpekat, får vi kanske 10 procent mer i råvarupriser, men distributörerna ökar priset med 40–50 procent i vissa fall. Jag tänker på smör, till exempel, och detta verkar inte rättvist i mina ögon.

Ett sätt för oss jordbrukare att svara skulle vara att organisera oss bättre i producentkooperativ med produktionskontrakt, för att direkt möta livsmedelsdistributörernas monopopol.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Den aktuella debatten visar än en gång tydligt hur mycket åsikterna kan variera här i parlamentet. Jag håller med Struan Stevenson, nämligen om att denna prisökning bara innebär en mycket liten ökning av jordbrukarnas inkomst, jämfört med handelssektorn, stormarknadskedjor och marknadsspekulanter, som tar den största andelen.

Ett annat problem är att spannmålsproducenterna kommer att dra enorm nytta av detta, medan djuruppfödare kommer att förlora en hel del. Vi har här en ohållbar situation. Vissa sektorer gynnas medan andra försummas inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikerna, och denna prisökning kommer att göra de försummade sektorerna ännu sämre lottade, medan de som är välmående kommer att bli ännu rikare.

Jag håller med Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf om att prisökningarna är av godo, men vem kommer att påverkas av denna prisökning? Dessa motsättningar ökar kontinuerligt, och tyvärr fördjupas och förvärras snedvridningarna inom den gemensamma jordbrukspolitikerna. Vi behöver ompröva den gemensamma jordbrukspolitikerna i grunden, eftersom ingrepp här och där enbart är kosmetiska. Det kan inte finnas någon normal gemensam jordbrukspolitik som länge som boskapsproduktion, vin, frukt och grönsaker, griskött och fjäderfä är försummade sektorer. Tack.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Som jag sa förra månaden under vår debatt i parlamentet om upphävandet av skyldigheten att lägga jord i träda, vilket också var en kvälls-session, bör de ökade jordbrukspriserna föranleda en djupgående diskussion om den riktning som den gemensamma jordbrukspolitikerna tar.

Vi kommer snart att ha Europeiska kommissionens meddelande om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitikerna framför oss. Men jag fruktar att gemenskapens verkställande funktion inte kommer att vara djärv nog för att erkänna i meddelandet att marknadsliberaliseringen också har ett pris och att europeiska jordbrukare och konsumenter nu börjar betala detta pris.

Många ledamöter av Europaparlamentet har alltid förespråkat ett slopande av marknadsstyrningsåtgärder och har bidragit till att skapa de europeiska konsumenternas negativa bild av den gemensamma jordbrukspolitikerna.

Som jag sa vid det senaste plenarsammanträdet, skulle jag vilja veta hur vi nu ska förklara för medborgarna att vi knappast har instrument för att kunna kontrollera dessa öknings av EU:s jordbrukspriser.

Det skulle också vara intressant att be Europeiska kommissionen att uppskatta hur höga kostnader denna ökning av livsmedelspriserna kommer att föra med sig för EU-medborgarna, och att jämföra denna kostnad med vad den gemensamma jordbrukspolitikerna kostar för varje medborgare.

Jag skulle också verkligen vilja veta om medborgarna under kommande år kommer att dra nytta av marknadsliberaliseringen och de drastiska minskningar av direktstöden som europeiska jordbrukare drabbas av.

Jag kommer att ge er en del statistik som jag anser är mycket viktig. Före inrättandet av den gemensamma jordbrukspolitiken, 1961, var priserna på råmaterial för att producera djurfoder dubbelt så höga som de priser som jordbrukarna betalade 20 år senare. Den gemensamma jordbrukspolitiken garanterade leveranser av råmaterial till ett överkomligt pris. Samtidigt drog europeiska konsumenter också nytta av ett rättvist pris för en mycket viktig vara.

I ett land som mitt eget, Spanien, upplever vi prisökningar för så pass grundläggande livsmedel som mjölk. Jag anser att ekonomerna och finansministrarna i de europeiska regeringarna också bör vara mer bekymrade över vilka återverkningar denna ökning kommer att ha på inflationen i deras länder.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Alla vi som är här i kväll är medvetna om alla orsaker till prisökningen på spannmål och råmaterial. Fastän ni gav oss några bra kommentarer om vilka dessa orsaker är, finns det dock andra frågor som ni undvek.

Eftersom ni kommer att presentera era förslag om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken för oss i november, skulle jag föredra att säga er nu vad jag anser. Jag hoppas att ni vid denna hälsokontroll kommer att analysera huruvida den gemensamma jordbrukspolitiken är i linje med den globala marknadens nya krav. Jag är övertygad om att en av de viktigaste orsakerna till begränsningen i EU:s produktion har varit bristen på framsynthet hos gemenskapens experter.

Vi behöver se över den aktuella politiken med extremt reducerade lager. Kommissionens interventionslager bör, såsom har sagts här, utgöra ett säkerhetsnät för att garantera leveranser vid tider som denna, men det förekommer inga leveranser och gemenskapens lager är tomma.

Jag är mycket bekymrad, fru kommissionsledamot, över de konsekvenser som de ökade djurfoderpriserna har för EU:s djuruppfödning, eftersom de har en mycket negativ inverkan, särskilt för små och medelstora jordbruksföretag.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Den här debatten kommer verkligen lägligt. Vi vet alla att spannmålspriserna har stigit dramatiskt, och vi vet varför. Fru kommissionsledamot! Vi är beroende av, och behöver fortfarande, spannmålsimport och substitut från länder utanför EU, framför allt från Förenta staterna. Därför är jag bekymrad över att det har tagit så lång tid att fatta beslut om de nya spannmålstyper som nu väntar på godkännande. Jag är medveten om att detta inte nödvändigtvis är kommissionens fel. Det är de nationella regeringarnas fel eftersom de inte kunde komma överens. Ni måste fatta beslutet, och jag hoppas ni fattar det så snart som möjligt.

Jag skulle vilja se att de nya spannmålstyper som är på gång godkänns fortare. När priset stiger flyttas kostnaden oundvikligen över på konsumenterna. Det är inte något som någon ser fram emot, men vi måste bekämpa stormarknadernas makt.

Jag har känt Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf i nästan 19 år nu – lika länge som jag har suttit i detta parlament. Jag måste säga att ibland har han helt rätt och ibland har han helt fel. Han har fel den här gången. Jag är inte mot att priserna stiger, så länge producenterna och inte bara förädlingsindustrin och konsumenterna märker av prisökningarna.

Vi måste ta itu med inte bara denna fråga utan även med frågan om genmodifierat spannmål. Vi importerar livsmedel till EU som våra konsumenter ska köpa i butikerna fast vi inte har en aning om hur det har producerats. Dessa importprodukter saknar spårbarhet. De kan ha producerats på vilket sätt som helst. Det är något som vi måste ta upp. En stor del av det kött som kommer från Brasilien, för att bara nämna ett land som vi har diskuterat, är nästan helt säkert producerat med hjälp av genmodifierat spannmål. Hur kan vi avgöra skillnaden?

Catherine Neris (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja gratulera författarna till denna resolution och ge dem mitt stöd.

Det stigande spannmålspriset och därmed livsmedelspriset i allmänhet speglar Europas aktuella känslighet för fluktuationerna på de internationella jordbruksmarknaderna. Att acceptera denna situation skulle innebära att acceptera att konsumenter blir en justeringsvariabel under dessa marknadens korrektionsfaser. Att acceptera denna situation betyder också att man förnekar de stora stormarknadernas påverkan, vilka under 40 år har bidragit till den nedåtgående trenden i jordbrukarnas priser, medan konsumenternas livsmedelspriser har förblivit desamma eller har ökat.

Detta överdrivna utnyttjande av marginalen skulle kunna, och borde, ha använts av de stora stormarknaderna för att absorbera de ökande kostnaderna för råmaterial inom jordbruket i den kris som vi för närvarande upplever. Det är tydligt att detta inte sker. De stora stormarknaderna fortsätter att missbruka sin dominerande ställning och kommissionen måste nu brådskande diskutera denna fråga så att man förhindrar att EU:s konsumenter hålls som gisslan på grund av ett orättvist och farligt system.

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag ska försöka besvara vissa av de frågor som har ställts.

Först och främst håller jag med dem som säger att det är trevligt och skönt att marknaden nu fungerar, att våra reformer fungerar. Detta var hela tanken bakom allt arbete med att reformera vår jordbrukssektor. Jordbrukarna kan nu reagera på marknaden och detta är – ur jordbrukarnas synvinkel – just det som vi vill.

Det är också viktigt att inse att de stigande priserna inte är ett europeiskt fenomen. Det är ett globalt fenomen – och det är därför som det är så svårt för oss att vidta vissa åtgärder.

Jag skulle bara vilja ge min syn på tanken på att införa exportbidrag. Jag tror att det skulle kunna sända fel budskap till sektorn om att fortsätta produktionen och därmed förlänga lidandet till en punkt där vi ser stigande priser – jag talar här i synnerhet om fläskköttsmarknaden. Men så länge vi har en överproduktion i förhållande till efterfrågan kommer det att finnas viss prispress. Vi ser att priset på slaktkroppar faller. Vi vet att det beror på konjunkturen och vi är också medvetna om att på hösten råder det alltid press på priset på fläskkött.

Låt mig bara nämna biobränslen, som enligt de obligatoriska mål som kommissionen lade fram den 10 januari 2007 kommer att motsvara 10 procent av vår bränsletransportsektor 2020. Vi avsåg aldrig att detta enbart skulle röra sig om europeisk produktion. Vi kommer att behöva import. Men det är oerhört viktigt att vi startar med första generationens bränslen och på så sätt uppmuntrar våra forskningsinstitutioner att försöka hitta en gyllene lösning för den andra generationens bränslen som inte kommer att produceras enbart eller huvudsakligen av spannmål utan av gräs, flis och slakteriavfall. Vi har därför potentialen, och vi beräknar att mellan 20 och 30 procent kommer att komma från den andra generationens bränslen 2020, och vi kan bli ännu bättre om vi ökar forskningsinvesteringarna.

När det gäller genmodifierade organismer kan jag absolut försäkra er att kommissionen är medveten om problemet med asynkront godkännande. Ni kan se följderna i den senaste rapporten från generaldirektoratet för jordbruk – som ni kan hitta på Internet – där tre olika scenarier beskrivs. Kommissionen funderar för närvarande över hur den bäst ska tackla situationen utan att kompromissa med vår höga riskbedömningsnivå, både när det gäller miljön och människors hälsa.

Viktiga framsteg har redan gjorts när det gäller att minska förfarandets omfattning eller den tid som krävs för att godkänna genmodifierade organismer. Som exempel skulle jag vilja nämna det åtagande som Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet nyligen gjorde om att utföra slutkontrollen inom sex veckor, jämfört med en mycket längre period tidigare. Jag förväntar mig dessutom att starkare stöd från medlemsstaterna kommer att hjälpa kommissionen att ytterligare förkorta godkännandeprocessen. Steg i denna riktning har tagits för att stärka medlemsstaternas stöd i godkännandeprocessen.

Jag är starkt engagerad för ett fungerande genomförande av våra regler så att handeln med djurfoder inte störs, vilket skulle få mycket negativa konsekvenser för våra jordbrukare. Men jag är också starkt engagerad för att garantera högsta möjliga skyddsnivå när det gäller att släppa ut nya genmodifierade produkter på marknaden, och våra handelspartner känner givetvis till de specifika regler som vi har inom EU.

Så sent som för två dagar sedan kom jag hem från Argentina och Brasilien. De gav mig klart besked om att de kommer att kunna leverera produkter som inte är genmodifierade, huvudsakligen sojabönor och majs, och de typer av genmodifierade produkter som har godkänts i EU. Men de sa att vi måste vara medvetna om att dessa produkter är dyrare. Om vi är villiga att betala priset kan de leverera men vi måste komma ihåg att de har andra kunder där ute, och de nämnde Kina som en stor kund.

Jag är säker på att vi snart får anledning att återkomma till denna fråga.

Talmannen. – Jag har tagit emot sex resolutionsförslag⁽³⁾ som har lämnats in enligt artikel 108.5.

(3) Se protokollet.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag, den 25 oktober 2007.

17. Grönbok: Mot ett rökfritt Europa: policyalternativ på EU-nivå (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Karl-Heinz Florenz, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om grönboken "Mot ett rökfritt Europa: policyalternativ på EU-nivå" (2007/2105(INI)) (A6-0336/2007).

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag är glad över att EU åter diskuterar tobakskonsumtionen. Enbart i mitt eget land dör 350 personer varje dag till följd av tobakskonsumtion så det är inte mer än rätt att vi behandlar detta ämne på EU-nivå. Jag är mycket glad över att utskottet beslutade att inleda ett europeiskt initiativ för att fortsätta främja ett rökförbud i restauranger, kaféer och pubar, samt offentliga byggnader. Jag anser att detta är rätt strategi.

Om det behövs EU-lagstiftning eller nationell lagstiftning som då kanske skulle inrättas inom den europeiska ramen är en fråga för debatt. De som fortfarande tror att vi inte behöver något sådant förbud bör hålla i tankarna att vi, i samband med ramdirektivet om luftkvalitet som vi antog här för några veckor sedan, diskuterade om vi skulle godkänna 20 eller 25 ppm av ultrafina partiklar i luften. Siffran för en genomsnittlig pub är 540 gram och efter midnatt på "Aviateur", en populär pub här i närheten, är den 1 730 gram, så ni ser hur stor skillnaden är och hur pass nödvändigt det här är.

En annan mycket viktig punkt, som har bekymrat mig under många år, är tillsatserna. Än i dag kan det finnas 600 tillsatser i cigaretter, och 70–80 av dessa är på "röda listan". Dessa ämnen är mycket giftiga och cancerframkallande. De kan skada unga människors fertilitet och fånga dem i beroende. Dessa ämnen kräver en mycket kritisk och intensiv granskning. Kostnaden för denna måste givetvis bäras av tillverkarna. Tanken på att kommissionsledamot Markos Kyprianou måste spendera sina sista ören på test som gjorts nödvändiga genom denna industri är beklagansvärt. Kostnadsfrågan måste därför redas ut, och bestämt lämnas över till kommissionen. Jag tror att detta kommer att avslöja många av de viktigaste sjukdomsframkallande ingredienserna i cigaretter. Inte desto mindre är cigaretter ändå farliga.

För mig är en annan viktig punkt frågan om vi på lång sikt kan få industrin att betala en del av de kostnader som orsakats av tobak. Såvitt jag kan se har vi infört ett producentansvar inom många områden. Om man kör sin bil ner i ett dike och detta orsakades av något fel på bilen, måste biltillverkaren betala.

Fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja se att ni gör allt som går för att inleda en sådan omfördelning av kostnader till tillverkarna av tobaksprodukter. När allt kommer omkring spenderar mitt land 50 miljarder euro för att folk ska bli återställda. Varför skulle någon som aldrig har hållit i en cigarett behöva vara inblandad i detta? Det är mycket orättvist, och jag skulle vara glad om ledamöterna med socialt samvete på den här sidan av parlamentet anstränger sig i denna fråga. Kostnaderna bör överföras till rätt ställe – till dem som bär ansvaret för dessa, producenterna. Självklart kommer de att föra vidare kostnader till senare led. Jag förstår det. Det är så det fungerar i en social marknadsekonomi.

Varje år dör tusentals människor i Europa på grund av rökning. Vi måste därför införa de hårda regler som behövs.

Markos Kyprianou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Till att börja med skulle jag vilja gratulera och tacka föredraganden Karl-Heinz Florenz. Jag tror att han och andra kolleger här redan från min första utfrågning här i parlamentet – som han för övrigt ledde – kommer ihåg att jag är starkt engagerad i denna fråga. Jag vill se ett rökfritt Europa.

Jag tror att vi långsamt och gradvist är på väg dit. Jag skulle vilja tacka Karl-Heinz Florenz för hans arbete och hans hängivenhet och engagemang i denna fråga. Om ni tillåter mig skulle jag dessutom på ett mer personligt plan vilja gratulera honom på hans födelsedag. Han fyllde visst år i går. Jag tänker inte nämna hans ålder, eftersom jag inte vill skapa ett interinstitutionellt problem, men jag skulle vilja säga grattis.

Jag skulle vilja påstå att vi ser en trend och avsevärda förbättringar när det gäller rökfria miljöer i EU, jämfört med situationen för tre år sedan när endast Irland, och jag tror Italien, hade infört rökförbud. Nu har vi många fler länder som har infört dessa mer generella förbud, även om det ibland har skett med vissa undantag. Jag återkommer strax till detta. Men jag anser att vi behöver gemensamma insatser för att klara detta – kommissionen, medlemsstaterna och framför allt Europaparlamentet. Jag måste säga att Europaparlamentets

bidrag till tobaksdirektivet var oerhört viktigt, och jag skulle vilja tolka dagens betänkande som ett stöd för en politik för rökfria miljöer.

Jag är också mycket glad att betänkandet präglas av en väldigt positiv och konstruktiv syn på kommissionens grönbok, särskilt när det gäller stödet till kommissionens uppfattning att endast ett totalt rökförbud kan skydda medborgarnas och arbetstagarnas hälsa ordentligt. Vi måste tala klarspråk här. För det första skyddar ett generellt rökförbud mot passiv rökning. Det hindrar människor, särskilt ungdomar, från att börja röka. Det uppmuntrar också många människor att sluta röka. Dessutom, och det är viktigt, skapar det rättvisa förhållanden bland de olika operatörerna, särskilt inom nöjesindustrin, eftersom effektiva undantag kräver särskilda rum, med slutna, separata ventilationssystem med undertryck. Allt detta medför en extra kostnad som inte alla operatörer har råd med. Det skapar rättvisare förhållanden och dessutom blir det enklare att upprätthålla förbudet om det inte finns några undantag. Vi har bevis från EU, men även från andra rättsområden som har infört dessa förbud före oss, för att förbuden inte har lett till några negativa effekter för hotell- och restaurangnäringen. I många fall har intäkterna faktiskt ökat.

För mig är detta viktigt. Det är det vi försöker uppnå. Vilket förfarande vi använder för att uppnå detta är inte särskilt viktigt för mig. Det spelar ingen roll om det är EU-lagstiftning, nationell lagstiftning eller i vissa fall regional lagstiftning. Vad vi behöver göra är att nå målet. Jag är redo, och jag skulle vara beredd att acceptera en steg-för-steg-strategi, om slutmålet skulle vara ett generellt förbud, och detta inom en snar framtid.

Var befinner vi oss i dag? Jag vill nämna det. Vi har redan totalförbud i Irland och Storbritannien – hela Storbritannien. Sverige, Italien, Malta, Litauen, Estland och Finland har redan har infört ganska omfattande rökförbud även om det finns undantag för särskilda, slutna rökrum med separata ventilationssystem, som jag nämnde tidigare. Frankrike har följt denna tvåstegsmodell och kommer att befinna sig i ett liknande läge nästa år. Sedan har vi samma restriktioner, men med fler undantag för hotell- och restaurangnäringen, i länder som Belgien, Spanien och Nederländerna. Vi har även sett framsteg i länder som Tyskland och Österrike, där det har tagits initiativ för att stärka befintliga bestämmelser om rökfria miljöer.

Som ni vet har vi publicerat en grönbok. Vi hade ett samråd, en debatt i rådet och nu med Europaparlamentets bidrag planerar jag att gå igenom allt detta och besluta vad nästa steg på EU-nivå bör bli och vilka åtgärder som bör vidtas. Vi har även åtaganden enligt de internationella skyldigheterna i ramkonventionen om tobakskontroll. Vi kommer att gå igenom allt detta för att avgöra vad nästa steg ska bli.

Jag skulle vilja ta upp en annan punkt som ingår i betänkandet, nämligen direktivet om tobaksprodukter. Detta är en mycket viktig fråga. Vi kommer att utarbeta en andra rapport om detta direktiv senare i år och i denna kommer vi att analysera direktivets genomförandegrad och identifiera områden som kräver ytterligare förändring. Betänkandet kommer då att diskuteras och tjäna som utgångspunkt. Flera frågor som tas upp i dagens betänkande kommer även att finnas med i vår rapport, exempelvis frågorna om reglering av tillsatser i tobak, krav på märkning av tobaksprodukter och produkt- och producentansvar.

Jag skulle vilja ta upp två punkter. Den första är frågan om varningsbilder. Som ni vet har vi skapat en databas med olika foton och bilder som kan användas som varningsbilder. Men jag måste erkänna att jag är besviken över att det är så få medlemsstater som faktiskt har utnyttjat den. Jag beklagar verkligen detta. För att ge er ett exempel – jag går precis igenom mina anteckningar – är det just nu bara Belgien som har infört dem. Rumänien kommer att göra det från och med nästa år och sedan kommer även Storbritannien att följa senare nästa år. Jag har fått löften från de finska och lettiska regeringarna om att de planerar att införa varningsbilderna inom en snar framtid och detta var efter många uppmaningar till medlemsstaterna om att införa dem.

Det finns många länder utanför EU, som Schweiz och Nya Zeeland, som har undertecknat licensavtal med oss så att de kan använda bilderna och våra förslag. Jag är därför mycket besviken på hur det ser ut i EU och därför överväger vi starkt att faktiskt ändra det relevanta direktivet och göra det obligatoriskt att använda varningsbilderna. Jag tycker också att parlamentets förslag om att ha bilderna på båda sidorna av förpackningen är mycket intressant. Detta är något som vi kommer att titta närmare på.

Avslutningsvis tillämpas nu förbudet mot tobaksreklam överallt. Vi hade problem med vissa medlemsstater. Vi lyckades lösa dessa, vissa med hjälp av rättsliga åtgärder, andra genom övertalning. Men nu gäller förbudet överallt. En aspekt som jag särskilt vill lyfta fram är det initiativ som vi nyligen tog för att övertyga tredjeländer att sluta tillåta tobaksindustrin att sponsra Formel I-tävlingar.

Som ni vet har vi inte någon extraterritoriell behörighet rent juridiskt. Å andra sidan sänds dessa tävlingar i Europa och ses av miljoner EU-medborgare. De påverkar ungdomar i Europa, de undergräver EU-lagstiftningen

och EU:s politik på området. Därför har jag kontaktat både de aktörer från den privata sektorn som är inblandade i dessa tävlingar och de länder som fortfarande anordnar formel 1-tävlingar och tillåter tobakssponsring – det rör sig bara om tre. Förhoppningsvis får vi snart se positiva resultat men jag kommer att driva denna fråga.

Jag vill än en gång tacka föredraganden, men även parlamentsledamöterna som är väldigt engagerade i denna fråga. För mig är det, och det har jag sagt från dag ett, väldigt frustrerande att människor i EU fortfarande dör i sjukdomar som går att förhindra, trots att vi har de högsta utbildnings- och levnadsstandarderna. Fler än 600 000 personer dör i tobaksrelaterade sjukdomar. Jag är övertygad om att detta är en livsstil där vi kan uppmuntra förändring.

Marianne Thyssen, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! För exakt 20 år sedan, som rättslig rådgivare för Belgiens statssekreterare för hälso- och sjukvård, hade jag möjlighet att införa regler som ledde till det första nationella dekretet om rökförbud på offentliga platser i den dåvarande Europeiska gemenskapen.

Med den resolution som vi ska rösta om i morgon, upplever jag att vi har en typ av pionjärroll, även inom detta område. Initiativet i grönboken och det utmärkta betänkandet av Karl-Heinz Florenz har utan tvekan varit vägledande. Alla som läser resolutionen kan bara komma till en slutsats. Europaparlamentet förespråkar hädanefter en nolltoleranspolitik mot rökning.

Ett omedelbart förbud mot skadliga tillsatser krävs, samt en effektiv tillämpning av produktansvaret när det gäller tobakstillverkare – dessa är exempel på inslag som talar för sig själva. Ett obegränsat förbud mot rökning på offentliga platser, transportmedel, arbetsplatser inomhus – inklusive platser där mat och dryck serveras – krävs också.

I detta avseende anser dock min grupp att man måste ta hänsyn till de beslut som nyligen har fattats i ett antal medlemsstater som kräver en hög grad av investeringar inom ett antal sektorer – vilka ännu inte har avfärdats. Man måste ta hänsyn till dessa, men vårt slutgiltiga mål på lång sikt – som bör eftersträvas medvetet och bestämt – måste vara ett obegränsat förbud mot rökning som också omfattar dessa platser.

Vi har verkligen vind i seglen i denna fråga. Om man ska tro Eurobarometern och andra mätningar, har vi folkets fulla stöd. Till alla som ännu tvivlar på behovet av ingripande, vill jag påpeka att statistiskt sett omkring 480 européer kommer att ha dött av passiv rökning sedan vi kom hit till Strasbourg i måndags eftermiddag.

Mina damer och herrar! Vi måste vidta åtgärder mot detta. Också min grupp avser att bidra så mycket som möjligt till detta, och även stödja alla kompletterande kampanjer mot rökning.

Glenis Willmott, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Internationella cancerforskningsorganisationen studerade nyligen alla tillgängliga data om passiv rökning och cancer. Det var en oberoende panel av internationella forskare från 12 länder som sammankallats av Världshälsoorganisationen. Deras slutsats var att passiv rökning är cancerframkallande och att exponering för rök från andra personer ökar risken för lungcancer hos icke-rökare med 25–30 procent – en ganska häpnadsväckande siffra.

Det råder ingen tvekan om att människor på sina arbetsplatser och i slutna offentliga lokaler har rätt att skyddas från andra personers rök. Kom ihåg att majoriteten av befolkningen är icke-rökare. Bästa sättet att ta itu med detta problem är genom generella bestämmelser om rökfria miljöer på medlemsstatsnivå, inklusive ett förbud mot rökning i alla slutna offentliga lokaler och arbetsplatser.

Jag stöder därför inte ändringsförslag 3 från Karl-Heinz Florenz som vill se ett begränsat antal undantag. Alla undantag måste minimeras så mycket som möjligt.

Jag stöder inte heller ändringsförslag 2, som går ut på att stryka ett förslag om att ändra ramdirektivet om arbetsmiljöskydd, som gör alla arbetsgivare skyldiga att garantera en rökfri arbetsmiljö. Arbetsgivarna är skyldiga att skydda arbetstagarnas hälsa. Dessutom motsätter jag mig förslagen om att undantag ska beviljas pubar och barer som inte serverar mat. Detta skadar inte bara personalen utan skulle dessutom leda till hälsoojustheter. I Storbritannien, exempelvis, är hälften av alla pubar i fattiga områden sådana som inte serverar mat, jämfört med en fjärdedel i mer välmående områden.

Jag anser också att det är viktigt med åtgärder för att öka medvetenheten om riskerna med rökning. Större och slagkraftigare varningsbilder är en del av dessa åtgärder för att öka medvetenheten, och därför kan jag inte stödja ändringsförslag 6, som går ut på att stryka punkt 16 som hänvisar till dessa bilder.

Jag tror alla håller med om att vi måste se till att unga människor inte börjar röka. Ju yngre man är när man börjar röka desto svårare blir det att sluta senare i livet. Därför ber jag er stödja ändringsförslag 4 i betänkandet, som syftar till att minska antalet rökare med 50 procent till 2025, och ber er förkasta ändringsförslag 1 från Karl-Heinz Florenz, som syftar till att stryka denna punkt.

Rökning orsakar enorma hälsoproblem bland befolkningen, både för rökare och för icke-rökare. Jag vet att vissa kolleger anser att snus är ett bättre alternativ. Jag kan emellertid inte stödja åtgärder som kan leda till en mer utbredd snusande, eftersom snus har sina egna hälsorisker, däribland munhålcancer. Det finns inget värde i att byta ut en hälsorisk mot en annan.

Avslutningsvis, om vi verkligen menar allvar när vi säger att vi vill förbättra våra medborgares hälsa måste vi uppmana samtliga medlemsstater att införa de åtgärder som krävs för att göra ett rökfritt Europa till verklighet. Får jag föreslå att vi börjar med att se till att rökförbudet här i parlamentets egna byggnader efterlevs?

Jules Maaten, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Kommissionens grönbok och Karl-Heinz Florenz betänkande kommer i rätt tid. Det är verkligen hög tid att EU återkommer till frågan om tobak, eftersom ämnet alltför länge har omgett av tystnad.

Karl-Heinz Florenz betänkande fokuserar med rätta på rökning bland unga och de skadliga effekterna av passiv rökning på arbetsplatser, i offentliga byggnader och på platser där mat eller dryck serveras. När det gäller unga personer, har forskning visat att 90 procent av rökarna börjar röka som barn, före 18 års ålder. Jag är mycket nöjd över de ambitiösa målen i Karl-Heinz Florenz betänkande om att kraftigt minska rökningen i denna åldersgrupp. När allt kommer omkring är unga mottagliga för gruppträck och dessutom är de skadliga hälsoeffekterna större i denna grupp.

Det är därför min förhoppning att medlemsstaterna – som naturligtvis anser att de själva kan göra allt bäst och att vi under inga omständigheter får blanda oss i för mycket – kommer att svara på Europaparlamentets uppmaning om att åta sig att halvera rökningens skadliga effekter bland unga senast 2025, så att de faktiskt vidtar åtgärder och kommer överens med varandra att göra detta.

När det gäller passiv rökning och det allmänna förbudet mot rökning, är en sund liberal princip att ens personliga frihet slutar där den andres börjar, och vad illustrerar detta tydligare än ofrivillig passiv rökning? Passiv rökning skadar folkhälsan i stor utsträckning och belastar EU:s ekonomi. Varje år dör fler än 79 000 vuxna i EU:s medlemsstater till följd av passiv rökning och det finns bevis för att passiv rökning på arbetsplatser stod för 7 000 dödsfall i EU under 2002, medan passiv rökning i hemmen svarade för ytterligare 72 000 dödsfall.

Naturligtvis har man redan fått stor erfarenhet av denna typ av rökförbud i länder såsom Irland, Skottland och Italien, och denna erfarenhet har visat sig vara enbart positiv. Kommentarer från dessa länder – även från personer som hade varit mycket skeptiska mot denna typ av åtgärd – är i slutändan positiva. Därför är det frestande att utfärda ett rökförbud också på EU-nivå.

Nyligen beslutade Europaparlamentet, i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, att inte införa ett europeiskt rökförbud vid detta tillfälle, och valde i stället att överlämna dessa åtgärder åt medlemsstaterna. Jag anser att det är rätt beslut, eftersom ett sådant kontroversiellt beslut för tillfället bör fattas så nära medborgarna som möjligt – det vill säga, på medlemsstatsnivå eller på regional nivå. Därför förefaller det mig som om uppmaningen från de medlemsstater som redan har ett rökförbud om ett frivilligt undertecknande av en europeisk stadga för att ge konsumenterna större klarhet är det mesta som kan uppnås just nu.

Vad som är extremt bra – och i detta avseende berömmar jag kommissionsledamoten för hans grönbok – är främjandet av denna diskussion, som obestridligen har förts. Frågan står på alla medlemsstaters dagordningar.

Herr talman! Jag skulle vilja göra några avslutande kommentarer om direktivet om tobaksprodukter. I Karl-Heinz Florenz betänkande ser man också framåt mot en översyn av detta direktiv. Jag stöder allt som uttrycks i betänkandet om bildvarningar på cigarettpaket. Det är tragiskt att så pass få medlemsstater har använt dessa. Personligen skulle jag vara för en lagstiftning i detta avseende. Det bör också vara möjligt att använda dessa varningar på flera sätt. Till exempel i den typ av informationsbroschyrer om hur man slutar röka som de har i Kanada. Erfarenheten av detta har varit positiv, och det slår mig också som en utmärkt idé.

Hiltrud Breyer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja gratulera er på födelsedagen, herr Florenz, även om det är i efterskott.

Vi vet att rökning dödar. Varje år leder rökningen till att 650 000 personer dör, och ytterligare 79 000 vuxna dör till följd av passiv rökning. Vi är förtjusta över den energi och det engagemang som kommissionen har uppvisat i denna fråga och vi är nöjda över att utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har kommit med tydliga och bestämda förslag. En majoritet av medborgarna står också bakom oss. Nästan 70 procent av medborgarna röker inte och de flesta rökare vill sluta. Eurobarometern har visat tydligt att 86 procent av de tillfrågade vill ha ett förbud mot rökning på arbetsplatser, 84 procent är för ett förbud mot rökning inomhus och 77 procent vill inte ha någon rökning alls på restauranger.

Därför är vi mycket bekymrade över de ändringsförslag som lagts fram av föredraganden, eftersom ändringsförslag 3 skulle innebära en betydande utspädning av detta starka betänkande från vårt utskott. Det innebär i grunden ett förbud med undantag, och vi vet alla vad som sker med undantag – de blir snabbt det normala. Ta till exempel Tyskland. Där har vi sett att framsteg har gjorts tack vare villkor från Bryssels sida och debatten på EU-nivå. Det skulle vara ödesdigert om EU slutade förespråka detta för konsumenternas räkning inom hälsoskyddsområdet och om vi inte lyckades gå i land med detta.

Därför hoppas jag att vi förkastar ändringsförslag 3 i morgon och att vi kan förespråka ett gediget europeisk hälsoskydd så att vi slutligen kan åstadkomma en rökfri zon inom hela EU.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – Tack så mycket! 650 000 personer dör av rökning varje år, och 80 000 avlider årligen av passiv rökning, endast i EU. Bara dessa svarta siffror ger oss en klar bild av att vi måste göra allt vi kan för att motarbeta rökningen. Karl-Heinz Florenz har lagt fram en serie bra åtgärdsförslag, exempelvis skärpning av befintlig lagstiftning, avskräckande märkning på cigarettpaket, åtgärder för att förhindra att ungdomar börjar röka, åtgärder för att hjälpa rökare som vill bli kvitt sitt beroende och överlag åtgärder för att stödja medlemsstaterna i kampen mot rökning. Det är bra! Men jag är motståndare till att flytta upp mer makt till EU på folkhälsoområdet, särskilt när medlemsstaterna redan gör ett bra arbete.

Rökförbud på krogen är ett bra exempel. Minst tio EU-länder har redan idag någon form av förbud mot rökning på restauranger och krogar. Det började med Irland 2004 och spred sig snabbt vidare till Sverige, Italien, Finland, Malta, Belgien osv. och många fler är på gång. Ska vi nu stoppa denna process av goda exempel och vänta in central EU-lagstiftning? Nej, det tycker jag inte, utan låt de goda exemplen fortsätta att sprida sig. Jag noterar att Florenz skriver i sitt yttrande att han vill uppmana alla medlemsstater att införa generella rökförbud. Det är bra, för det tolkar jag som att vi inte behöver gå omvägen via EU-kommissionen och dessutom löpa risken för att detta ska lobbjas sönder av lobbyister från tobaksindustrin.

Avslutningsvis, är det förresten inte risk för att vi tar med den ena handen och att vi ger med den andra? Å den ena sidan uppmanar vi människor att sluta röka, å den andra sidan fortsätter EU att subventionera tobaksodlingar på över en 1 miljard euro årligen. Alltså 1 000 miljoner euro varje år. Dessa subventioner måste förstås avvecklas. Snarast!

Koenraad Dillen, för ITS-gruppen. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer inte att upprepa saker – fyra minuters talartid är alltför dyrbart – förutom att jag liksom de flesta talare välkomnar huvuddragen i detta förslag till resolution. Informationsprogram och förebyggande åtgärder för att minska antalet unga rökare under de kommande åren bör enbart välkomnas. Detta gäller dödsfall som orsakats av tobak, och inom andra områden gäller det också dödsfall i vägtrafiken och dödsfall som orsakats av alkohol. Så långt är jag enig med de andra. Men samtidigt måste vi vara förnuftiga.

Vi inte vill stoppa trafiken på grund av de dödliga olyckorna eller giftiga avgasutsläppen, eller förvisa vin och öl till skärselden på grund av den levercirrhos som drabbar vissa politiker. På samma sätt måste vi, när det gäller tobak, låta det sunda förnuftet råda och undvika hyckleri till varje pris. Jag tänker på förespråkarna för grön hälsa i mitt land, till exempel, som rasar mot tobaken, men som legaliserade lätta droger för några år sedan. Dessa är några marginella anmärkningar till denna resolution.

I princip måste det fortsätta att gälla att ingen överstatlig reglering behövs inom detta område. EU bör respektera subsidiaritetsprincipen en gång för alla om det vill ha en försoning med sina medborgare. Till exempel föreskrev ett EU-direktiv för flera år sedan att tobak också skulle behöva märkas – vilket är i sin ordning, men sedan kom byråkratin in i bilden. Märkningen måste täcka 30 procent av paketet, och 35 procent om den är tvåspråkig. Texten måste vara i svarta bokstäver, med en svart kant som är minst 3 mm och max 4 mm tjock. Stilen måste vara Helvetica, och så vidare. EU vill diktera allt, och ingen förstår varför allmänheten sedan är irriterad.

För det andra har vi hyckleriet med stödet till tobaksodlare, vilket så sent som förra året uppgick till 900 miljoner euro per år. Detta har nu minskats till 300 miljoner euro, men det är fortfarande många gånger

högre än den summa som ägnas åt information för att få unga att sluta röka. Det finns också en parallell med våra nationalstater. I Bryssel kostar ett cigarettpaket nu 4,30 euro, varav 3,30 euro går som punktskatt till belgiska staten, som spenderar några miljoner på informationskampanjer mot rökning. Miljardtals euro årligen i punktskatter skulle kunna användas för att finansiera hälso- och sjukvårdskostnaderna för kampen mot lungcancer. Ursäkta min cynism.

Men vad ska vi göra? Ska vi avskaffa subventionerna och missgynna våra europeiska jordbrukare genom att importera tobaksprodukter från utlandet? Också dessa frågor måste besvaras om man ska gå över till att bli högtravande och lyrisk. I annat fall slår man blå dunster i medborgarnas ögon. Tyvärr kan jag inte besvara dessa frågor.

Låt oss slutligen undvika att överdriva. Det didaktiska språket som ibland används gör mig ganska illamående. Faktum är att det hela får mig att rysa. Ett rökfritt Europa. Vilka vackra ord! Vilken puritanism! Syndarna ska bestraffas. Låt oss vara på vår vakt mot en överdriven stigmatisering av de 30 procent av befolkningen som röker. Låt oss avstå från att bli ayatollar mot rökning, vilket en socialdemokratisk minister i Frankrike en gång bad mig om. Låt oss avstå från att övergå till en amerikansk situation.

I Kalifornien finns det vissa som vill förbjuda rökning även i folks eget hem, från 2009. Föreställ er det! Men hur ska de göra detta? Med kommandotrupper och informatörer? Med obligatoriska tobaksvarnare i alla hem? Är detta ett exempel som vi vill följa? Ska vi följa i deras fotspår? Ska vi förbjuda läsning av Simenon eftersom kommissarie Maigret med sin pipa är en dålig förebild för unga?

Låt oss vara förnuftiga. I många EU-länder – till exempel i Italien, Frankrike, de skandinaviska länderna och även i mitt eget land – förbjöds rökning på verkstadsgolvet och i restauranger för länge sedan, vilket var bra. De behövde inte EU för detta. Leve friheten, säger jag. Låt oss ge de restaurangchefer som vill ett litet rum för kunder som ibland vill njuta av en god cigarr efter kaffet eller drinken. Men vem vet – kanske kaffe också kommer att förbjudas eller bannlysas i morgondagens EU, eftersom även koffein är beroendeframkallande. Kanske det skulle vara bäst om kommissionen bara lät folk leva på vatten och bröd.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Herr talman! Förutom rökarna, som är utsatta för riskerna i samband med rökning, finns det miljontals européer som drabbas passivt. Inrättandet av ett EU som är fritt från tobaksrökning och förhindrande av passiv rökning är två av de viktigaste uppgifterna för unionens miljö- och folkhälsopolitik. Medlemsstaterna har också anammat detta mål genom internationell lag, eftersom alla unionens medlemsstater, med undantag av Italien och Tjeckien, har erkänt skyddet av medborgare från tobaksrök i WHO:s ramkonvention som en grundläggande rättighet. Denna rättighet måste få ett effektivt skydd.

Av de alternativ som kommissionen har lagt fram, är ett bevarande av den rådande situationen inte ett praktiskt alternativ. Frivilliga arrangemang har inte lyckats skydda folk från tobaksrök. Jag skulle också vilja tacka föredraganden för att han förespråkar bindande rättsliga lösningar som det effektivaste sättet att motverka detta problem.

Vi behöver särskilt skydda två grupper: barn och unga, respektive arbetstagare. Vi kan emellertid inte anta vilka regler som helst. Vi behöver hålla oss inom förnuftets gränser, i enlighet med de befogenheter vi har inom EU. Att stödja ett försäljningsförbud mot tobaksprodukter till personer under 18 år med tillämpning inom hela EU är en helt annan sak än att begränsa rökning i privata fordon när minderåriga är närvarande. I ett sådant fall skulle jag snarare vädja till föräldrarnas samvete och omdöme. Tvinga inte ert barn att andas in dödlig luft. Lagstiftarna bör vara försiktiga med att eftersträva att folk följer lagar som är praktiskt taget omöjliga att kontrollera.

Det finns också ett behov av att framhålla vikten av förebyggande arbete och olika kampanjer. För att skydda arbetstagarna är det dock helt nödvändigt att ett omfattande rökförbud införs i alla medlemsstater.

Jag vill också ta upp frågan om tillverkarnas ansvar. Direktivet om tobaksprodukter bör ändras så att det inkluderar tillverkarens ansvar när det gäller finansieringen av hälso- och sjukvårdskostnader till följd av tobakskonsumtion. Rökning är inte bara något som berör rökare, eftersom de hundratals miljarder euro i kostnader som tobakskonsumtionen orsakar för samhället måste betalas av den majoritet som inte röker. Att få folk att känna sig skyldiga hjälper ingen och är dessutom en dålig politik, men man måste inse fakta. Rökningen kostar för mycket och den kostar liv.

Gyula Hegyi (PSE). - (EN) Herr talman! Det har redan påpekats att 65 000 personer dör varje år i Europa på grund av rökrelaterade sjukdomar. Antalet offer för passiv rökning är också tragiskt högt – ca 80 000

EU-medborgare dör varje år på grund av andra personers last. Därför bör ett totalt förbud mot rökning på arbetsplatsen och andra offentliga platser välkomnas.

Vår långa kamp mot rökning har varit framgångsrik. För tio eller tjugo år sedan var det naturligt för människor att röka nästan överallt: under möten eller till och med på bussar i vissa länder. Nu ses det nästan som en provokation att tända en cigarett vid sociala tillställningar. Framgången för kampanjen mot rökning visar oss att multinationella bolag, som tobakbolagen, inte är oslagbara. Om vi har tydliga miljö- och hälsomål och kan mobilisera samhället, icke-statliga organisationer och politiker – för att inte tala om bra advokater – kan vi steg för steg nå våra mål. Detta betänkande tar de rätta stegen i denna riktning. Vi bör givetvis nämna att det är rökning vi kämpar mot, inte rökare.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! Detta förslag till resolution är balanserat, precist och heltäckande, och föredraganden Karl-Heinz Lorenz förtjänar våra varma gratulationer för sitt arbete.

Min enda kritik av denna resolution är att den kommer för sent. De vetenskapliga bevisen och det oomstridda behovet av de politiska alternativ som framförs i detta dokument har varit tydliga i många år. Det är verkligen synd att förseningen med att skapa ett Europa fritt från tobaksrök har lett till att hundratusentals EU-medborgare har dött på grund av något som går att förhindra.

Vem ska vi skylla detta stora offerande av människoliv på? Jag kommer endast att nämna två skyldiga parter för att låta dem skämmas, även om detta inte sker så drastiskt som det borde.

För det första, tobaksindustrin. Den har spenderat miljontals euro på kampanjer fulla med lögnar och vilseledande information. Den har manipulerat medier, politiker och till och med vetenskapsmän för att vinna tid, och detta har den gjort helt och hållet för att tjäna pengar, med full vetskap om att tusentals liv står på spel.

För det andra, regeringarna och vissa politiska partier i många EU-medlemsstater. De har böjt sig för tobaksbaronernas makt och inflytande och har dröjt med att vidta effektiva åtgärder för att skydda sina medborgare mot rökningens fasor. Till och med enkla åtgärder som höjd tobaksskatt och fri behandling av personer som är tobaksberoende har motarbetats.

Jag hoppas att denna resolution antas med stor majoritet, och jag uppmanar er att inte glömma det avskyvärda beteendet hos dem som medvetet orsakat så många människors tragiska död i tobaksrelaterade sjukdomar.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Karl-Heinz, gratulerar på 60 årsdagen! Det gläder mig att se att ni är i samma fulla vigör nu som den yngre Karl-Heinz. Den bästa present som PPE-DE-gruppen kunde ge Karl-Heinz vore att låta honom dra tillbaka de försvagningar till sitt eget betänkande som han har lagt fram. Jag tycker att det är viktigt att man nämner tillsatserna i betänkandet. Vi har länge begärt lagstiftning, skadliga tillsatser ska bort och det är en skandal att det är så dålig information. Därför väntar vi nu på ett snabbt förslag från kommissionen för att bli av med dessa hemska tillsatser som gör cigaretter än värre.

Vi har alla en självklar rätt att slippa rök på arbetsplatsen, liksom barn har en självklar rätt att slippa rök på sina lekplatser. Parlamentet gör helt rätt i att uppmana medlemsstaterna att ta tag i detta problem. Om man går med barnen i trapphuset i vårt eget här utanför restaurangen stinker de rök i en halvtimme efteråt. Jag vill också lägga till en dimension som har kommit i bort debatten. Varje trovärdig tobakspolitik måste innebära avveckling av alla subventioner och vi måste se till att våra bolag inte förstör arbetet genom en massiv marknadsföring i u-länderna. Tack.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Som statistiken visar fortsätter omkring 30 procent av befolkningen att dagligen konsumera cigaretter. Jag håller utan tvekan med om att icke-rökare bör skyddas från de skadliga konsekvenserna av att inandas nikotin. Jag kan däremot inte samtycka till de extremt radikala metoder som föreslås i resolutionen. Vi kan inte skapa en förtryckande politik för rökare som innebär en inskränkning av deras medborgerliga fri- och rättigheter.

Jag anser att vi bör satsa på en bred upplysning av allmänheten och reglera försäljningspriset genom att höja skatterna, eftersom vetenskapliga undersökningar har visat att detta är ett effektivt vapen mot tobaksberoendet. Stycket om förbud mot rökning på arbetsplatsen är obestriddigt. Jag anser dock att denna punkt bör utvidgas med en tilläggs klausul som garanterar att varje enhet måste ge rökarna en plats i närheten där de kan röka

utan att skada andra. I det nuvarande klimatet får detta utrymme inte bara vara en konstlad och meningslös demonstration av hälsofrämjande. Det måste vara en effektiv åtgärd.

På den tid som jag har till förfogande skulle jag vilja beröra ett annat problem, vilket har sitt ursprung i den politik mot rökning som förts av ett antal regeringar, nämligen den ökade smugglingen av förfälskade tobaksprodukter. Den största lockelsen med dessa är att de är billigare än originalprodukten. Detta är för närvarande en av smugglarnas mest lönsamma inkomstkällor.

Kom ihåg att dessa produkter säljs i våra butiker, till våra medborgare. De som har börjat sälja denna produkt kommer inte att tveka att sälja till minderåriga. Vid inrättandet av en politik mot rökning, måste vi därför undersöka problemet ur ett antal synvinklar för att se till att den rättsliga realitet som vi skapar bidrar effektivt till att lösa problemen med användning av nikotinprodukter.

Karin Scheele (PSE). – (DE) Herr talman! Jag skulle också vilja gratulera vår föredragande. Jag är mest orolig för arbetarskyddet. Jag ansluter mig till alla de ledamöter som vill att medlemsstaterna reagerar snabbt, och det är vad vi gör med denna resolution. Resultaten hittills visar att det har fungerat i vissa medlemsstater men inte i min egen.

När det gäller arbetarskyddet är frågan vilka steg Europeiska kommissionen kan ta för att förhindra att det skapas första och andra klassens medborgare. Hur har medlemsstaterna hittills reagerat på denna diskussion? Är de positiva till framsteg med arbetarskyddet på EU-nivå och till att vidta steg och åtgärder såsom ett förbud mot rökning i restauranger, kaféer och barer? De flesta av oss närmar oss detta ämne utifrån vår egen situation och glömmer ofta att vi bör tänka på de arbetstagare som måste arbeta under dessa villkor.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Inte bara när det handlar om att skydda icke-rökare, utan också i andra frågor, anser jag att vi inte bör tänja gränserna för EU:s befogenheter. Vad är det egentligen vi diskuterar här? Poängen är väl att inleda en diskussion om ett potentiellt rökfritt EU, och inte att leda ett korståg mot folk som konsumerar en produkt som är laglig i EU. Men vissa av bidragen till denna diskussion, och många av ändringsförslagen, låter mer som ett religiöst krig än som den debatt som jag anser skulle vara passande.

På samma sätt uppgavs i betänkandet att denna politik skulle skapa en miljö där rökning inte längre sågs som normalt. Jag tror inte att det är politikernas uppgift att lära folk hur de ska uppföra sig eller att diktera för folket vad de ska tycka. Vi bör se saker i rätt perspektiv när det gäller frågan om vad EU bör reglera och vad EU inte bör reglera.

De regler som styr enskilda medlemsstaters skattesystem tillhör inte vår behörighet, liksom inte heller långtgående förbud mot rökning gör det. Enkelt uttryckt har medlemsstaterna inte gett oss den befogenheten. Även om det finns en trend mot icke-rökning i EU, anser jag att det inte passar sig att utnyttja denna trend för att anta överdrivna regler och rida på den allmänna opinionen. Vi talar nästan bara om förbud här. Förbud ökar vanligtvis bara lockelsen hos det som förbjuds, särskilt för unga, den grupp som vi är extra oroliga för.

I stället bör vi fokusera vår energi och våra pengar på att utbilda människor om tobakskonsumtionens skadliga konsekvenser, och så långt som möjligt rikta in oss på varje enskild grupp. Det är det enda sättet att få folk att fatta kloka beslut på lång sikt.

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Statistiken över rökningens konsekvenser talar för sig själv. Karl-Heinz Florenz gör rätt i att ihärdigt påpeka att 650 000 dödsfall på grund av aktiv rökning och 80 000 dödsfall på grund av passiv rökning kostar vårt hälso- och sjukvårdssystem 50 miljarder euro varje år. Det borde inte behövas att vi parlamentsledamöter diskuterar effektivt skydd för icke-rökare. Därför gäller diskussionen inte "om" utan "hur" detta kan uppnås.

Det finns flera olika varianter av effektiva skydd för icke-rökare i EU. Vissa länder, såsom Sverige och Irland, har infört stränga förbud mot rökning på restauranger, kaféer och pubar, och i offentliga byggnader. Andra har tillåtit begränsade undantag. Vi bör respektera dessa olika modeller. I princip anser jag därför att skyddandet av icke-rökare är en fråga för medlemsstaterna.

Föredraganden föreslår att EU bör ingripa i den händelse att medlemsstater inte lyckas tillhandahålla ett effektivt skydd för icke-rökare på arbetsplatsen. Där dessa regler inte följs, anser jag emellertid att EU bör hålla sig inom ramen för EU:s befogenheter i fråga om arbets säkerhet och arbetshälsa.

Jag förespråkar också ett erkännande av de befintliga reglerna i medlemsstaterna. Fungerande, befintliga nationella regler för skydd av icke-rökare måste kunna upprätthållas. Medlemsstater som har kommit långt

bör belönas. Vi måste erkänna den ansträngning som de har gjort. Vi bör beakta de nationella skillnaderna och de regionala egenarterna från fall till fall, och acceptera dessa.

Emellertid måste man ändå garantera ett tillräckligt särskilt skydd för barn och unga, samt för icke-rökare. Vi vill inte urvattna skyddet för icke-rökare. Detta kommer att leda till en hög grad av hälsoskydd samtidigt som man följer subsidiaritetsprincipen och respekterar medlemsstaternas intressen och regionala skillnader.

Catherine Stihler (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt Karl-Heinz Florenz betänkande. Jag stöder med eftertryck rökförbud i offentliga lokaler för att skydda folkhälsan och minska riskerna med passiv rökning.

Det glädde mig oerhört när Skottland visade vägen i Storbritannien och införde ett rökförbud i mars 2006, och jag är glad att det nu finns förbud i England, Wales och Nordirland.

Förbudet i Skottland har nu funnits en tid och vi har därför bevis för vilka hälsoeffekter det har haft. Aktuella siffror från Skottland visar att sedan rökförbudet infördes har sjukhusen sett en 20-procentig minskning av antalet patienter med hjärtattack.

Vi fortsätter dessutom att öka medvetenheten om de hälsorisker som är förenade med rökning. Den 14 november 2007 lägger jag därför fram en skriftlig förklaring för Europaparlamentet, där jag efterlyser mer forskning och större anslag till förmån för kronisk obstruktiv lungsjukdom (KOL). KOL är en vanlig och kostsam lungsjukdom vars framskridna stadier är kronisk andningssvikt. Det är en dåligt uppmärksammat, underdiagnostiserad och underbehandlad sjukdom som sjukvården och allmänheten inte har brytt sig om. Ökningen av KOL gör det ännu viktigare att EU antar en generell politik för rökfria miljöer och Karl-Heinz Florenz betänkande.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - Tack så mycket! Jag skulle vilja börja med att säga att jag i grunden är skeptisk till idén att EU ska förbjuda rökning på allmän plats i hela unionen. Även den som är för denna typ av rökförbud måste se problemet med att vi gör det på EU-nivå. Beslut som dessa är trots allt kontroversiella. Om medborgarna upplever att de kommer från Bryssel, att det är någon annan som inför dessa beslut än de som direkt berörs, tror jag att motståndet kommer att öka.

Det finns dock saker som vi kan göra här i EU för att minska skadorna av tobaksrök i hela Europa. Vi kan t.ex. avskaffa EU:s obegripliga förbud mot svenskt snus. Jag kommer återigen med en dåres envishet att ta tillfället i akt och påpeka den svenska erfarenheten. Vi har den lägsta andelen rökare i hela Europa, vi har den minsta andelen av alla tobaksrelaterade sjukdomar i hela Europa och vet ni vad? Vi har trots detta ungefär samma förbrukning av tobak som resten av Europa, men vi förbrukar snus istället för cigaretter. Faktum är att om resten av Europa skulle ersätta cigaretter med snus i samma utsträckning som vi har gjort i Sverige så skulle 200 000 européer slippa lugncancer varje år. Därför tycker jag att det är omoraliskt att fortsätta blunda.

Tyvärr verkar kommissionen resonera precis tvärtom. Idag utdömde kommissionen Åland att betala nästan 20 miljoner kronor i böter för att man inte tillräckligt effektivt har förbjudit snus där. Detta trots att snus på Åland är en traditionell produkt, som även där har trängt undan cigaretter och *räddat liv*. Dessutom gör kommissionen detta och har mage att hävda att man menar väl och hänvisar till omtanke om ålänningarnas hälsa. Men jag har pratat med dem och de betackar sig. Kommissionen har därför på sitt samvete om rökningen kommer att öka på Åland. Jag vet dock att det fortfarande finns kollegor här inne som är skeptiska och som inte riktigt tror att det kan vara så enkelt, att statistiken inte riktigt är så entydig som jag säger. Er vill jag uppmana att gå mig till mötes, åtminstone på en punkt, och rösta för Jules Maatens förslag om att utvärdera snusets hälsoeffekter. Låt oss få fakta på bordet, en vetenskaplig utgångspunkt för fortsatt debatt. Jag är övertygad om att det blir första steget mot att lyfta EU:s oförsvarliga snusförbud. Tack så mycket, herr talman!

Markos Kyprianou, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka ledamöterna för en mycket intressant debatt. Det var bra att få höra olika uppfattningar. Jag är glad att majoriteten stöder rökförbud och alla övriga åtgärder för att förhindra rökning.

För det första får vi inte glömma bort att det stora målet är att skydda unga människor. Glöm inte att det kommer nya idéer hela tiden. Det nya nu är att göra reklam för rökning bland unga flickor som ett sätt att hålla nere vikten. Alla medel används för att främja rökning, så vi måste ha kreativa och heltäckande svar till hands.

Jag inser att vissa medlemsstater inte gärna ser att kommissionen eller gemenskapen vidtar åtgärder. De säger att vi bör vänta på att medlemsstaterna ska göra sitt. Som jag har sagt befinner vi oss nu i en process där vi undersöker och studerar vad nästa steg på EU-nivå bör bli.

Trenden är visserligen väldigt uppmuntrande – de senaste åren har vi sett en fantastisk ökning av antalet länder som har infört generella restriktioner. Men jag måste ändå säga att ju längre vi väntar, desto fler människor dör. Vi får inte glömma det. Det är mycket viktigt.

Sedan har vi subsidiaritetsfrågan, men subsidiaritet betyder inte att vi måste agera. Inte heller betyder artikel 152 att vi bara ska luta oss tillbaka och se människor dö. Den innebär att vi bör komplettera, stödja, uppmuntra och till och med lagstifta när det behövs. Vi har den rättsliga grunden – vi har ett yttrande om detta. Så det rör sig om ett politiskt beslut, inte ett rättsligt beslut. Detta är något som vi kommer att arbeta vidare med.

Som jag har sagt från början är det viktiga för oss hur vi på bästa sätt kan uppnå de resultat som vi eftersträvar, inte vilka rättsinstrument vi använder för att göra det. Glöm inte att EU:s engagemang i tobaksfrågan uttryckligen omnämns i de nya fördrag som vi enades om för bara två, tre dagar sedan. Det bör vi också komma ihåg.

I kommissionens grönbok hänvisas det mest till en rökfri miljö, och debatten kretsade främst kring detta. Men det är bara en åtgärd. Vi måste vidta en rad åtgärder för att nå vårt mål. Vi behöver ett rökförbud – som jag strax kommer tillbaka till, ett reklamförbud – som vi redan har, varningstexter och varningsbilder – som vi redan talat om, och utbildningskampanjer.

Det är sant att det handlar om ett livsstilsval, och att människor förr eller senare kommer att göra sitt val. Vi måste emellertid hjälpa dem att fatta sitt beslut på grundval av tillförlitliga fakta och i någon mån utgöra en motvikt till tobaksindustrins aggressiva marknadsföringstekniker, som den lägger miljontals euro på. Vi måste kunna ge råd och förklara problemen för människor och uppmuntra dem att inte röka eller att sluta. Detta är ett mycket viktigt område.

När det gäller undantag från rökförbuden är dessa bättre än inga förbud alls. Jag accepterar det. Det är inte lika effektivt som ett generellt rökförbud eftersom ett sådant, som jag redan sagt, inte bara är till för att skydda passiva rökare utan också för att uppmuntra rökare att sluta röka och avskräcka icke-rökare från att börja. Vi bör inte undergräva detta. Det är inte konstigt att majoriteten av rökarna också stöder införandet av rökförbud för de vill röka när de själva väljer det och inte behöva andas in alla andras rök.

Detta är inte någon teoretisk diskussion. Jag vet att det fanns viss oro för några år sedan, och eftersom detta är en ny debatt uttrycks fortfarande viss oro. Nu har vi emellertid en del erfarenhet och vi vet hur det fungerar och att det inte leder till rökning på andra platser. Antalet rökare och rökrelaterade problem har nu minskat, och samtidigt har vi sett att det inte har påverkat de ekonomiska sektorer där det uttrycktes oro. Så vi kan dra lärdom av dessa erfarenheter och förklara för motsträviga medlemsstater – och till och med ledamöter här i parlamentet – vilka fördelar ett förbud har och hur effektivt det kan vara.

När det gäller ingredienser och tillsatser arbetar vi på detta. Vi tar stor hänsyn till parlamentets ståndpunkt. Karl-Heinz Florenz har tjatat på mig om det här i flera år. Vi gör framsteg på detta område men det återstår mycket arbete eftersom det direktiv som ursprungligen antogs inte fungerade. Därför försöker vi nu effektivisera tillhandahållandet av information och vi kommer att arbeta vidare med en bedömning av de risker som finns.

När det gäller olaglig och olovlig handel arbetar vi inom ramen för ramkonventionen om tobakskontroll och utarbetar för närvarande ett protokoll för att kontrollera denna handel. EU är mycket aktivt i detta sammanhang och kommer att så förbli.

Jag vill än en gång betona att vi inte agerar mot rökare, och håller med dem som har framfört detta. Tvärtom kommer alla dessa åtgärder även att gynna rökare.

Jag vet att snusfrågan är känslig för en medlemsstat. Jag måste emellertid först och främst säga att Nederländernas situation är helt annorlunda eftersom detta land, till skillnad från Sverige, inte bett om något undantag. Samtidigt är inte snus något säkert alternativ – jag skulle gladeligen ha en mer omfattande diskussion om detta. Det är lika farligt, eftersom det orsakar olika former av cancer och andra sjukdomar.

Mycket snart, i början av nästa år, kommer vi att ha fullständigt bevismaterial. Jag citerar faktiskt svenska experter. Det handlar inte om att resten av EU, som inte använder snus, har fördomar. Jag citerar svenska experter som har visat mig en stor lunta bevis i denna riktning. Snus orsakar kanske inte lungcancer, eftersom

det inte inandas, men det har negativa effekter och skapar problem. Samtidigt saknas det bevis för att det kan vara effektivt som tobakskontroll- eller rökkontrollåtgärd. Jag skulle därför vara väldigt återhållsam på detta område och tvivlar verkligen på att det finns några vetenskapliga bevis som talar för snus.

Däremot kan jag se att tobaksindustrin gör enorma ansträngningar för att göra reklam för snus, eftersom den nu känner sig hotad av politiken för rökfria miljöer. Vi bör vara försiktiga här eftersom det kan leda till andra problem och det kan utvidgas och främjas på ett aggressivt kommersiellt sätt. Jag är mycket tveksam till att ändra dagens status quo i EU, och vi har EG-domstolens dom till stöd för vår uppfattning i frågan.

Jag skulle vilja avsluta med att än en gång tacka alla ledamöter för denna mycket intressanta debatt. Jag noterar dem som stöder och dem som är motståndare till kommissionens politik. Det är viktigt för oss att höra alla era åsikter. Nästa år kommer jag att föra mer omfattande diskussioner med er om ett specifikt förslag från kommissionen som kommer att baseras på dagens diskussion.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Rökning är ett stort hälsoproblem som skördar flera hundratusentals offer varje år, inklusive icke-rökare. Eftersom detta är ett problem på global nivå, krävs det mångfacetterade åtgärder, engagemang från medlemsstaterna, och effektiv lagstiftning som är ännu hårdare än hittills. Skyddet av EU-medborgarnas hälsa kräver detta.

Det är tydligt att det är en lång väg mot att uppnå det första målet, ett rökfritt EU, och det kommer att krävas enorma ansträngningar och åtaganden. Därför måste vi ta ett steg i taget. Flera medlemsstater har föregått med ett gott exempel som vi bör följa. De har vidtagit förnuftiga och effektiva åtgärder för att undvika farorna med passiv rökning. Ett av de kommande stegen bör vara att införa ett fullständigt förbud mot rökning på alla arbetsplatser inomhus, inklusive inom restaurangsektorn, i alla offentliga byggnader och på alla offentliga transportmedel inom två år och inom hela EU.

För att framgångsrikt kunna bekämpa rökning behöver vi en stadig grund, en omfattande gemenskapsstrategi som grundas på relevanta undersökningar samt bästa möjliga empiriska kunskap, i syfte att kontrollera rökning och uppmuntra människor att sluta röka. Planering av effektiva lagstiftningsåtgärder, förebyggande och utbildning har alla en nyckelfunktion i en sådan strategi.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Mina damer och herrar! Varje år leder cigarettökningen till att över 650 000 européer dör i förtid. Ingen av dessa bestämmer sig för att börja röka utifrån en önskan att ta livet av sig. Rökare är missbrukare och slavar för en ihärdig och årtiondelång propaganda.

Bara stark PR kan förklara att medan 86 procent av européerna anser att arbetsplatsen bör vara rökfri, anser bara 61 procent att samma sak bör gälla för barer och restauranger. Servitörer och barpersonal har också en rätt till liv och till hälsoskydd!

Varje år dör 80 000 personer av passiv rökning. Oavsett egna önskemål har de inandats en blandning av 250 cancerframkallande och giftiga ämnen. Servitörer på platser där rökning är tillåten löper 50 procent högre risk att få lungcancer än personal som arbetar på rökfria platser.

Inget av detta är nytt. Ändå är 30 procent av EU-medborgarna rökare. Den fria marknadsekonomin har inte stoppat en osund vana som orsakar hundratusentals dödsfall och som kostar skattebetalarna flera miljarder.

Det är tydligt att lagstiftarna måste agera. Jag håller med om det som sägs i betänkandet om att bara en 100 procent rökfri miljö är en miljö som kan leva upp till dagens hälsokrav.

Men utöver ett förbud behöver vi också åtgärder som hjälper rökare att frigöra sig från sitt beroende. Vi behöver bara se på de belopp som tobaksindustrin spenderar på reklam för att förstå vilken enorm utmaning vi står inför.

Halvmesyrrer räcker inte längre. Det är dags att agera på allvar.

18. Protokoll om ändring av avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (TRIPS) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en rekommendation av Gianluca Susta, för utskottet för internationell handel, om protokollet om ändring av avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (TRIPS) (08934/2006 – C6-0359/2006 – 2006/0060(AVC)) (A6-0403/2007).

Gianluca Susta (ALDE), föredragande. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle först av allt vilja passa på att tacka gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa i parlamentet för det stöd den har gett mig. Jag skulle också vilja tacka alla skuggföredragandena, samt Johan Van Hecke, som föregick mig i hanteringen av detta ärende, för det utmärkta arbete som utförts och för att de lyckats bevara sammanhållningen i institutionen genom hela processen.

Enligt mig har detta varit parlamentets främsta styrka i kampanjen för att främja tillgången till läkemedel i utvecklingsländerna och i de mindre utvecklade länder där de behövs som mest. Rätten till hälsa och tillgången till hälsa till överkomliga priser är grundläggande rättigheter som bör garanteras för alla medborgare. Tyvärr vet vi alltför väl att detta inte alltid sker. Alltför ofta sätter läkemedelsindustrin för höga priser, vilket gör det svårt för de länder där de behövs som mest.

Som jag redan har sagt vid flera tillfällen, både i utskottet för internationell handel och i plenum, kan parlamentet därför inte blint acceptera protokollet om ändring av TRIPS-avtalet som om det vore ett universalmedel, och sedan anse att frågan är löst. Parlamentet ville att mer skulle göras, åtminstone inom EU, eftersom EU kan och måste göra mer.

Också mot bakgrund av de beklagliga händelserna i somras, såsom skriftväxlingen med Thailand, även om man delvis har hittat en lösning, kunde Europaparlamentet, som alltid har varit en stor förespråkare för att använda all den flexibilitet som ges av TRIPS-avtalet, inte ge klartecken för ratificeringen av protokollet utan att först få verkliga och effektiva garantier från kommissionen och rådet.

Jag anser att det bör betonas att vi under dessa månader av nära samarbete med kommissionen och rådet utan tvekan har uppnått ett viktigt mål för EU, genom att placera en väsentligen teknisk handling högst upp på EU:s politiska dagordning.

Jag tror att slutresultatet kan anses vara en framgång, inte bara av denna anledning, utan framför allt för att vi har lyckats göra framsteg inom extremt känsliga områden, såsom att uppmuntra användningen av den flexibilitet som ges genom TRIPS-avtalet så att vi kan främja tillgången till nödvändiga läkemedel till överkomliga priser inom ramen för nationella folkhälsoprogram.

Jag stöder särskilt den uttryckliga hänvisningen i rådets uttalande, som presenterades på måndagen, till artikel 30 i TRIPS-avtalet. För min grupp utgör detta en garanti och en försäkran om att medlemsstaterna kommer att kunna använda detta instrument utan att bli utsatta för påtryckningar och att tillgången till läkemedel kommer att underlättas i de länder där de behövs som mest.

För det andra är jag också förtjust över de resultat som uppnåtts i fråga om TRIPS-plus, nämligen de hårdare bestämmelserna med hänsyn till dem som gäller enligt TRIPS-avtalet. Parlamentet, rådet och kommissionen har kommit överens om att det inte ska hållas några förhandlingar i samband med framtida bilaterala eller regionala överenskommelser med utvecklingsländer om bestämmelser som skulle kunna ha negativa konsekvenser för hälsan och tillgången till läkemedel.

Samtidigt som jag erkänner det portugisiska ordförandeskapets insatser, skulle jag ändå vilja fråga om texten till uttalandet kan förbättras ytterligare, särskilt i avsnittet om fattiga utvecklingsländer. Detta uttryck skulle kunna skapa förvirring, eftersom det nu är brukligt att bara hänvisa till utvecklingsländer och till kategorin mindre utvecklade länder. Att införa en ny kategori skulle göra det mer komplicerat. Framför allt är det viktigt att betona att alla utvecklingsländer, och därför också länder såsom Brasilien, Indien, etc. måste kunna använda det nuvarande systemet utan att riskera att ofördelaktiga bestämmelser införs i framtiden.

Sist men inte minst är det avgörande att framhålla de insatser som hittills gjorts för överförandet av forskning och teknisk utveckling till länder i syd. ALDE-gruppen är redo att ge sitt samtycke eftersom den tror att ett ”nej” skulle ge en negativ signal till de mest behövande länderna. Detta skulle vara oansvarigt från EU:s sida eftersom ett återupptagande av WTO-förhandlingarna är orealistiskt.

Detta ändrar dock inte det faktum att vi fortsätter att ha reservationer om effektiviteten hos den mekanism som undersökts och godkänts av WTO. Därför, och jag är nästan klar, skulle jag vilja bekräfta att EU inte kommer att stanna här. Parlamentet kommer att göra allt det kan för att se till att de garantier som har getts under de senaste månaderna kommer att respekteras i praktiken.

Kommissionsledamot Peter Mandelson bekräftade i sin skrivelse att han inte avsåg att förhandla om Trips-plus-bestämmelserna. Vi ber Peter Mandelson att från förslaget till ekonomiskt partnerskapsavtal med de karibiska länderna ta bort begäran om anslutning till och godkännande av skyldigheterna i konventionen om patentsamarbete, patenträttskonventionen och bestämmelserna om immaterialrätt i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter, som tydligt liknar TRIPS-plus-bestämmelserna.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är glad att vi har lyckats nå en lösning som kan godtas av alla i den viktiga frågan om mediciner till fattiga u-länder. De senaste månadernas debatt har burit frukt och jag skulle vilja tacka parlamentet för de täta och givande kontakterna. Kommissionen har alltid varit mottaglig för de problem som parlamentet har tagit upp, och delar de flesta. Därför var kommissionen ledande i debatten i WTO om avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (TRIPS) och tillgång till mediciner.

I debatten har kommissionen haft möjlighet att klargöra sin ståndpunkt i flera frågor. Vi håller alla med om att ändringen av TRIPS-avtalet bara är en av de många åtgärder som krävs för att lösa problemet med tillgång till mediciner. Naturligtvis behövs det även andra åtgärder, framför allt för att förbättra hälsovårdssystem och infrastrukturerna, främst i fattiga u-länder.

Vissa ledamöter befävar att mekanismen inte kommer att fungera. Det är absolut för tidigt att säga. I vår förordning om genomförandet av dispensen gick vi, tillsammans med parlamentet, med på att utvärdera den tre år efter ikraftträdandet. Och det kommer vi att göra.

Vi stöder dessutom den mellanstatliga arbetsgruppens arbete tillsammans med WHO för att utreda andra åtgärder för att ytterligare förbättra tillgången till mediciner.

Kommissionen har kunnat bekräfta att den ställer sig bakom Dohaförklaringen om TRIPS-avtalet om folkhälsa och att den stöder den flexibilitet som ingår.

Tack vare denna debatt kan jag dessutom undanröja eventuella missförstånd om vad kommissionen gör i de ekonomiska partnerskapsavtalen med AVS-länderna. Låt mig bekräfta att i dessa avtal och i andra bilaterala och regionala avtal med fattiga u-länder ber inte kommissionen och kommer inte kommissionen att be om bestämmelser som skulle kunna påverka tillgången till mediciner eller undergräva den TRIPS-flexibilitet som det ges uttryck för i Dohaförklaringen om TRIPS-avtalet och folkhälsan.

Tack vare denna uppriktiga och direkta debatt kan parlamentet nu godkänna kommissionens förslag. Europeiska gemenskapen kommer sedan att sälla sig till de andra WTO-medlemmar som redan har accepterat TRIPS-avtalet. EG kommer därför även i fortsättningen att kunna spela en ledande roll i WTO när det gäller tillgång till mediciner.

Avslutningsvis vill jag att tillgången till mediciner även fortsättningsvis ska vara en av kommissionens prioriteringar, och jag är beredd att arbeta i en konstruktiv anda med parlamentet i denna fråga framöver.

Michel Rocard (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag beklagar att rådet inte är representerat i vår debatt i kväll eftersom det för en gångs skull är vår huvudsakliga kontakt. Stämningen här är euforisk, alla är eniga och i morgon ska vi rösta – med en överväldigande majoritet, tror jag – för ratificeringen av denna ändring av TRIPS-avtalet, vilket antas ge och bör ge bättre tillgång till läkemedel för länder som inte är tillräckligt utvecklade och som inte har någon läkemedelsindustri som möjliggör denna tillgång.

Under den långa debatten vi hade om detta visade det sig att parlamentet var lite mer tveksamt än kommissionen om detta systems effektivitet. Jag tror – och jag skulle vilja tacka rådet för att det för en gångs skull lyssnade mer på parlamentet än på kommissionen – att detta är vad som ledde till det uttalande som presenterades i måndags förmiddag. Tack vare detta har vi accepterat att en överenskommelse mellan oss gör det möjligt att ta detta lilla steg framåt. Det är en förbättring, men vi är medvetna om att denna förbättring är otillräcklig och vi tvivlar något på dess effektivitet. Dessa få tvivel behöver undanröjas genom att medlemsstaterna och rådet tillämpar rekommendationerna på ett stringent sätt.

Men jag är mycket glad över vad som just har sagts av Peter Mandelson, som själv har presenterat en expertgrupp som ska hitta andra åtgärder, och en utvärdering av dessa åtgärder. Jag tror att vi kommer att diskutera dessa frågor igen när vi väl har sett om det blir så effektivt som vi förväntar oss. I alla händelser är jag nöjd över det positiva slutförandet av detta nödvändiga stadium, även om det inte går tillräckligt långt.

Georgios Papastamkos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Som föredragande för Europeiska folkpartiet vill jag tacka föredraganden, Gianluca Susta, och mina andra kolleger bland ledamöterna för vårt produktiva samarbete. Det möjliggjorde för oss att övervinna vissa meningsskiljaktigheter mellan de politiska grupperna och att hålla oss till en gemensam uppfattning i denna viktiga fråga. Europaparlamentet har inte varit begränsat till de ansvarsområden som fastställts i fördraget. Det har inte varit begränsat till att bara ge sitt samtycke. Resolutionen från juli innebar en politisk seger och man uttryckte en enad vilja som överskred partipolitiken.

Åtaganden från kommissionen och rådet eftersträvades och uppnåddes. De sammanfaller i stor utsträckning med Europaparlamentets synpunkter. Det skulle kunna betraktas som en övning i institutionellt samarbete mot bakgrund av den nya roll som Europaparlamentet kommer att spela när reformfördraget väl har antagits.

Unionens godkännande av ändringen backas alltså upp av verkliga åtaganden, som säkrar att processen fungerar framgångsrikt. Åtagandena sträcker sig också mycket längre. De innebär fastställande av riktlinjer för en integrerad strategi i frågan om utvecklingsländernas folkhälsa. Unionens godkännande av ändringen av TRIPS-avtalet ger utvecklingsländerna ett positivt och hoppfullt budskap. Vi hoppas att detta också kommer att innebära ett aktivt samarbete med andra WTO-medlemmar.

Kader Arif, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under vår senaste debatt i juli om tillgången till läkemedel, avslutande jag mina inlägg med att uppmana rådet och kommissionen att göra tydliga och formella åtaganden som skulle garantera EU:s aktiva deltagande i sökandet efter nya lösningar och dess önskan att vara en föregångare i kampen för tillgång till överkomliga läkemedel för alla. Vi kunde inte nöja oss med en debatt där inga konkreta åtaganden gjordes, och jag noterar i dag att vissa förslag som vi hade lagt fram och som vi verkligen eftersträvade nu blir verklighet, efter flera månaders kommunikation mellan de tre institutionerna.

Låt mig först av allt applådera det parlamentsarbete som gjorts, och som gjorts i en ständig strävan efter ansvarsskyldighet och öppenhet. Att parlamentets omröstning senarelades tre gånger var motiverat utifrån ett åtagande till global folkhälsa. Detta visade oss att ordet "solidaritet" fortfarande hade en innebörd i EU:s politik.

Jag skulle därför först av allt vilja tacka vår föredragande, Gianluca Susta, för hans övertalningsförmåga och förmåga till motstånd, och alla skuggföredragandena från de politiska grupperna, som under dessa månader av samarbete, insatser och gemensamma övertygelser, har höjt sig över partipolitiken för att visa vilken hög kvalitet som parlamentets arbete kan hålla. Därför hoppas jag att rådet och kommissionen kommer att kunna visa att de åtaganden som gjorts under de senaste månaderna genom våra olika utbyten och i det skriftliga yttrandet som vi har mottagit kommer att respekteras.

Dessa åtaganden är följande: Medlemsstaterna är fria att utnyttja alla klausuler som möjliggör för dem att ta fram generiska läkemedel och exportera dessa till utvecklingsländer, och inte bara till fattiga utvecklingsländer. Dessa utvecklingsländer kan utnyttja den flexibilitet som finns i Dohadeklarationen för att ge sin befolkning de viktiga läkemedel som de behöver. EU kommer inte att förhandla om folkhälsorelaterade bestämmelser i förhandlingar om handelsavtal – och jag noterar också kommissionsledamotens uttalanden. Slutligen EU kommer att finansiera projekt för att utveckla dessa länders forskning och produktionskapacitet.

Det här är positiva steg framåt, och vi vill förverkliga dem nu. Inte desto mindre vill jag säga att inte alla frågor som parlamentet tog upp, eller dess legitima farhågor, nödvändigtvis har fått de önskade svaren från de andra institutionerna. Vår kamp för att alla i världen ska ha tillgång till läkemedel fortsätter. Därför kommer vi att vara extremt vaksamma när det gäller tillämpningen av de åtaganden som gjorts av rådet och kommissionen i dag, och samtidigt kommer vi att fortsätta att begära att alla våra problemställningar får ett snabbt och tillfredsställande svar under de kommande månaderna. Jag minns att det första åtagandet till parlamentet var att slutföra utvärderingen av den mekanism som vi ska anta i morgon. Men här finns en ovisshet, som behöver behandlas. Om så inte blir fallet bör EU, mot bakgrund av de åtaganden som gjorts till utvecklingsländerna i fråga, dra lämpliga slutsatser för att komma fram till en praktiskt fungerande och hållbar lösning.

Jag är alltså nöjd med rådets och kommissionens åtaganden, och jag kommer därför att uppmana min grupp att rösta för en ratificering i morgon, även om de långa veckorna av arbete som vi just har genomgått får mig att tänka att vår gemensamma överenskommelse inte alls innebär ett slut utan bara en början.

Johan Van Hecke, för ALDE-gruppen. – (NL) WTO:s beslut från den 30 augusti 2003, vilket ledde till ett tillfälligt undantag från TRIPS-avtalet, har nu övergått i ett permanent undantag genom ett nytt beslut från den 6 december 2005. I sitt betänkande gör Gianluca Susta ett antal mycket träffande anmärkningar om tvångslicensieringens genomförbarhet. Jag känner igen många delar från mitt betänkande från 2005 som medförde att det tillfälliga undantaget omformades till en EU-förordning.

Jag stöder helt rådets och kommissionens rekommendationer, vilka Gianluca Susta anknyter till samtycket. Den mekanism som inrättats är verkligen bara en begränsad lösning på problemet med den bristande tillgången på läkemedel i fattiga länder. EU måste hjälpa utvecklingsländerna att hitta en långsiktig lösning för att kunna erhålla de mest nödvändiga läkemedlen till överkomliga priser. EU måste också stimulera investeringar i lokala produktionsanläggningar. Överföring av teknik, forskning och tekniskt stöd är naturligtvis mycket viktigt i detta sammanhang.

Jag vill här hänvisa till färsk rapport där det uppges att de generiska läkemedlens marknadsandel åter minskar. Orsaken uppges vara billig produktion från läkemedelsföretagens sida av läkemedel vars patentskydd har gått ut. Dessa måste skapa möjligheter för fattiga länder, där tvångslicensiering i linje med WTO:s beslut kan innebära en lösning när det gäller läkemedel som fortfarande är patentskyddade.

Om vi inte vill ge falska förhoppningar till de miljontals människor som fortfarande inte kan få tillgång till de mest nödvändiga läkemedel, kommer det att krävas mycket mer än en mekanism vars genomförbarhet är och förblir mycket tvivelaktig.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! För 14 år sedan råkade jag vara inbegripen i frågan om immateriella rättigheter i det polska parlamentet, som ordförande för ett särskilt underutskott. I dag har jag äran att göra samma sak i Europaparlamentet.

Liksom dem som har talat före mig, skulle jag vilja betona de betydande framsteg som vi har gjort under de senaste månaderna. Jag vill framhålla att Europaparlamentet, som vi ser det, har gjort mycket för att korrigera förslaget från Europeiska kommissionen. Jag är helt övertygad om att den kompromiss som vi föreslår kommer att bidra till att förbättra tillgången till farmaceutiska produkter i länder i tredje världen, eftersom dessa är vad som huvudsakligen bekymrar oss.

Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen. – Herr talman! Om jag har förstått saken rätt kommer rådet att läsa upp uttalandet inför omröstningen, annars blir det inget bindande åtagande. Jag ber er då att utesluta ordet *fattiga* utvecklingsländer. Det saknar all relevans och mening i tidigare avtal. Det finns utvecklingsländer, och det finns de minst utvecklade länderna, och parlamentet vill att båda dessa grupper av länder ska kunna utnyttja dessa mekanismer. Det är tydligt att vi talar samma språk här. Det är något som jag undrar över i ert tal, Mendelsohn: Ni talade om att AVS-länderna inte ska oroa sig, men då sa ni också *fattiga* utvecklingsländer, AVS-länder. Jag hoppas att vi inte begränsar samtalet till dem, och att ert brev till Thailand inte sätter ramen för detta, utan att vi är helt klara med att också utvecklingsländer som inte är bland de fattigaste har stora behov av att kunna skydda folkhälsan för att kunna utvecklas effektivt och att vi ger dem den hjälp och stöd vi kan ge. Jag hoppas att vi är överens där.

Umberto Guidoni, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet har uppmanats att avge ett yttrande om huruvida ändringen av WTO-avtalen om immateriella rättigheter – TRIPS-avtalen – kan göras permanent, eftersom detta skulle innebära en snabb lösning på problemet med tillgång till läkemedel i utvecklingsländerna.

Om man betänker att det hittills inte har kommit några belägg för att denna ändring verkligen är effektiv, är det viktigt att Europaparlamentet utnyttjar den möjlighet som ges genom ratificeringen av ändringen av TRIPS-avtalet för att få en bättre garanti för att EU:s politik om tillgång till läkemedel kommer att vara heltäckande, sammanhängande och effektiv.

TRIPS-avtalet utgör bara en del av lösningen på problemet med tillgång till läkemedel och folkhälsa, vilket rådet har erkänt. Såsom parlamentet flera gånger har betonat, är det därför viktigt att rådet förklarar sitt stöd för alla de länder som avser att utnyttja den flexibilitet som ges av TRIPS-avtalen i syfte att kunna tillhandahålla nödvändiga läkemedel till överkomliga priser.

EU måste göra mer för att hejda hälsokrisen i världens fattigaste länder, särskilt genom att se till att dessa länder kan möta sina egna behov, utan att belasta dem med bilaterala eller regionala avtal, TRIPS-plus-avtalen, om bestämmelser för farmaceutiska produkter som riskerar att inverka negativt på tillgången till folkhälsa och läkemedel.

Vi tror också att det är kommissionens och rådets uppgift att stödja WTO-initiativ för att göra TRIPS-reglerna mindre komplicerade, och särskilt för att maximera produkternas tillgänglighet.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Efter halva tiden har det visat sig att vi i fråga om millenniemålen har uppnått sämst resultat i kampen mot tuberkulos, hiv och malaria. Statistik från Världshälsoorganisationen visar att över en och en halv miljon människor dog av tuberkulos under 2005. Denna sjukdom ledde till höga dödstal i Europa före andra världskriget. Varje dag dör 27 000 människor på grund av bristande tillgång till grundläggande läkemedel.

Hälsa är ett nödvändigt villkor för välbefinnande och ekonomisk utveckling och jag anser att det är vår moraliska plikt att hjälpa mindre välutvecklade länder i detta avseende. Ett positivt steg är att stödja det protokoll som ändrar TRIPS-avtalet i syfte att möjliggöra tillgång till läkemedel. Det är inte en fullständig lösning, men vi kan inte underlåta att ta denna risk om vi ska skydda miljontals människoliv.

Det finns en risk. Till att börja med är licensieringen av produktionen av generiska läkemedel för export till behövande länder omgärdad av många villkor som kan få folk att avstå från en sådan produktion.

För det andra kan produktion av läkemedel av denna typ främja missbruk både i fråga om mottagarna och exportörerna själva. Dessutom är infrastrukturen i fattiga länder så dålig att det helt enkelt inte är möjligt att bedriva produktion där. Därför krävs någon form av extra stödinstrument med flera nivåer. Det förefaller mig som om det viktigaste är ekonomiskt stöd för att inrätta lokala produktionscenter, för tekniköverföring och för investering i utveckling och innovation. Vi är skyldiga att visa social solidaritet med dessa länder, men det är vi som behöver komma på vilket sätt som mest bidrar till att öka stödets effektivitet samtidigt som vi skyddar vår egen marknad.

Slutligen, herr kommissionsledamot, vill jag säga att kommissionen – och ni själv, som ordförande för en särskilt kommitté – har mycket att tänka på när det gäller att komma med nya idéer.

Erika Mann (PSE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det vi diskuterar i kväll och det vi kommer att rösta om i morgon kommer att vara en liten men viktig byggsten i samarbetet mellan institutionerna, kommissionen, rådet och parlamentet.

Enligt detta förfarande är parlamentets enda alternativ att samtycka till förslaget eller att förkasta det. Det sätt på vilket föredraganden Gianluca Susta och alla skuggföredragande – och här vill jag särskilt tacka Kader Arif från min egen grupp – har hanterat detta ökade avsevärt det tillgängliga utrymmet för parlamentet att vidta åtgärder.

Emellertid vill jag också tacka kommissionsledamoten för att uttryckligen ha påpekat att detta avtal, detta protokoll, som vi ska rösta om i morgon och som medlemsstaterna sedan kommer att kunna ratificera, bara är en komponent – om än en viktig sådan – och att det finns många fler steg att ta för att ge utvecklingsländer utan tillverkningskapacitet inom läkemedelssektorn en verklig och välbehövd möjlighet att ge sina medborgare nödvändiga läkemedel.

Detta steg kommer att hjälpa oss i vårt gemensamma arbete och det kommer särskilt att hjälpa oss när parlamentet får ytterligare rätt till samtycke inom många andra politikområden, till exempel inom handelsområdet.

Jag vill uppriktigt tacka rådet, kommissionen och alla ledamöter som gjorde det möjligt att faktiskt åstadkomma den flexibilitet som vi nu har.

Francisco Assis (PSE). - (PT) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med tanke på denna frågas etiska betydelse är den diskussion som vi nu för av stor politisk vikt. Dikotomin mellan att skydda immateriella rättigheter och att främja befolkningens hälsa och välbefinnande i mindre utvecklade länder grundar sig på en intressekonflikt som kan lösas bara genom att man jämför olika värderingar.

Enkelt uttryckt har vi här en tydlig motsättning. Å ena sidan har vi en viss diskutabel modell för skydd av immateriella rättigheter som grundar sig på argumentet att den ger ett incitament för innovation och åtföljande utveckling av den vetenskapliga kunskapen, medan det å andra sidan finns miljontals fattiga människor,

som lever i länder med knappa resurser och som inte kan tvingas lida och dö av ekonomiska skäl när vi har kunskap som kan rädda deras liv.

Denna jämförelse gör det tydligt på vilken sida de grundläggande värderingarna finns. I ljuset av detta har vid olika tidpunkter och på olika platser vissa steg redan tagits för att göra systemet för skydd av immateriella rättigheter mer flexibelt så att man främjar tillgång till läkemedel för alla. Emellertid visar det sig att framstegen hittills inte är tillräckliga. Den mekanism som nu övervägs är bara ett sätt att mildra detta oroväckande problem.

Vi behöver gå längre. Parlamentet har pekat i denna riktning, och har gett ett avgörande bidrag för att uppmanera EU att inta en hållning som överensstämmer med dess grundläggande värderingar. Den lösning som man nu har hittat är ett uttryck för denna ambition och jag skulle därför vilja berömma rådets ordförandeskap för dess ansträngningar att, genom yttranden och åtaganden, uppnå en ståndpunkt som visar EU från dess bästa sida: en politisk gemenskap som alltid orienterar sig efter avvisliga humanistiska värderingar.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 12.00.

19. Europeisk referensram för kvalifikationer för livslångt lärande (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Mario Mantovani, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets rekommendation om en europeisk referensram för kvalifikationer för livslångt lärande (KOM(2006)0479 – C6-0294/2006 – 2006/0163(COD)) (A6-0245/2007).

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Mario Mantovani och på kommissionens vägnar tacka honom och de ansvariga utskotten för deras proaktiva engagemang och stöd under förhandlingarna om en europeisk referensram för kvalifikationer för livslångt lärande.

Denna rekommendation rör verkligen det som EU handlar om: rörlighet, samarbete mellan länder, främjande av välbefinnande och hjälp till enskilda medborgare. Vi föreslår en europeisk referensram för kvalifikationer eftersom ni i Europaparlamentet och medlemsstaterna bad oss hitta ett sätt att främja rörlighet och livslångt lärande, vilket är nödvändigt för att vi ska kunna nå Lissabonmålen. Den europeiska referensramen för kvalifikationer har utarbetats inom ramen för arbetsprogrammet "Utbildning 2010", Lissabonagendans utbildningsdimension.

Syftet med den europeiska referensramen för kvalifikationer är att överbrygga de hinder som finns kvar för europeiska arbetstagare och studenter när de vill byta arbete eller flytta till ett annat land för att arbeta eller studera. Alltför ofta har våra EU-medborgare haft svårt att använda sina kvalifikationer i ett annat EU-land. Till och med i sitt eget land blockeras deras studievägar av dålig integration mellan de olika delarna i de nationella utbildningssystemen.

Den europeiska referensramen för kvalifikationer kommer att möjliggöra jämförelser mellan ländernas olika nationella kvalifikationssystem och fungera som ett översättningsverktyg. På så sätt kommer den att göra det lättare att tyda andra länders kvalifikationer och därigenom underlätta för människor att flytta till ett annat land för att arbeta eller studera.

På nationell nivå kommer den att stimulera utvecklingen av nationella kvalifikationsramar – detta sker redan i praktiken. Kvalifikationsramar främjar livslångt lärande, exempelvis genom att göra det lättare för människor att byta mellan olika typer av utbildningar och utbildningsinstitutioner, t.ex. från yrkesutbildning till högre utbildning.

Jag inser att den europeiska referensramen för kvalifikationer är ett tekniskt, till och med komplext, instrument. Det kommer framför allt att användas av experter och utbildningsmyndigheter. Men det är till nytta för medborgarna.

Dagens debatt handlar om produkten av en samlad ansträngning från kommissionen, länderna, arbetsmarknadens parter, utbildnings- och yrkesutbildningssammanslutningar och andra berörda parter. Den europeiska referensramen för kvalifikationer bygger till stor del på samförstånd och vi har försökt få med oss de berörda parterna genom hela processen.

I den europeiska referensramen för kvalifikationer rekommenderas det att länderna senast 2010 anpassar sina kvalifikationssystem till den europeiska referensramen för kvalifikationer och ser till att enskilda nationella kvalifikationer senast 2012 innehåller en hänvisning till lämplig nivå i den europeiska referensramen för kvalifikationer. Dessa datum föreslogs av rådet och parlamentet.

Vi har dessutom med glädje gått med på att införa en ny rekommendation om kvalitetssäkring som parlamentet föreslagit. Vi anser att denna kommer att stärka betydelsen av dessa principer.

Vi gick även med på parlamentets förslag om att inkludera en hänvisning till studiemeritsystemet som tar hänsyn till den snabba utvecklingen och tillämpningen av dessa komponenter i kvalifikationsramarna.

Vi tycker faktiskt att parlamentet och rådet har förbättrat texten. Parlamentets, kommissionens och rådets ståndpunkt i förhandlingarna speglar det samförstånd om den europeiska referensramen för kvalifikationer som råder i hela EU.

Förslaget om en europeisk referensram för kvalifikationer har nu vind i seglen. En stor majoritet av medlemsstaterna inser dess potential för rörlighet och som ett redskap för livslångt lärande.

En stor majoritet utarbetar nu en nationell kvalifikationsram som anpassas till den europeiska referensramen för kvalifikationer. Så detta förslag har redan haft stor inverkan på EU:s utbildnings- och yrkesutbildningssystem.

Jag hoppas ni kan gå med på att stödja detta förslag redan vid första behandlingen så att det formellt kan antas av rådet under de närmaste veckorna.

Mario Mantovani (PPE-DE), föredragande. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tror att denna kväll utgör början på ett viktigt projekt som EU och EU:s medlemsstater, regioner och städer har väntat på under lång tid. Det gäller ett mål som olika intressenter inom områdena utbildning, sysselsättning, handel och ekonomi har eftersträvat i årtal, och något som önskas av samhället som helhet.

I morgon, i och med godkännandet av den europeiska referensramen för kvalifikationer, kommer vi att lägga grunden till en bättre framtid, och ge kommande generationer en gemensam referenspunkt för kulturella, utbildningsmässiga och yrkesmässiga aktiviteter, för yrkesutbildning och självklart för anställning.

I enlighet med Lissabonstrategin, utgör den europeiska referensramen för kvalifikationer en direkt kanal för att förbättra kopplingen mellan skolor, universitet och arbetsplatser, och mellan formellt, icke-formellt och informellt livslångt lärande, och garantera öppenheten i erkännandet av kvalifikationer och intyg, både på nationell och sektoriell nivå, och alltid inom den europeiska ramen. Slutligen kommer det att stärka samarbetet mellan medlemsstaterna inom det känsliga område som gäller jämförelse mellan olika system.

Detta är det återkommande tema som, i enlighet med Lissabonstrategin, har lett oss att ta vårt ansvar, genom att göra ett val som utan tvekan kommer att främja tillväxt, utveckling och konkurrenskraft i ett EU som måste erkänna social sammanhållning som ett av sina mål.

Det är ett långvarigt projekt, som har sitt ursprung i Bolognaprocessen i systemet för ackumulering och överföring av likvärdiga poäng, innan det dök upp igen som ett system för yrkesutbildning vid Barcelonatoppmötet. Det förbättrades i Bergen 2004, och åter vid rådets möte 2005, där man upprepade behovet av att anta den aktuella ramen. Denna historiska resa visar tydligt ambitionen hos EU:s beslutsfattare att skapa ett nytt instrument, som av många ses som revolutionerande, men nödvändigt för den europeiska integrationsprocess som vi har ägnat oss åt under så många år.

Jag är övertygad om att denna referensram inte bara kommer att främja gränsöverskridande rörlighet, utan också kommer att verka som en drivkraft för EU:s inre rörlighet – om vi tänker på studenter, arbetstagare, forskare och frivilliga i allmänhet, och alla dem som behöver kunna röra sig fritt inom EU utan att orsaka panik eller onödigt oro. Ni minns säkert historien om den polske rörmokaren som satte skräck i Frankrike. Det var ett av de viktigaste skälen till varför fransmännen röstade emot den europeiska konstitutionen i folkomröstningen.

Den text som vi nu har framför oss är ett resultat av många månaders arbete, av nära samarbete med rådets företrädare under det portugisiska ordförandeskapet, som omedelbart insåg vikten av detta ambitiösa projekt.

Kommissionen, genom kommissionsledamot Jan Figel, har hela tiden hållit ett vaksamt öga på denna process, och det är tack vare denna anda av partnerskap som vi kunde förbättra texten och föra in nyckelbegrepp som ligger utskottet för sysselsättning och sociala frågor varmt om hjärtat. Jag är extremt tacksam mot mina

kollegor för detta, och mot skuggföredragandena – jag ser Françoise Castex, Sepp Kusstatscher, liberalerna – samt Thomas Mann och Ioannis Kasoulides, och alla som bidrog till detta. Tack vare deras generösa deltagande och engagemang kunde vi inkludera följande begrepp: social integration, arbetsmarknadens krav, personlig utveckling inom olika utbildningsvägar, icke-diskriminering med inkluderande av missgynnade personer, lika möjligheter, respekt för subsidiaritetsprincipen och skapandet av samordningspunkter inom medlemsstaterna.

Vi såg också till att rekommendationen inte var bindande, trots att den har en lagstiftande karaktär. Naturligtvis berodde detta inte på någon svaghet, utan det berodde mer på en känsla av realism och ansvar för att uppmuntra och främja tillämpningen av detta instrument i de länder som behöver mer tid. Kort sagt råder det inga tvivel om att texten kan förbättras, men i det här livet kan allt förbättras. I alla händelser är jag övertygad om att vi framför oss har en text med själ och samvete.

Det är min övertygelse att Europaparlamentets jobb är att lagstifta i medborgarnas verkliga intresse. Det är vad vi har gjort här. Godkännandet av texten vid första behandlingen är ett bevis på detta, delvis tack vare Milan Gal'a vid utskottet för kultur och utbildning, utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män samt utskottet för industrifrågor, forskning och energi, vilka alla gav ett positivt bidrag.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja inleda med att gratulera föredraganden, eftersom han har behandlat ett ämne som går mycket längre än vad vi kanske föreställer oss.

I en globaliserad värld kommer EU och de olika EU-länderna att definieras genom hur kvalificerade deras mänskliga resurser är. Om vi kort måste sammanfatta vad det är som kommer att möjliggöra för EU, och alla länder som utgör EU, att vara konkurrenskraftiga i denna globala värld, är det kvalifikationerna hos de mänskliga resurserna, EU:s medborgare.

Med detta i tankarna är det helt nödvändigt att livslång utbildning och yrkesutbildning anpassas till arbetsmarknadens krav och hela tiden motsvarar dessa. Om så inte sker kommer det att vara omöjligt att konkurrera.

Vi kommer också att ställas inför följande paradox: folk blir äldre, men dessa äldre personer blir yngre och potentiellt mer aktiva, och ändå har de otillräckliga resurser för att vara fortsatt produktiva, ge ett bidrag till samhället och hitta tillfredsställelse i arbetslivet.

Med detta i tankarna är den första aspekten att en livslång utbildning som väsentligen är tekniskt grundad, vilket är vad som ger mervärde, bör vara en grundläggande ambition. Det finns dock en andra aspekt, som gäller EU:s framtid, och det är att dessa mänskliga resurser integreras i en konkurrenskraftig inre marknad. För detta syfte krävs det kvalifikationer som erkänns av alla medlemsstater. Detta kommer att göra det möjligt för medborgare från olika länder att konkurrera med varandra genom utbildningar som erkänns av alla.

Detta är ett tema som har mycket större betydelse än det kanske får när det debatteras så sent på dagen. Det är nödvändigt för den individuella utvecklingen i en konkurrenspräglad värld och det är nödvändigt för utvecklingen av den inre marknaden.

Talmannen. – Tack, fru del Castillo! Men kvällsdebatterna är ändå alltid de mest intressanta.

Milan Gal'a, föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning. – (SK) För det första vill jag tacka föredraganden, Mario Mantovani, för hans arbete med betänkandet om den europeiska ramen för kvalifikationer. Vi har debatterat detta ämne i Europaparlamentet sedan våren 2006. Som vi vet är ett starkt mandat för den europeiska ramen för kvalifikationer en väsentlig del av Lissabonstrategin. Den kommer att tjäna som ett översättningsverktyg mellan olika kvalifikationssystem och deras nivåer, och dess genomförande kommer att leda till större öppenhet, jämförbarhet och överförbarhet när det gäller medborgarnas kvalifikationer i enskilda medlemsstater. Den europeiska ramen för kvalifikationer kommer dessutom att hjälpa internationella branschorganisationer att förbättra kopplingarna mellan sina sektoriella kvalifikationssystem och de nationella kvalifikationssystemen, och på så sätt bidra till att öka rörligheten för arbetstagare och studerande.

I enlighet med subsidiaritetsprincipen stöder jag den icke-bindande karaktären hos den europeiska ramen för kvalifikationer i medlemsstaterna och skapandet av nationella kvalifikationssystem i överensstämmelse med nationell lagstiftning och praxis. Men för att den europeiska ramen för kvalifikationer ska bli ett effektivt instrument för erkännande av kvalifikationer och deras jämförbarhet på EU-nivå måste den genomföras på ett konsekvent sätt som en del av systemet för livslångt lärande i EU:s medlemsstater. Eftersom den europeiska

ramen för kvalifikationer är direkt kopplad till hur medborgarna hävdar sig på arbetsmarknaden och påverkar yrkesutbildningens kvalitet, kan det också anses vara ett relevant verktyg för att öka konkurrenskraften.

Thomas Mann, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman! Den europeiska ramen för kvalifikationer är en startsignal för yrkesutbildningens ökade självständighet på EU-nivå, eftersom denna kommer att möjliggöra att yrkeskvalifikationer erkänns inom hela EU, på samma sätt som akademiska kvalifikationer. Detta tar tid och det kräver en vilja att samarbeta, samordna och tänka i andra banor. Folk som bara försvarar det de känner till och värjer sig för nya erfarenheter bör inte förvånas när de märker att de saknar rörlighet.

Vi behöver större klarhet. Nationella yrkesutbildningskvalifikationer måste vara jämförbara, fastän detta inte innebär att de måste vara standardiserade. Jag efterlyste detta förra året, i det initiativbetänkande om den europeiska ramen för kvalifikationer som jag utarbetade för parlamentet. En hel del har hänt sedan dess. Farhågor om att medlemsstaternas inflytande skulle minska har dämpats, också i mitt eget land. Livslångt lärande och den europeiska ramen för kvalifikationer var viktiga milstolpar för rådets tyska ordförandeskap, som konstaterades vara framgångsrikt. Nu är det full fart framåt med att skapa en nationell ram för kvalifikationer, vilket inte är helt lätt med tanke på Tysklands federala struktur och varje delstats självständighet.

För PPE-DE-gruppens räkning tackar jag Mario Mantovani för hans ihärdighet i förhandlingarna med kommissionen och rådet och för att han hållit alla informerade i de grupper som ägnade sig åt den europeiska ramen för kvalifikationer. Jag hoppas att betänkandet kommer att antas i första behandlingen i morgon.

Från och med nu behövs det mycket diskussion mellan instruktörer, lärare och yrkesutbildningsinstitutioner, när vi går in på detaljerna. Jag upplevde detta så sent som i går vid ett sammanträde med lärare vid en yrkesskola i Hesse. När kvalifikationerna rankas hör till exempel det tyska hantverksmästarediplomet eller handelsmansdiplomet till minst den tredje eller den fjärde av de åtta nivåerna. Andra känner inte alls till denna kvalifikation. Styrkan med det tyska dubbla systemet är inte uppenbar för folk som inte har egen erfarenhet av detta.

I vår europeiska workshop för undervisning och inläring, som grundas på subsidiaritetsprincipen, kommer sysselsättningsdimensionen och yrkesdimensionen att stärkas betydligt inom utbildningen. Tillsammans måste vi och kan vi uppnå ett ambitiöst mål, nämligen att införliva en kvalitetsstandard, den europeiska ramen för kvalifikationer, i intyg och examensbevis senast 2010.

Françoise Castex, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Först av allt skulle jag vilja tacka föredraganden och gratulera honom till hans utmärkta samråd om denna rekommendation om den europeiska ramen för kvalifikationer. Jag skulle också vilja tacka kommissionen och rådet för att de lyssnat och funnits tillgängliga för alla.

Den europeiska ramen för kvalifikationer är ett verktyg som främjar EU-medborgarnas rörlighet, som en del av utbildningsvägarna eller som en del av den yrkesmässiga rörligheten. Fri rörlighet för personer, vilket står skrivet i våra fördrag, hindras fortfarande av medborgarnas svårigheter att få sina kvalifikationer från ursprungsländerna erkända inom hela EU. Dessa kvalifikationer, som utfärdas av varje medlemsstat enligt dess egna förfaranden och system, är föremål för varje medlemsstats självbestämmande och den europeiska ramen för kvalifikationer respekterar detta.

Emellertid behöver kvalifikationer alltmer kunna användas utanför det land där de utfärdades, och detta vill vi uppmuntra utifrån en respekt för det värde som examensbevis eller andra kvalifikationer ger innehavaren. Vi behöver därför ett verktyg för att jämföra och särskilt för att överföra kvalifikationer från en medlemsstat till en annan. Detta är en särskilt nödvändig och känslig fråga när det gäller yrkeskvalifikationer. Därför var utskottet för sysselsättning och sociala frågor angeläget om att införliva yrkeskvalifikationerna i den europeiska ramen för kvalifikationer. Till vår belåtenhet har detta också gjorts.

Arbetstagare och företag är alltmer rörliga på den europeiska arbetsmarknaden. Men därför behöver arbetstagare och arbetsgivare garantier i alla medlemsstater, som gäller de faktorer som används för att mäta arbetstagarnas kompetens och värde, nämligen deras yrkeskvalifikationer, oavsett hur de har erhållits.

Jag skulle dock vilja understryka en annan fråga. För närvarande är den europeiska ramen för kvalifikationer ett tilltalande men ändå tomt skal. För att denna ram verkligen ska föreligga, behöver de diplom, kvalifikationer och intyg som skapats i varje medlemsstat avpassas och registreras mot referenser i den europeiska ramen för kvalifikationer. Detta kommer att innebära en hel del arbete för alla medlemsstater, och det kommer att kräva mycket energi och specialistkunskaper. Europeiska kommissionens stöd kommer att bli avgörande,

liksom även stödet från de europeiska byråerna – och då tänker jag särskilt på Cedefop. Det kommer också att vara mycket viktigt att arbetsmarknadens parter deltar, på alla nivåer. Som det uppges i rekommendationen, måste de inkluderas av medlemsstaterna och av branschvisa dialogkommittéer på gemenskapsnivå.

För att den europeiska ramen för kvalifikationer ska vara komplett och effektiv, kommer det slutligen också att krävas att näringslivets parter, yrkessektorerna, förstår den och att tillägna sig den. Inte bara eftersom de utdelar de kvalifikationer som bör inkluderas i den europeiska ramen för kvalifikationer, utan eftersom företag behöver riktmärken för att klassificera sitt jobb och för att rekrytera. Den europeiska ramen för kvalifikationer behöver snabbt bli deras gemensamma referensram och jag drömmer om fastställandet av en lämplig tidsgräns då den europeiska ramen för kvalifikationer ska användas som referensram i alla sammanhang, även vid kollektivavtal.

Ona Juknevičienė, för ALDE-gruppen. – (LT) Först av allt måste jag berömma Mario Mantovani för att han utarbetat detta mycket viktiga dokument.

Det huvudsakliga målet för detta dokument är att komma fram till ett sätt att fastställa och jämföra olika kvalifikationer på arbetsmarknaden och inom utbildningssystemet.

Utän tvivel kommer den europeiska ramen för kvalifikationer att göra EU:s arbetsmarknad effektivare och mer flexibel. Ännu viktigare är att den europeiska ramen för kvalifikationer skulle bidra till att minska diskrimineringen av både invandrare och EU-medborgare på arbetsplatsen.

Tyvärr har såväl litauer som andra EU-medborgare svårt att använda sina kvalifikationer i andra medlemsstater. Det är mycket vanligt att deras kvalifikationer inte erkänns av arbetsgivare eller institutioner.

Folk känner att de är utsatta för diskriminering, eftersom de inte har lika möjligheter att konkurrera på arbetsmarknaden. De måste ofta acceptera jobb som är sämre betalda och för vilka de är överkvalificerade. Vid ett möte med litauiska personer som lever och arbetar i London, fick jag höra en hel del klagomål som gällde diskriminering på arbetsplatsen och svårigheter med att få det arbete som dessa personer är kvalificerade för.

Detta får dem att känna sig som andra klassens medborgare, och ändå är deras kvalifikationer och kompetens ofta mycket högre än hos de medborgare i dessa länder som gör samma typ av arbete. De kan inte få det jobb som de vill ha eller en passande lön, eftersom deras kvalifikationer helt enkelt inte erkänns.

Sammanfattningsvis är detta dokument av stor vikt för de flesta. Det är beklagligt att varken kommissionen eller vi parlamentsledamöter under 22 år har kunnat lösa detta problem.

År 1985 beslutade rådet att införa ett system för att matcha olika länders yrkeskvalifikationer. Det har ännu inte gett några resultat. Tyvärr gör vi oss inte heller nu någon brådskan och föreslår att inte införa detta system förrän 2012. Dessutom överläts det åt medlemsstaternas godtycke.

Det är synd att vi är så ineffektiva. Vi borde lära oss av erfarenheten.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Inrättandet av den europeiska referensramen för kvalifikationer för livslångt lärande är viktigt för dagens och framtidens EU. Om en person blir tillfredsställd i sitt privatliv och i samhället beror ändå på hur pass förberedd denna person är för livet och för arbetet. Historiska och samtida faktorer har föranlett ett behov av att ägna särskild uppmärksamhet åt folk som är 50 år och äldre och åt unga personer från familjer med ekonomiska svårigheter, särskilt i de nya medlemsstaterna. Inga alla dessa personer kan, eller bör, åka utomlands i jakten på arbete. Villkor behöver skapas så att folk kan utvecklas i sin egen miljö, på den plats där de bor. Nationella kvalifikationsramar bör vara instrument för att klassificera kvalifikationer enligt de kriterier som fastställts för specifika och tillgängliga utbildningsnivåer. EU bör stödja medlemsstaternas ansträngningar både rättsligt och ekonomiskt. Unionen bör inte bara ge medborgarna förutsättningar för fri rörlighet, utan också se till att deras yrkeskvalifikationer erkänns.

Sepp Kusstatscher, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! För det första vill jag rikta ett stort tack till Mario Mantovani, som i denna fråga gick på samma linje som sin granne på bänken.

Framför oss har vi resultatet, som kommer att kräva att medlemsstaternas utbildningsmyndigheter använder denna gemensamma ram som ett översättningsverktyg och som en referenspunkt. Det finns stor marginal för att kunna utöva större påtryckningar för ökad öppenhet, bättre jämförbarhet och därmed jämlikhet och erkännande av olika kvalifikationer inom EU.

Särskilt välkomnar jag att yrkesutbildningen får ett särskilt omnämnande tillsammans med allmän utbildning, och ges samma status, och att inte bara formella examensbevis kommer att mätas mot standarden utan också informella färdigheter som folk får på arbetsplatsen eller i hemmet.

Trick används ofta för att försvåra tillgången till arbetsmarknaden. Inte sällan försöker utbildningsmyndigheter, yrkesråd och branschorganisationer att motstå den yttre konkurrensen genom att vara motvilliga att erkänna kvalifikationer inom eftergymnasial utbildning och yrkesutbildning som utfärdats på annat håll, av formella skäl. År 2010 kommer detta att tillhöra det förflutna.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Visst låter det fint att "främja livslångt lärande", med EU som öppet arbetar för människors bästa och för sysselsättning?

Så sent som i morse sa José Manuel Barroso att han inte tyckte om undantagsklausuler, men att han var för kompromisser som respekterade mångfald. Det är vackra ord, men här har vi återigen ett exempel på hur man försöker köra över en vacker mångfald och platta till den till ett gemensamt, harmoniserat, anonymt landskap.

Nu är det utbildningens tur, skulle man kunna säga. Men utbildningen tillhör inte EU:s behörighetsområde! Den omfattas bara av artiklarna 149 och 150 i fördraget. Så detta är också ett försök att smugla in en behörighet köksvägen. Om EU vill ha behörighet på utbildningsområdet, gör det då ärligt, gå via de vanliga kanalerna och använd den öppenhet som vi hör så mycket om.

Om man följer den ram som antogs i Bergen kommer inrättandet av Europass för examens- och kvalifikationsbevis tillsammans med det europeiska systemet för överföring av studiemeriter att kräva en harmoniserad europeisk referensram för kvalifikationer. I och med att kvalifikationer införs på sektornivå och regional nivå, liksom på nationell nivå, kommer detta EU-förslag att garantera ett nästan totalt grepp över kvalifikationer. Det gäller tilldelning av betyg och utfärdande av kvalifikationer och innebär därför att EU kringgår universitet och nationella regeringar.

Den brittiska regeringen stöder harmoniseringen av kvalifikationer. Den planerar för detta genom att ge det brittiska *Privy Council* kontroll över universiteten. Den är redo att lämna över makten över universiteten till EU. Vad universiteten tycker om detta verkar inte spela någon roll.

Den brittiska regeringen visar sitt verkliga ansikte genom sin enda invändning mot detta system. Den vill inte ha EU:s logotyp på kvalifikationsdokumenten. Det är för att de inte vill att folk ska veta att de har lämnat över makten över utbildningen till EU.

Tala om för mig varför min regering har intagit denna ståndpunkt? Varför är den för ett EU-projekt men vill dölja det för folket? Följer andra regeringar samma linje? Det skulle inte förvåna mig om de gjorde det, för de vill kanske också dölja för sina befolkningar att universiteten används på detta sätt.

Ni kanske börjar inse att jag inte gillar detta projekt. Men det är inte på grund av nationell stolthet över Storbritanniens universitet och högskolor. Nej, det är därför att jag som lärare värdesätter utbildning och är medveten om att andra EU-länder har universitet som de är lika stolta över – fantastiska lärosäten vars före detta studenter de gångna århundradena har bidragit till konsten, litteraturen och vetenskapen och berikat livet för människor överallt.

Jag konstaterar dessutom att denna stimulans till civilisationen uppstod eftersom dessa lärosäten utvecklades separat och oberoende av varandra, och vart och ett av dem utvecklade sin egen inriktning och identitet.

Visst är det konstigt, i en tid när personlig identitet svartsjukt bevakas och stöld av någons identitet betraktas som ett brott, att vissa personer tanklöst försöker förstöra den unika identiteten hos de institutioner som gjort dem till vad de är, och på så sätt förvägra andra den utbildning som de fick där?

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Vi skulle inte ha kunnat debattera förslaget om rekommendationen om en europeisk ram för kvalifikationer i dag om inte vår kollega Mario Mantovani så väl hade lyckats använda tidigare parlamentsledamöters erfarenhet av denna fråga eller samarbetat så väl med kommissionen och rådet. I dag kan vi därför behandla införandet av åtta kvalifikationsnivåer som innefattar allmän utbildning, vuxenutbildning, yrkesutbildning på alla nivåer och de tre nivåerna för eftergymnasiala utbildningskvalifikationer.

Som svar till min kollega som talade tidigare, betonar vi att artiklarna 149 och 150 i fördraget är den korrekta rättsliga grunden för den föreslagna rekommendationen, helt enkelt eftersom de berör livslångt lärande.

Under inga omständigheter accepterar vi att utbildning ska vara ett av EU:s ansvarsområden. Det förblir ett nationellt ansvarsområde. Vid jämförelsen mellan kvalifikationer inom den europeiska ramen för kvalifikationer bortses dock från undervisningsmetoder och typer av utbildningsinrättningar. En sådan jämförelse hänvisar därför bara till kunskap, förmåga att förstå, och den praktiska tillämpningen av kunskaper och färdigheter.

Grekland och många andra stater är särskilt positiva till den frivilliga karaktären hos den europeiska ramen för kvalifikationer. Man har officiellt hävdad att ett främjande av rankning av kvalifikationer inte har något att göra med att styra det nationella utbildningssystemet eller erkänna studieintyg. På grund av den icke-formella och informella utbildningens mångfald och de särskilda villkor under vilken den förvärfvas är automatisk certifiering inte möjlig i detta fall, utan bara en referens.

Vi måste också komma ihåg att en och samma person kan ha flera kvalifikationer på olika nivåer.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den europeiska referensramen för kvalifikationer för livslångt lärande är avgörande för att möjliggöra att nationella och sektorsvisa referensramar för kvalifikationer jämförs på EU-nivå.

Certifieringen av förvärfvade kvalifikationer har en central betydelse för att möjliggöra att framsteg som uppnåtts utanför den formella utbildningen, särskilt inom arbetslivet, integreras med de framsteg som uppnåtts inom de formella systemen. Den bidrar därför till en större demokratisering inom hela EU i fråga om hanteringen av personliga yrkeskarriärer.

Såsom betonas i ett av de ändringsförslag som föreslagits och godkänts i parlamentet, främjar detta direktiv en validering av dessa kvalifikationer i enlighet med rådets slutsatser om gemensamma europeiska principer för identifiering och validering av icke-formellt och informellt lärande.

Detta kommer att möjliggöra för oss att närma oss en enhetlig europeisk rättslig ram som syftar till att vara sammanhängande utan att minska de garantier som i vissa fall redan finns. Det förslag till direktiv som vi diskuterar kommer att vara ett viktigt verktyg för att uppnå mer flexibla arbetsmarknader, och det kommer att innebära ett bättre försvar av arbetstagarnas intressen och bättre möjligheter att tillhandahålla tjänster av hög kvalitet. På detta stadium kan jag bara välkomna det portugisiska ordförandeskapets insatser inom utbildningsområdet för att säkert och relativt snabbt komma fram till ett godkännande från parlamentet under första behandlingen. Det är tydligt att vi under dessa omständigheter också bör framhålla det arbete som gjorts av föredraganden Mario Mantovani och skuggföredragandena, särskilt Françoise Castex.

För att vara mer effektiva och uppnå större fördelar av yrkesmässig och akademisk rörlighet inom EU behöver vi arbeta ännu mer effektivt med att genomföra den europeiska ramen för kvalifikationer och koppla den till det europeiska poängsystemet. Detta betänkande verkar för ett betydande framsteg i denna riktning. Förslaget till direktiv främjar jämlika möjligheter i det kunskapssamhälle som vi lever i. Syftet är att bättre integrera de olika medlemsstaternas arbetsmarknader, med beaktande av den rika mångfalden bland de olika nationella systemen. Därför förtjänar det ett positivt svar från oss.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Om de kvalifikationer som förvärfvats under olika omständigheter, inom olika system och i olika länder är öppna och jämförbara blir det lättare att bedöma graden av kunskap både hos arbetstagare och arbetsgivare, vilket ökar rörligheten på arbetsmarknaden. Detta gäller både reglerade yrken – läkare, sjuksköterskor och andra hälso- och sjukvårdsyrken, där kvalifikationer ömsesidigt erkänns i EU-länderna – och andra yrken. Införandet av ramarna för kvalifikationer kommer att leda till större social sammanhållning.

Konstnärliga utbildningsinstitutioner och yrken bör emellertid behandlas annorlunda. Här bör talanger och begåvningar inte hämmas av skolningen, eller jämnas ut, och läraren bör inte objektifieras utan fortsätta att ha en ledande roll.

Jag gratulerar föredraganden.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tycker att detta har varit en väldigt bra debatt som markerar sjösättningen av ett mycket viktigt projekt som jag tycker ligger i tiden, är nödvändigt och, som andra har påpekat, är en plattform för denna och kommande generationer.

Det är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera. Det är nödvändigt för Europas sociala utveckling. Det är nödvändigt för att EU-medborgarna ska kunna hantera de snabba växlingarna i ekonomin och på arbetsmarknaden. Det är ett pass för personlig utveckling och samhällsintegration. Det har varit en mycket

konstruktiv och harmonisk debatt – kanske med undantag för ett inlägg från en av mina landsmän som med sin blandning av grova överdrifter och överdrivna påståenden, kryddat med en hel del ideologiska fördomar, gav en fullständigt felaktig bild av vad det är som planeras och föreslås.

Detta är en rekommendation, och det är just vad det är – den är frivillig. Den europeiska referensramen för kvalifikationer kommer inte att utfärda kvalifikationer. Det är det upp till länder, universitet och andra institutioner att göra, och dessa kommer att behålla sitt oberoende. Den europeiska referensramen för kvalifikationer kommer att innehålla en referensnivå för kvalifikationer, exempelvis på nivå 4, men det kommer även att finnas en nationell kvalifikationsnivå.

Jag gläds åt det samförstånd som råder både här i parlamentet – med undantag för en person – och i rådet om lagstiftningsförslaget om en europeisk referensram för kvalifikationer, och att detta speglas på nationell nivå där arbetet med att utarbeta nationella kvalifikationsramar har fått vind i seglen.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

I slutet av denna debatt vill jag först av allt tacka tolkarna, som valde att stanna trots att de inte behövde.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den europeiska referensramen kommer att minska komplexiteten i ett system med 27 bilaterala förbindelser för erkännande av kvalifikationer, som erhållits genom akademisk utbildning eller yrkesutbildning. Bolognaprocessen, med syfte att senast 2010 skapa ett europeiskt område för utbildning, kompletteras sålunda med ett instrument för erkännande av alla kvalifikationer som skulle kunna erhållas i unionens medlemsstater.

Trots att nio av tio EU-medborgare anser att livslång utbildning är ett viktigt instrument för karriärutveckling, leder bristen på ekonomiska resurser till stora brister i den utbildning som den nuvarande ekonomin kräver.

En färsk Eurobarometerundersökning visar att bara 58 procent av de tillfrågade kan använda en dator, och bara hälften av dem uppger att de använder Internet. Vidare kan över 60 procent av medborgarna inte använda något utländskt språk i sitt arbete. Nationella budgetar för livslång utbildning sträcker sig från 40 procent av det totala beloppet för utbildning i länder i norr till under 10 procent i de nya medlemsstaterna.

Initiativ såsom Grundtvig eller Erasmus för unga företagare bör därför utvidgas och fördubblas genom medel som skulle komplettera otillräcklig nationell finansiering. Den europeiska referensramen bör kompletteras med program för inrättande av verkliga europeiska kvalifikationer, som erkänns inom hela EU.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Det är nödvändigt att påpeka att den informella utbildningssektorn är underutvecklad, relativt okänd och ofta isolerad från den formella. Den europeiska ramen för kvalifikationer är ett nyckelinstrument för att övervinna denna klyfta och även ett verktyg för att omvärdera och omorganisera systemet för orientering och information om yrken.

Utvecklingen av den europeiska ramen för kvalifikationer kommer att underlätta arbetskraftens rörlighet inom de 31 deltagande länderna och främja deltagandet av sektors- och industriorganisationer från EU:s nya medlemsstater i absorptionen av de resurser från Europeiska socialfonden som tilldelats för förvärvandet av nya kvalifikationer eller uppgradering av befintliga kvalifikationer. De nyare EU-medlemsstaterna såsom Bulgarien ser det som viktigt att ha möjlighet att utbyta bästa praxis och att genomföra gemenskapens pilotprogram.

Utveckling och genomförande av det europeiska poängsystemet för yrkesutbildning (ECVET – European Credit System for Vocational Education and Training) som är avsett att underlätta förvärvande, överföring och erkännande av utbildningsresultat, oavsett var och hur de har förvärvats, är av stor betydelse med avseende på de övergångsperioder som tillämpas för Bulgarien och Rumänien. Poängsystemet kommer att främja fri rörlighet och utökad tillgång till arbetsmarknaden för större delen av gemenskapens mänskliga resurser, samtidigt som man säkrar en tillförlitlig grund för jämförelser.

Jag anser att den europeiska ramen för kvalifikationer kommer att driva på denna process ytterligare.

Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU) Erkännande av medborgarnas kunskap, färdigheter och kompetens är oumbärligt för EU:s konkurrenskraft och för den sociala sammanhållningen, samt för enskilda medborgares rörlighet. Deltagande i livslångt lärande och tillgång till livslångt lärande för alla, inklusive de missgynnade,

måste främjas och förbättras såväl på nationell nivå som på gemenskapsnivå. Ungdomar, vuxna, invandrare och kroppsarbetare inom hela EU som på ett informellt sätt har förvärvat färdigheter som aldrig har erkänts måste uppmuntras att delta i program för livslångt lärande, så att man undviker social och arbetsmarknadsmässig utestängning av dessa grupper.

I detta syfte kan en viktig roll spelas av en gemensam referensram som fungerar som ett översättningsverktyg mellan olika kvalifikationssystem och deras nivåer, vare sig det gäller allmän och högre utbildning eller yrkesutbildning. Detta kommer att öka öppenheten, jämförbarheten och rörligheten hos medborgarnas kvalifikationer i olika medlemsstater.

Referensramens uppgift är att integrera och samordna nationella kvalifikationssystem, att säkra icke-diskriminering, att öka tillgången till kvalifikationer och förbättra dessa i relation till civilsamhället och arbetsmarknaden.

För att upphäva den segregation som finns inom utbildningen, stöder jag införandet av åtgärder för att tillhandahålla information och för deltagande i dialogen mellan arbetsmarknadens parter.

Jag anser också att det är viktigt att erkänna informellt lärande från arbetstagarnas sida, för att göra det lättare för dem att byta jobb.

EU måste bli ett kunskapsbaserat samhälle som är väl föreberett på att möta globaliseringens utmaningar. I ett sådant samhälle måste medborgare från varje medlemsstat anpassa sig för att kunna möta behoven hos en arbetsmarknad som präglas av konkurrenskraft. Därför kommer lärandet av vara en grundläggande förutsättning för alla åldersgrupper.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) En europeisk referensram för kvalifikationer för livslångt lärande är ett bra exempel på när EU gör vad det ska göra för att främja rörlighet över nationsgränser. Under årens lopp har de flesta av oss företrätt medborgare i våra medlemsstater som upptäcker att de, när de utnyttjar den fria rörlighet som de har möjlighet till inom EU och faktiskt flyttar till ett annat land, diskrimineras eftersom deras kvalifikationer inte erkänns helt i det nya land som de har bosatt sig i. En europeisk referensram för kvalifikationer kommer, genom att fungera som ett översättningsverktyg för de nationella myndigheterna, utan tvekan att hjälpa våra väljare att komma till rätta med denna meningslösa diskriminering. Referensramen kommer dessutom att vara en fördel för den medlemsstat som en person flyttar till, eftersom det tack vara denna går att göra en tillförlitlig bedömning av personens kvalifikationer.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 00.05.)